

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON

CROSS

MY

HEART

BİLDİĞİNİ OW
SANIYORSUN
ALEX CROSS.
THINK AGAIN.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

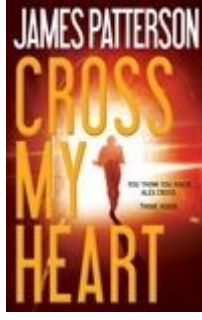
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CROSS MY HEART

**JAMES
PATTERSON**

LITTLE, BROWN PUBLISHING COMPANY

[İçindekiler](#)

[Listesini](#)

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[Private L.A.'den alıntı](#)

[Yazar Hakkında 'James](#)

[Pattersonın Kitapları](#)

[Haber Bültenleri](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Önsöz

Paskalya'dan Önceki Gece

Karanlıkta **amaçsızca ilerledim**,

Washington'ın boş sokaklarında, oğlum Ali'nin bana bir zombiyi öldürmenin tek yolunun beynini yok etmek olduğunu söylediğı anı aklımdan çıkmıyordu.

Saat sabahın üçüydü. Fırtınalar şehri cezalandırıyordu.

O zamana kadar saatlerdir bu şekilde yürüyordum ama ne açlık, ne susuzluk, ne de yorgunluk hissediyordum. Şimşekler gökyüzünü yırttığında ve gök gürültüsü tam başımın üzerinde patladığında, neredeyse hiç irkilmedim. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur bile beni yavaşlatamıyor ya da aileme yapılanlar yüzünden vücudumun her santimini yakan acıyı dindiremiyordu. Her adımda zihnimde Ali, Bree, Damon, Jannie ve Nana Mama'yı görmeye devam ediyordum. Her adımda onlara olanların dehşeti, yalnızlık, keder ve öfke içimde yeniden alevleniyordu.

Thierry Mulch'un istediğı bu muydu? Kendime sorup durdum.

Thierry Mulch sevdiğim, inandığım her şeyi yok etmişti. İçimi oymuş ve geriye sonsuz, anlamsız hareketlere mahkûm ölü, ruhsuz bir adam bırakmıştı.

Yürürken Mulch'un ya da kimliğı belirsiz bir sokak yırtıcısının ortaya çıkıp kafamı tüfekle uçurmasını ya da baltayla ezmesini umuyordum.

Bundan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Birinci Bölüm

On Altı Gün Önce...

Bölüm

1

Güzel bir Nisan sabahı Beşinci Cadde'**de park halindeki** bir iş minibüsünde **oturan** Marcus Sunday, Alex Cross'un evini izlemek için yüksek çözünürlüklü Leica dürbününü kullandı ve büyük dedektifin önümüzdeki yarım saat içinde ortaya çıkacağını düşünerek gerçek bir heyecan hissetti.

Ne de olsa günlerden perşembeydi ve sabah yedi buçuktu. Cross çalışmak zorundaydı. Karısı da öyle. Çocuklarının da okula gitmesi gerekiyordu.

Sunday daha bu düşünceyi aklından geçirmemişti ki Cross'un doksan bir yaşındaki büyükannesi Regina Cross Hope, St. Anthony Katolik Kilisesi yönünden kaldırırma . Yaşlı kadın sertti ve rağmen şaşırtıcı bir hızla hareket ediyordu. Minibüsün yanından geçerken ona şöyle bir göz ucuyla bile bakmadı.

O zaman neden yapsın ki?

Sunday minibüse OVER THE MOON VACUUM CLEANER COMPANY'nin reklamını yapan manyetik işaretler iliştiirmişti. Ve renkli camın arkasında, Kurtuluş Ordusu'ndan bulduğu, söz konusu şirketin üniformasını giyiyordu. Tam oturmuştu.

Minibüsün arkasındaki kullanılmış süpürgeler bir mağazadan satın alınmıştı.

Potomac'taki ikinci el dükkanından tanesi 60 dolara. Sahte manyetik işaretler FedEx Office aracılığıyla internetten sipariş edilmişti. Gömleğinin sol cebindeki sahte rozet de öyle. Üzerinde şöyle yazıyordu: THIERRY MULCH.

Otuzlu yaşlarının sonlarında, kırılmış tuzlu biberli saçları ve arduvaz grisi gözleriyle kıvrak, fit bir adam olan Sunday, Cross'un büyükannesi evin içinde kaybolurken saatine baktı. Sonra sürücü koltuğu ile orta konsol arasına yerleştirilmiş siyah bir klasörü eline aldı.

Kâğıdı çevirip açtığında, her biri bir isimle işaretlenmiş olan ilk beş bölümdeki sekmeleri fark etti: Bree Stone, Ali Cross, Jannie Cross, Damon Cross ve Regina Cross Hope, nam-ı diğer Nana Mama.

Sunday doğrudan Regina Cross Hope/Nana Mama bölümüne gitti ve yaşlı kadının eve tam olarak ne zaman ve hangi yönden girdiğini doldurdu. Daha sonra daha fazla görüntü bekleyerek klasörün arkasına geçti ve evin kat planının dört sayfalık bir kopyasını buldu; bu plan geçen ay Cross'un mutfak ve banyosunu yenilemek için yaptığı izin başvurusunun bir parçası olarak şehir planlama kuruluna sunulmuştu.

Dönüşümlü olarak planı ve evin kendisini inceleyen Sunday, giriş ve çıkışlar, pencerelerin konumları, çevre düzenlemesi ve benzerleri ile ilgili şemalar üzerine notlar aldı. Cross'un DC Metro Polisi'nde dedektif olan eşi Bree Stone saat 7:40'ta kuş yemliğini doldurmak için verandaya çıktığında, bu hareketi ve dar bir kot pantolonun içinde arka tarafının muhteşem görüldüğü gerçeğini de kaydetti.

Saat 7:52'de üzerinde DEAR OLD HOUSE yazan bir kamyon Cross'un evinin önüne yanaştı, ardından bir atık imha şirketi bir inşaat çöplüğünü taşıdı. Büyük dedektif, müteahhitleri selamlamak ve Çöp Konteynerinin boşaltılmasını izlemek için verandaya çıktı. Büyükannesi, karısı ve üç çocuğundan ikisi de öyle: on beş yaşındaki Jannie ve yedi yaşındaki Ali.

Güzel ve mutlu bir aile, diye düşündü Sunday, sırayla dürbünden onları inceleyerek. Onlar için gelecek parlak görünüyor. Umut dolu görünüyor. Öyle değil mi?

Sunday, herhangi bir maceradaki eğlencenin büyük bir kısmının planlamada, hazırlıkta ve beklentide yattığını düşünerek kendi kendine gülümsemesine izin verdi. Belki de yarısından fazlası, diye karar verdi, her zaman doğurgan olan beyninin gözlerinin önünde gelişen rüya senaryosunu yok etmek için çeşitli karanlık yollar bulmasının tadını çıkarıyordu.

Sonra Dr. Alex çocuklarıyla birlikte ayrıldı. Üçü birlikte Beşinci Cadde'nin diğer tarafındaki Sunday'in yanından geçtiler ama dedektif iş minibüsüne bakmadı bile.

O zaman neden yapsın ki?

Cross ve çocukları ortadan kaybolduktan sonra Sunday kendini sönük hissetti. Dedektif yokken evi keşfetmek o kadar da zevkli değildi, neredeyse bir kemirgene ihtiyaç duyan bir labirente bakmak gibiydi.

Sunday saatini kontrol etti, klasörü kapattı ve bir kenara koydu, sonuçları ne olursa olsun tereddüt etmeyecek bir amacı olan özgür ve özgün bir adam olduğunu hissediyordu. Herhangi bir şekilde tereddüt etmenin neredeyse rakibine hakaret olduğunu düşünerek minibüsü çalıştırdı. Düşmanınızı, onun sizi yok etmek istediği kadar yok etmek istemeliydiniz.

Sunday arabasıyla uzaklaşırken, görevine hazır olduğuna inanıyordu. Ayrıca Cross'un ailesinin başına gelecek kötülükleri hak ettiğine inanıyordu.

Her biri ve her . Özellikle Dr.
Alex.

Bölüm

2

NORMAL BİR YILDA Washington DC'deki cinayet oranı, zirve yapmak için yazın boğucu günlerini bekler. Potomac kıyısındaki havanın kuduz bir köpeğin ağzındaki kıvam ve sıcaklıkta olduğu Temmuz ve Ağustos aylarında insanlar sağa sola saldırır. Benim işimde bunu beklersiniz.

Ancak yılbaşı günü Union İstasyonu'nda meydana gelen terör saldırısıyla başlayan cinayet olayları kış boyunca ve ilkbaharda da devam etti. Henüz Nisan ayındaydık ama bu, Columbia Bölgesi'nde cinayet açısından son otuz yılın en kötü yıllarından biri olarak şekillenmeye başlamıştı.

Bu durum belediye başkanı ve belediye meclisi üzerinde muazzam bir siyasi baskı oluşturmuştu, bu da Metro polis şefinin de muazzam bir baskı altında olduğu anlamına geliyordu. Ama özellikle cinayet ve büyük dava ekiplerinin üzerindeki baskı çok fazlaydı. Artık her iki ekip için de gezici müfettiş olduğumdan, ardı arkası kesilmeyen cinayetler en büyük baskının benim ve ortağım ve en yakın arkadaşım John Sampson'ın üzerinde olduğu anlamına geliyordu.

Yaklaşık iki aydır bir gün bile izin yapmamıştık ve iş yükümüz her geçen gün artıyordu. Daha da kötüsü, mutfağı yeniden düzenlemek ve evimize bir ek yapmak üzere olan bir müteahhitten gelen telefonları yanıtlıyordum. O Perşembe sabahı saat dokuz buçukta görmek istediğim son kişi Cinayet Masası'nı yöneten Yüzbaşı Roelof Antonius Quintus'tu.

Kaptan Quintus, evden çıkarken karımın elime tutuşturduğu bir hırdavat kataloğuna bakarken kahvaltılık burrito ve ikinci fincan kahvemi bitirdiğim ofisimin kapısını çaldı. Lokomotif bir adam olan Sampson kanepede oturmuş, sabah yemeğinin son kısmını da mideye indiriyordu.

Sampson Quintus'u gördü ve inledi. "Bir tane daha mı?"

Quintus başını salladı. "Sadece şefe götürmek için bir güncellemeye ihtiyacım var.

Belediye Başkanı aklını kaçırmış durumda ve durmadan peşinde koşuyor."

"Bu hafta üç tane temizledik ama siz bize dört tane verdiniz," diye cevap verdim. "Yani sonuç olarak ilerleme kaydediyoruz ama geride kalıyoruz."

"Kulağa doğru geliyor," dedi Sampson. "Mitolojide kayayı sürekli tepeye doğru iten kral gibi, ama kaya sürekli aşağı düşüyor."

"Sisyphus," dedim.

"Onun gibi," dedi Sampson beni göstererek.

"Hadi Cross," dedi Quintus. "Rawlins ve Kimmel gibi yüksek profilli davaları çözmen ve *Post*'u yakamızdan için sana güveniyoruz. O lanet başyazıyı gördün mü?"

Ben yaptım. Daha o sabah cinayetlerin turizm üzerindeki etkisini anlatan bir haber , polis şefini istifaya çağırmışlar ve cinayet oranı düşürülene kadar FBI'ın departmanı devralması önerisini gündeme getirmişlerdi.

"Bakın ne diyeceğim, Yüzbaşı," dedim. "İnsanlara birbirlerini öldürmeyi bırakmalarını söyleyin, Rawlins ve Kimmel gibi davalar üzerinde çalışmak için daha fazla zamanımız olsun."

"Komik."

"Şaka yapmıyordum."

"Hayır, gerçekten, açık mikrofon gecesinde stand-up yapmayı denemelisin Cross," dedi Quintus, gitmek için dönerken. "Bence aradığın şeyi bulamamış olabilirsin."

Bölüm

3

Siyah deri ceket, siyah kot pantolon, siyah polo tişört ve siyah koşum botlarını **giymiş** olan Marcus Sunday, Georgetown Üniversitesi kampüsünün merkezindeki New North binasına doğru aceleyle ilerliyordu. Öğrenci kalabalığının arasından sıyrılarak 120 kişilik salona ulaştı. McNeir Oditoryumu'na girdi ve dışarıda "MÜKEMMEL SUÇLU" yazan bir tabelayı geçerek içeri girdi. BUGÜNKÜ KONFERANS. SAAT 11'DE.

Her yer heyecanla doluydu. Sunday koridorda ön sıralara doğru ilerlerken, sahnedeki boş bir yönetmen koltuğu dışında oturacak yer olmadığını, sadece ayakta yer kaldığını gördü.

Ön sıraya ulaştığında, Sunday sahnenin önünde yerde oturan öğrencileri gördü. Gülümsedi, aralarından geçti ve merdivenleri hızla çıkarak sahneye çıktı ve kendisini bekleyen tüvit görünümlü, kır sakallı adamla tokalaştı.

"Geç kaldığım için üzgünüm, Dr. Wolk," dedi Sunday.

"Ben de sınıftan yeni çıktım," dedi adam. "Sizi tanıştırayım mı?"

"Lütfen," diye yanıtladı Sunday ve saygıyla başını salladı.

Dr. Wolk mikrofonu açtı ve iki kez dokunarak şöyle dedi: "Günaydın. Ben David Wolk, Georgetown felsefe bölümü başkanım ve sizlere bir kez daha Farklı Akademisyenlerin Bahar Konferansları Serisine hoş geldiniz demek istiyorum."

Gülümsedi ve devam etti: "Derler ki felsefe çalışmak

ama bu kalabalığın da gösterdiği gibi, bu doğru değil. Felsefi yöntemlerin modern sorunlara yaratıcı ve becerikli bir şekilde uygulanması, nüfuz edici, hatta çığır açıcı olabilir. Harvard'da felsefe doktorası yapmış olan bugünkü konduğumuz tam da bu tür şaşırtıcı, yenilikçi ve tartışmalı çalışmalar yapıyor.

"Bu yılın başlarında yayımlanan ilk kitabı *Kusursuz Suçlu*, suçlu ruhunun derinliklerine odaklanan gerçekten özgün bir düşünürün gözünden anlatılan çözülmemiş iki toplu cinayet vakasına büyüleyici bir bakış.

"Lütfen Marcus Sunday'e hoş geldin deyin."

Sunday sırtıttı, ayağa kalktı ve mikrofonu Dr. Wolk'tan aldı.

Alkışlayan seyircilerin karşısına geçen yazar kalabalığı taradı, bakışları ikinci sırada oturan son derece seksi bir kadının üzerinde kısa bir süre duraksadı. Kadının yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Kıvrıkcık, kirli sarı saçları omuzlarından aşağıya sarkıyordu ve üzerinde dolgun beyaz bir atlet vardı. Sol kolunda, ormanda çiçek açmış bir dalın üzerinde yatan siyah bir panteri tasvir eden renkli bir dövme vardı. Panterin kuyruğu kadının ön kolundan aşağı iniyor ve bileğinin üzerinden geçiyordu. Kedinin yeni, ıslak yonca renginde büyüleyici yeşil gözleri vardı. Kadının da öyle.

"Beş yıl önce, mükemmel suçluyu bulmak için yola çıktım," diye söze başladı Sunday, gözlerini ondan kaçırmak için kendini zorlayarak. "Bildiğim kadarıyla üzerinde hiç çalışılmamış, kimliği hiç tespit edilmemişti. Bu mantıklıydı, çünkü mükemmel olsaydı asla yakalanmazdı. Değil mi?"

Odada gergin kahkahalar ve baş sallayarak onaylamalar vardı.

"Peki mükemmel suçluları nasıl buluyorsunuz?" Sunday odaya bakıp kendinden emin yüzler göremeyince sordu. Yakut dudaklı ve irkiltici yonca gözlü genç kadına odaklandı.

Omuz silktilti ve hafif bir Cajun aksanıyla "Çözülmemiş suçlara mı bakıyorsun?" dedi.

Sunday başını sol omzuna doğru eğerek, "Mükemmel," dedi. "Ben de tam olarak bunu yaptım."

Yazar, kitabının kalbini oluşturan iki çözülmemiş toplu cinayeti anlatmaya devam etti. Yedi yıl önce, Omaha banliyösünde yaşayan Daley ailesinin beş üyesi Noel'den iki gece önce evlerinde öldürülmüş olarak bulunmuştu. Karısı hariç hepsi yataklarında bulunmuştu. Hepsinin boğazı bir neşter ya da jiletle kesilmişti. Karısı da benzer şekilde ölmüştü ama banyoda ve çıplaktı. Evin kapıları ya kilitlenmemişti ya da katilin anahtarı vardı. Gece boyunca kar yağmış ve tüm izler gömülmüştü. Polis değerli bir şey bulamadı.

Kanıt.

On dört ay sonra, Fort Worth banliyösünde yaşayan Monahan ailesi şiddetli bir fırtınanın ardından benzer bir durumda bulundu: Bir baba ve on üç yaşından küçük dört çocuğu yataklarında boğazları kesilmiş halde bulundu. Karısı çıplaktı ve banyoda yerde ölü yatıyordu. Kapılar ya kilitlenmemişti ya da katilin anahtarı vardı. Yine yağmur, şiddetli rüzgâr ve katilin titiz yöntemleri nedeniyle polis DNA ya da başka bir şekilde kullanılabilir hiçbir kanıt bulamamıştı.

Sunday, "Bu kanıt eksikliği, bu boşluk nedeniyle ilgimi çekti," diyerek dinleyicilerini bilgilendirdi. "Birkaç kez Nebraska ve Teksas'a seyahat ettikten, olay yerlerine gittikten, dosyaları okuduktan ve davalarda çalışan her araştırmacı ile görüştüğten sonra - FBI, Nebraska Eyalet Polisi, Teksas Korucuları - katilin bıraktığı katliam dışında davaların kara delikler olduğunu anladım."

Sunday, kanıt yetersizliğinin kendisini geri adım atmaya ve mükemmel bir katilin felsefi dünya görüşü hakkında teori üretmeye zorladığını söyledi.

Yazar, "Onun sapkın bir tür varoluşçu olması gerektiği sonucuna vardım," dedi. "Tanrı'ya ya da yaşam için herhangi bir ahlaki ya da etik temele inanmayan biri, dünyada sadece kendisinin ona verdiği anlamın ötesinde bulunacak bir anlam düşünen biri."

Sunday yavaşladı, dinleyicilerinden birkaçını kaybettiğini gördü ve tutumunu değiştirdi.

"Demek istediğim, Rus romancı Fyodor Dostoyevski'nin neredeyse doğru olanı yaptığıdır," diye devam etti. "Başyapıtı *Suç ve Ceza*'da ana karakter Raskolnikov neredeyse mükemmel suçu işliyor. Raskolnikov hayatın anlamsız olduğuna karar verir ve para için kimsenin umursamadığı bir adamı öldürür.

Sunday, "Başta sorun etmiyor," diye devam etti ve başını salladı. "Ama sonunda Raskolnikov'un zihni, özellikle de hayal gücü onu ele geçiriyor. Raskolnikov hayatın gerçek bir anlamı olduğu ahlaki, etik bir evreni hayal edebildiği için kırılıyor. Bizim kusursuz suçlumuz öyle değil."

Yazar, dinleyicilerini tekrar yakaladığını görünce, devam etmeden önce durakladı.

"Mükemmel katilin, hayatın anlamsız, saçma ve mutlak değerden yoksun olduğunu açıkça anladığına inanıyorum. Suçlu bu bakış açısıyla hareket ettiği sürece, kendi akli tarafından çelmelenemez ve yakalanamaz."

Pazar günü bir süre bu şekilde devam etti.

Cinayet mahallerini çevreleyen kanıtlar onun teorilerini destekledi ve diğerlerine yol açtı.

Sonunda sorular için zaman bıraktı. Birkaç kişi kitaptaki küçük notlara takıldıktan sonra, ikinci sıradaki seksi kadın yonca gözlerini kırıştırdı ve panter dövmesini sanki bir garsonu çağırıyormuş gibi kaldırdı.

Yazar başıyla onu onayladı.

"Aldığınız eleştiriler oldukça sağlamdı," dedi o zengin güneyli sesiyle. "Dedektif Alex Cross'un *Post*'ta yazdığı hariç. Sanırım siz de kabul edersiniz ki kitabı yerden yere vurmuş, söylediğiniz neredeyse her şeye katılmamış. Onunla röportaj yaptıktan sonra tezinize uyması için sözlerini değiştirdiğinizi iddia etti."

Sunday bir an dişlerini sıktıktan sonra cevap verdi, "Hanımefendi, her gazetecinin size söyleyeceği gibi, kaynakların bir şeyi söylemediklerini söylemeleri olağandır. Dedektif Cross'la aramızda güçlü bir fikir ayrılığı var. Başka bir şey değil."

Uzun bir gariplik anından sonra Dr. Wolk boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Bir sorum var Dr. Sunday. Belirttiğim gibi, kitabınızı sürükleyici buldum, ancak benim de vardığınız sonuçlardan biriyle ilgili bir itirazım var."

Sunday yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Hangisi o, Doktor?"

"Kitabın bir yerinde mükemmel suçlunun antitezini tanımlıyorsunuz," diye yanıtladı Dr. Wolk. "Ahlaki, etik evrene ve dolayısıyla anlamlı bir hayata inanan ve bunun simgesi olan bir dedektif."

Pazar günü başını salladı.

"Ama sizin mükemmel dedektifiniz gibi birinin hayatın anlamsız ve değersiz olduğunu görmesini sağlayabileceğinizi söylemeniz beni şaşırttı ve..."

"Böylece kendisi de mükemmel bir suçlu mu oldu?" Sunday sordu. "Evet. Bunu ben yazdım. Bunun mantıksal bir sonucu olduğuna inanıyorum, Doktor. Sizce de öyle değil mi?"

Bölüm

4

PAZAR günü Washington'un Kalorama semtindeki dairesine neredeyse saat beşe kadar **varamadı**. Konferansından sonra imzalanacak birkaç kitap vardı, ardından çok fazla içen ve felsefi tartışmaları sık sık Sevgili Abby'ye layık nesne derslerine indirgeyen Dr. Wolk ile kaçınılmaz bir öğle yemeği vardı.

Daha da kötüsü, Dr. Wolk Sunday'i izindeyken ne tür bir araştırma yaptığı ya da yazı yazdığı konusunda defalarca sıkıştırmıştı. Sunday sonunda Georgetown'ın felsefe bölümü başkanına yalın ama tamamen belirsiz gerçeği söyledi: "Varoluşsal bir dünyanın boyutlarını ve bu dünyada insan doğasının rolünü test eden bir deney yürütüyorum."

Dr. Wolk gerçekten ilgisini çekmiş görünüyordu, daha fazlasını istiyordu ama Sunday nazikçe ve kesin bir dille reddetmiş, meslektaşına araştırması tamamlandığında bir gün her şeyi okuyabileceğini söylemişti. Aslında, ilk okumayı Wolk'un yapacağına söz vermişti.

Dairenin içinde zydeco müziği duyan ve bir yerlerde kızaran sarımsak kokusunu alan Sunday, anahtarını kullanarak kapıyı açtı ve beyaz duvarları, beyaz tavanı ve soluk gri halısı olan bir odaya girdi. Birkaç parça krom ve siyah deri mobilya, bir müzik kanalına ayarlanmış düz ekran bir televizyonla karşı karşıyaydı; zydeco'nun kaynağı buydu.

Odada müzik eşliğinde dans eden bir kadın vardı. Kalçaları sallanıp sırtı ona dönüktü. Kirli-sarı saçlarını bağlamıştı.

başının üzerindeydi. Yalınayaktı, bol, dökümlü zeytin yeşili bir pantolon ve sol kolunun büyük bir kısmını kaplayan renkli panter dövmesini ortaya çıkaran, başını yukarı kaldırdığında omuzlarının nemli tenini ve kaslarını gösteren dar beyaz bir atlet giymişti.

Sunday gülümsedi ve kapıyı gürültüyle kapattı. Kadın dans etmeyi bıraktı ve omzunun üzerinden yonca yeşili gözleriyle ona baktı. Sırıttı, alkışladı ve döndü. Ona doğru koştu, aç bir şekilde dudaklarından öptü ve o hafif Cajun aksanıyla, "Buraya hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm, Marcus." dedi.

"bir şey gelmezdi," dedi Sunday. "Görünüşü korumak zorundaydım."

Kollarına atladı, güçlü kalçalarını adamın beline doladı ve onu tekrar öptü. "Ama sana göstermem gereken bir şey var şekerim."

"Yine *Grinin Elli Tonu*'nu mu okuyorsun Acadia?" diye sordu eğlenerek, onun imkânsız irislerine bakarken.

"Daha iyi," dedi Acadia, bacaklarının kilidini açtı ve onun kollarından kaydı. "Beni takip eder misin şekerim?"

Yazar onu koridorda takip etti, arkasının sallanışını izledi ve cinsel bir zevk hayal etti. Ama ana yatak odasına gitmek yerine, depo olarak kullandıkları bir odaya doğru döndü.

Uzaktaki duvara dört adet yetmiş iki inçlik düz ekran yapıştırılmıştı ve bu da sadece dışarıya doğru bakan bir Xbox 360 Kinect cihazı tarafından kesintiye uğrayan tabandan tavana bir ekran oluşturuyordu. Ekranlar donuk mavi renkte parlıyordu.

Kot ceketli pasaklı bir genç, sırtı ekranlara dönük bir şekilde oturmuş, Bose gürültü önleyici kulaklık takmış ve hard rock çalıyordu. Masanın üzerinde bir çeşit kask duruyordu. Masanın yanında büyük bir bavul büyüklüğünde bir sunucu ve bir Xbox 360 vardı. Kablolar hepsini birkaç dizüstü bilgisayara bağlıyordu.

"Ta-da," dedi Acadia. "Ne düşünüyorsun?"

Öfkelenen Sunday onu panter dövmesinden yakaladı ve koridora sürükleyerek yatak odasına götürdü. Sertçe fısıldadı, "Bunu ben onaylamadım ve o adam kim?"

Acadia ona öfkeyle karşılık vererek tısladı: "Preston Elliot. Bilgisayar dehası. Son teknoloji anlayış istiyorsanız, son teknoloji zihinlere ve ekipmanlara ihtiyacınız var. Bunu kendin söyledin!"

Sunday cevap veremeden yumuşadı, "Ayrıca şekerim, Preston bunların çoğunu Costco'dan aldı. Tüm elektronik eşyalarda sorgusuz sualsiz iade politikası var."

Sunday şüpheli kalmaya devam etti. "Ne olmuş ona? Ücreti ne kadar?"

Burun delikleri ve ona bir et parçasıymış gibi baktı. "Hevesli genç adam benimle iki saatlik ultra seksi bir seks bekliyor. Prezervatif kullanacak. Şu anda buna ihtiyacın olduğunu söylememiş miydin?"

Sunday başını eğerek onu yeniden değerlendirdi. "Gerçekten mi? Fark etmedim, o-?"

"Yaklaşık olarak senin boyunda ve kilonda, evet."

Şimdi meraklanan yazar tüm olasılıkları gördü. "Bu ne demek?" "de öyle değil mi?" Acadia sordu. Nefes alış veriş yavaştı. "Bu "Şımarmayalı uzun zaman oldu, şekerim."

Pazar baktı içine onu karanlık gözler ve keçe a Heyecan. İlkel beklenti içinde dalgalanıyordu. "Ne zaman?" diye sordu.

Omuz silkti. "Şimdi tek yapması gereken yazılımda hata ayıklamak. Yarın bu saatlerde bitireceğini söylüyor."

"Burada olduğunu kim biliyor?"

"Hiç kimse," diye yanıtladı. "Anlaşmanın bir parçası. Bir sır." "Sence bunu saklayacak mı?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, bir an ona doğru bastırarak ve içindeki çılgın arzuyu ateşleyerek. Sunday, Acadia'nın yeşil gözlerine baktı ve kendisini on sekiz yaşında gördü, bir kürek taşıırken ve karanlık bir avludan geçen bir figürün arkasından kayarken ilk kez o yırtıcı telaşı hissetti. Bir an için her şey o kadar gerçekti ki domuz ciyaklamaları duyduğuna yemin etti.

"Ee, şekerim?" Acadia fısıldadı.

"Ben giderim," dedi, o heyecanı yeniden hissederek. "Bu gece beni görmese daha iyi olur."

Arsız bir bakış takındı, tekrar ona doğru bastırdı ve kulağına fısıldadı, "Acadia Le Duc sınırsızdır. Kısıtlama yok. Hem de hiç. Buna inanıyorsun, değil mi şekerim?"

"Evet bebeğim," dedi Sunday, neredeyse nefesi kesilmiş bir halde. "Sana bağımlı olmamın nedenlerinden biri de bu."

Bölüm

5

AYNI GÜN ÇOK DAHA SONRA, yirmili yaşlarının sonlarında, yumuşak yüzlü bir adam olan Kevin Olmstead, Connecticut Bulvarı'nda "mutlu sonlar" sunduğu söylenen bir masaj salonu olan Superior Spa'nın neon tabelasını gördü.

Mutlu sonlar, diye düşündü Olmstead, parmaklarını pürüzsüz teninde nazikçe gezdirirken. Kafasındaki tüm çılgınlıklara rağmen, mutlu bir sonun kalıcı değerini biliyordu. Cebinde yeterince para vardı, değil mi? O gün bir ara ATM'den nakit para çektiğini hatırlıyor gibiydi.

Bu gerçek miydi? Para hala bende mi?

Olmstead durdu, gözlerini kırıştırdı, düşüncelerini yeniden toparlamaya çalıştı, bu son zamanlarda sık karşılaştığı bir sorundu. Sonra kot pantolonunun sağ ön cebini karıştırdı ve bir tomar para çıkardı. Tekrar gülümsedi. Konu seks *ya da* para olduğunda eski kafasını kaybetmiyordu.

Heyecanla masaj salonuna doğru koşmaya başladı.

Takım elbiseli, kravatsız bir adam ön kapıdan fırladı, Olmstead'e kaçamak bir bakış attıktan sonra koşarak yanından geçti. Adamın tavrındaki bir şey, başka bir masaj salonuna ve başka bir geceye dair yakıcı anıları canlandırdı.

Olmstead en canlı olarak narenciye temizleyicisi kokusunu hatırlıyordu. Ve hayal meyal beş ceset hatırlıyordu: bornozlu üç kadın, çizgili bowling tişörtü ve domuz şapkası giymiş bir Kübalı ve ucuz bir tişört giymiş beyaz bir adam.

takım elbiseli, kravatsız, hepsi yakın mesafeden vurulmuş, hepsinin kafası kanıyor.

Acı Olmstead'in kafatasını parçalayarak neredeyse kaldırıma çarpmasına neden . Bu gerçek miydi? Böyle bir şey olmuş muydu? Nerede bir masaj salonunda beş kişi ölmüştü? Florida'da mı?

Yoksa hepsi bir halüsinasyon muydu? İlaçlarındaki bir bozukluk mu?

Olmstead'in aklında başka bir anı canlandı: Glock 21 tabancasını sırt çantasına yerleştiren bir el. Omzundaki sırt çantası mıydı? Bu onun eli miydi?

Ellerine baktı ve ten rengi lateks eldivenler giydiğini görünce şaşırdı. Superior Spa'nın ön kapısı açıldığında sırt çantasını kontrol etmek üzereydi.

Asyalı genç bir kadın ona baktı, kırmızı seksi pantolonu, ince topuklu ayakkabıları ve üzerinde parıltılarla TANRIÇA yazan tişörtüyle korkunç bir şekilde gülümsüyordu.

"Sorun değil," dedi durgun bir İngilizceyle. "Isırmayız. İçeri gelmek ister misin?"

Mutlu sonlar, diye düşündü Olmstead ve davet için büyük bir minnet duygusuyla ona doğru ilerledi.

Superior Spa ile ilgili her şey Olmstead için harikaydı, hatta gümbür gümbür çalan rap müzik bile. Ama onu en çok büyüleyen şey narenciye dezenfektanının kokusuydu. Yeni pişmiş bir turtayı koklar gibi uzun uzun kokladı ve Florida'daki cesetlerin görüntüsü gözünün önüne geldi. Onlar gerçek miydi? Bu gerçek miydi?

Kırmızı seksi pantolonlu küçük kıza baktı ve "Bu gece çalışan başka kız var mı?" diye sordu.

Suratını astı, adamın kaburgalarını dürttü. "Ne, benden hoşlanmıyor musun?" "Senden hoşlanıyorum, Küçük Şey. Sadece seçeneklere bakıyorum."

Siyah tişörtlü, iri yarı, sert görünümlü bir adam bordo perdenin arkasından çıktı. İkinci bir Asyalı kadın da onu takip etti. Küçük Şey'den daha çekingen olan kadın pembe, sulu ve boş gözlerle Olmstead'e baktı.

"Beğendiğin bir şey var mı, kardeşim?" diye sordu iri adam. "İkisini de beğendim," dedi Olmstead.

"Burayı Bangkok mı sanıyorsun? Bir seçim yap." "Maliyet?"

"Duş, sabunlu masa, masaj, bana yetmiş beş," diye yanıtladı fedai. "Ekstra bir şey olursa kızla konuşursun. Ekstra bir şey olursa kıza ödersin."

Olmstead başını salladı ve çok sevinçli görünen Küçük Şey'i işaret etti.

Fedai, "Yetmiş beş ve çantayı kontrol etmelisin, kardeşim," dedi. Olmstead'in gözleri kısıldı, başını salladı. "Cüzdanımı alayım."

Çantayı omzundan indirdi, plastik sandalyelerden birinin üzerine koydu ve üst kapağını açtı. Ana bölmeyi kapatan düğmeyi geri çekti ve keseyi çekerek açtı. İçinde cüzdanı vardı. Ve güzel bir Glock 21.

Namludaki bir susturucu muydu? Silah gerçek miydi? Bunların herhangi biri gerçek miydi?

Olmstead tabancasını çıkarırken öyle olmasını umuyordu. Mutlu sonlar söz konusu olduğunda, ıslak bir rüya nadiren gerçeği kadar tatmin edici olurdu.

Bölüm

6

O gece sekizi **biraz geçe**, toparlanıp eve gitmeye, bir bira içmeye, karımı ve çocuklarımı görmeye ve maçın son yarısını izlemeye hazırlanıyordum. John Sampson da öyle. İkimiz için de uzun ve yorucu bir gün olmuştu ve üzerinde çalıştığımız davalarda çok az ilerleme kaydetmiştik. Kaptan Quintus ortaya çıkıp kapıyı kapattığında ikimiz de inledik.

"Bir tane daha mı?" Dedim.

"Şaka yapıyor olmalısınız," dedi Sampson.

"Hiç de değil," diye cevap verdi Quintus acımasızca. "Connecticut'taki bir masaj salonunda en az üç ölü var. Olay yerindeki devriyeler sadece ön odada gördüklerine dayanarak ortalığın kan gölüne döndüğünü söylediler. Senin ve Sampson'ın mekanın geri kalanını incelemesini bekliyorlar. Adli tıp batağa saplanmış durumda. En kısa zamanda orada olacaklar."

İçimi çektim, Kimmel dosyasını masama fırlattım ve mavi cinayet masası rüzgarlığımlı aldım. Sampson kendi rüzgârlığını aldı ve bizi plakasız bir sedanla Dupont Circle'ın hemen güneyindeki Connecticut Caddesi'ne götürdü. Metro devriye memurları çoktan masaj salonunun etrafına geniş bir çember oluşturmuşlardı. İlk televizyon haber kameramanları geliyordu. Onlar bizi fark etmeden önce sarı şeridin arkasına geçtik.

Genç bir devriye memuru olan ve olaya ilk müdahale eden Memur K. D. Carney bizi bilgilendirdi. 19:55'te merkez, kimliği belirsiz bir kişiden 911 ihbarı aldı.

"Connecticut Bulvarı'ndaki Superior Spa'da birinin psikopata bağladığını" söyleyen bir erkek arayan.

Kaşları ya da kirpikleri olmayan, yüzünde ya da kollarında hiç kıl bulunmayan bebek yüzlü Carney, "İşten eve dönüyordum ve yakınlardaydım, bu yüzden olay yerine ilk ben geldim," dedi. Vücut kıllarının tamamen dökülmesine neden olan bir hastalık olan alopesi areata hastası olduğunu tahmin ettim.

"Kirlenme mi?" Ben sordum.

Genç subay, "Benden yok efendim," diye cevap verdi. "Bir göz attım, üç ölü gördüm, geri çekildim ve her yeri mühürledim. Önden ve arkadan. Bir sokak çıkışı var."

"Şimdilik şu sokağı da kapatalım," dedim. "Aramamı ister misin?"

"Olay yeri bekleyin."

Carney'nin ancak umutsuzca dedektif olmak isteyen birinin hayal kırıklığına uğrayabileceği şekilde hayal kırıklığına uğradığı anlaşıyordu. Ama böyle olması gerekiyordu. Olay yerine ne kadar az kişi ulaşırsa o kadar iyiydi.

"Buranın tarihini biliyorsun, değil mi?" Sampson ve ben mavi cerrahi patikleri ve lateks eldivenleri giyerken Carney "Buranın tarihini biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Hatırlat bize," dedi Sampson.

Carney, "Eskiden adı Kiraz Çiçeği Kaplıcası'ydı," dedi. "Birkaç yıl önce cinsel köleliğe karıştığı için kapatıldı."

Şimdi hatırladım. Quantico'da FBI için çalışmaya devam ederken duymuştum. Kızlar reşit değildi, Amerika Birleşik Devletleri'ne kolay giriş vaadiyle kandırılmış ve Asyalı suç örgütleri tarafından burada köleleştirilmişlerdi.

"Tanrı aşkına, burası nasıl yeniden açıldı?" diye sordum.

Carney omuz silkti. "Yeni sahip, sanırım."

"Teşekkürler memur bey," diyerek masaj salonuna doğru yöneldim. "İyi işti."

Kapıyı açtım ve Alfred Hitchcock filmlerinden fırlamış bir sahneye doğru üç adım attık.

Ortalık bir tür narenciye bazlı temizleyici kokuyordu ve stereo hoparlörler geri bildirimle uğulduyordu. Kırmızı seksi pantolon, topuklu ayakkabı ve beyaz tişört giymiş Asyalı bir kadın kanlar içinde yerde yatıyordu. Kurşunlardan biri boynuna isabet etmiş ve şah damarını koparmıştı.

İkinci kurban, yine Asyalı bir kadın, yırtık pırtık bir elbise giymiş, bordo bir perdenin yanında yan yatıyordu. Neredeyse kıvrılmıştı

Cenin pozisyonundaydı ama omuzları tavana doğru hafifçe bükülmüştü. Sağ gözü açıktı ve parmakları yayılmıştı. Sol gözünün yuvasından akan kan yüzünü boyamış ve saçlarını keçeletirmişti.

Üçüncü kurban, masaj salonunun gece müdürü, tezgâhın arkasındaki kan sıçramış duvara yaslanmıştı. Yüzünde şaşkın bir ifade ve alnının tam ortasında bir kurşun deliği vardı.

Cesetlerin etrafında dört tane 9 mm'lik mermi saydım. Katilin odanın her yerine dezenfektan sıkıldığı anlaşıyordu. Akıntılar cesetleri, mobilyaları ve zemini . Müdürün cesedinin yanında beş galonluk boş bir Citrus II Hastane Mikrop öldürücü Koku Giderici Temizleyici konsantre kabı vardı. L şeklindeki koridorda, bordo perdenin arkasında ikinci bir boş konteynır daha bulduk; açıkta kalan çivili duvarlar ve kirli, boyanmamış alçıpan ile hiç bulunmadığım kadar iç karartıcı bir yerdi.

Sağdaki arka odada dördüncü kurbanı bulduk.

Ben iri bir adamım ve Sampson da 1.80 boyunda ama şiltenin üzerinde yüzüstü yatan adam fiziksel olarak bambaşka bir ligdeydi. Boyunun iki metre sekiz santim, kilosunun da üç yüz kiloya yakın olduğunu tahmin ediyordum. Uzun kahverengi saçları yüzüne dökülmüştü ve yüzüne kan bulaşmıştı.

Telefonumla birkaç fotoğraf çektim, çömeldim ve eldivenli parmaklarımla yarayı daha iyi görebilmek için saçları geriye doğru ittim. Bunu yaptığım da iri adamın yüzü ortaya çıktı ve kısa bir süre durdum.

"Orospu çocuğu," dedi duran Sampson. "Bu mu -?"

"Pete Francones," dedim inanamayarak başımı sallayarak. "Deli Adam'ın ta kendisi."

Bölüm

7

PETE "ÇILGIN ADAM" FRANCONES on dört yıl boyunca Washington Redskins savunma biriminin temelini oluşturdu. Olağanüstü hız ve çabukluğa sahip bir savunma oyuncusu olan Francones, NFL'de ortalığı kasıp kavurmuş, yorulmak bilmeyen bir çalışan ve maç günü delicesine tutkulu bir oyuncu olarak ün kazanmıştı.

Üniversitedeyken büyük maçlar sırasında saha kenarındaki histriyonikleri ona bu lakabı kazandırmıştı ve tüm bu Deli Adam olayını ticari cirolarla bir servete dönüştürmüştü. Francones'in yakışıklı, zeki, iyi konuşan ve saygısız olması ona zarar vermemişti; bu özellikler ona bir önceki sezon *Pazartesi Gecesi Futbolu*'nda yorumcu olarak imrenilen bir yer kazandırmıştı.

Ve şimdi de Francones, DC'nin en adi yerlerinden birinde işlenen cinayetlerin dördüncü kurbanı mı oldu? Bu adam mı?

"Kainat Güzeli'yle falan çıkmamış mıydı?" Sampson da şaşkın bir ses tonuyla sordu.

"İkinci. Venezuela Güzeli."

"Peki neden bu cehennem çukurunda olsun ki?"

Aklıma birkaç neden geliyordu ama ne demek istediğini anlamıştım. Francones seks için para ödemek zorunda olmayan bir adamdı. Dedikodulara inanacak olursanız, kadınların ona-

Bir şey karıştırdı. "Birlikte olduğu fahişe nerede?"

Yatağın altına baktık. Francones'un cesedini bile kaldırdık.

onun altında sıkışıp kalmıştı. Ama sıkışmamıştı.

"Bastırıcı," dedi Sampson ve beni düşüncelerimden kopardı.

"Yine mi?" "Yine mi?" dedim.

"Katil silahında bir susturucu kullanmış olmalı. Yoksa Francones silah seslerini duyar ve ayağa kalkıp kapıya bakardı."

Ne dediğini anladım ve cevap verdim: "Yani önce dış odadaki üç kişi ölüyor. Sonra katil koridordan aşağı iniyor, dört numaralı kurbanı buluyor, etkisiz hale getirmek için ateş ediyor ve sonra öldürüyor."

"Kulağa profesyonelce geliyor."

Başımı salladım, Deli Adam'ın yaralarını tekrar inceledim, yörüngelerini düşündüm. "İlk atışı yaptığında diz çöküyor ve sonra öne doğru düşüyor. Tekrar soruyorum, fahişe nerede?"

"Peki bu temizleyici de neyin nesi?"

"Belki de katil ölüm kokusunu sevmiyordur?" "Ya da belki katil narenciye kokusundan hoşlanıyordur."

Sampson, Francones'in kolundaki Breitling saati göstererek, "Kesinlikle bir soygun değil," dedi.

Hall of Famer'ın pantolonunu aldım, ceplerini karıştırdım ve içinde ellilikler halinde bin dolar bulunan altın bir para klipsi ve ardından bulmayı beklemediğim bir şeyle karşılaştım. Şişede en az üç gram beyaz toz vardı ama bunun iki katını taşıyabilecek kapasitedeydi. Tadına baktım. Dilim ve dudaklarım yüksek dereceli kokainin acı tadıyla uyuştı.

Şişeyi Sampson'a göstererek, "Deli Adam ve uyuşturucuyla hiçbir şey hatırlamıyorum" dedim.

"Belki de o kadar *da doğal* ve çılgın değildi." Kokaini kanıt olarak poşetledik.

"Bir telefon görüyor musun?" Sampson sordu.

"Hayır," dedim. "Araba anahtarı da yok. Üçüncü bir kadın da yok."

Superior Spa'nın geri kalanına baktık. Müdürün ofisi hafifçe dağıtılmıştı. Ancak garip bir şekilde kilitli olmayan kasaya dokunulmamıştı ve içinde yaklaşık dört bin dolar vardı. Ayrıca içinde altı yüz dolar bulunan bir cüzdan ve müdürün Maryland Üniversitesi'nde yüksek lisans öğrencisi olan College Park'tan yirmi dokuz yaşındaki Donald Blunt olduğunu gösteren kimlikler de dokunulmamıştı. Kayıp olduğunu tespit edebildiğimiz tek şey lobideki güvenlik kameralarının görüntülerini kaydeden sabit diskte.

Kadınların soyunma odasında kıyafetler, nakit para, üç cep telefonu ve iki kadın kurbanın kimliklerini belirleyen belgeler bulduk. Soyunma odasındaki kadın

Kırmızı sıcak pantolonlu kişi, üç ay önce geçici çalışma vizesiyle Amerika Birleşik Devletleri'ne gelen yirmi yaşındaki Kore vatandaşı Kim Ho'ydu. Cenin pozisyonunda ölen kadın da An Lu'ydu, o da Koreliydi, on dokuz yaşındaydı ve yine kısa süreli çalışma vizesiyle Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunuyordu.

"Üçüncü cep telefonu," dedi Sampson.

"Üçüncü fahişe," dedim, başımı salladım, aklım Deli Adam'ın belindeki yaraya gitti, o sırada nasıl diz çökmüş olması gerektiğini hayal ettim-

"Dedektif Cross?" Memur Carney söyledi.

Sampson ve ben döndük. Devriye polisi kapının girişinde duruyordu, ayağında cerrahi botlar vardı.

"Memur bey, sizden açıkça dışarıda kalmanızı ve çevreyi korumanızı istedim."

Carney'nin başı birkaç santim geri çekildi. "Özür dilerim efendim ama dışarıda bu gece burada çalışanlardan en az birini tanıdığını söyleyen histerik bir genç kadın olduğunu bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

Bölüm

8

"Ben ALEX CROSS," dedim genç kadına, Memur Carney onu şeridin altından geçirip yanıma getirdikten sonra. "Kimliğinizi görebilir miyim, bayan?"

Genç, Asyalı, kot pantolon, spor ayakkabı ve George Washington Üniversitesi rüzgarlığı giyen bu kadın ilk başta isteğimi duymamış gibiydi. Sadece Superior Spa'nın kapısına baktı. Onunla ilgili her şey işkence görmüş gibiydi.

"Hanımefendi?" Yumuşakça söyledim.

"Hepsi öldü mü?" diye sorarken sesi titriyordu.

"Korkarım içerideki herkes öldü, evet," diye cevap verdim. "Nasıl-"

O anda onunla ilgili her şey çözülmüş gibiydi. Kaldırıma yığılmadan önce onu yakalayamadım. Boğuldu, öğürdü ve birkaç kez kustı. Sonra bana baktı ve hıçkırmaya başladı. "Burası olduğunu biliyordum... Ona söyledim. Ama o hep öyle olduğunu söylerdi-"

Genç kadın önce nefes nefese kaldı, sonra da kuru kuru ağlamaya başladı. Yanına çömelip elimi sırtına koydum ve onu rahatlatmaya çalıştım. Ama sanki cildine kızgın bir demir koymuşum gibiydi.

Benden uzaklaştı, bir boya dükkanının önüne doğru sinerek ellerini havaya kaldırdı ve "Hayır! Hayır! Bana dokunma!" diye bağırdı.

"Hanımefendi," dedim. "Ben buraya-"

Ve sonra anladım.

Ayağa kalktım, birkaç adım geri gittim ve tekrar çömeldim. Dediğim gibi,

Ben büyük bir adamım ve kendimi küçültmeye çalışıyordum. Beni dinleyen Sampson'a da aynısını yapması için çenemle işaret ettim.

"Hanımefendi?" Dedim. "Burada mı çalışıyorsunuz?"

Gözleri yine periliydi ama başını şiddetle salladı. "Eskiden burada mı çalışıyordunuz?" Sampson sordu.

Gözleri ön kapıya doğru kaydı ve gözyaşları fışkırmaya başladı. "Ailem," diye hıçkırdı. "Öğrenecekler, değil mi?"

Sonraki on beş dakikayı hikâyesinin özünü öğrenerek geçirdik. Adı Blossom Mai'ydi. On dokuz yaşındaydı ve George Washington Üniversitesi'nde ikinci sınıf öğrencisiydi, San Diego'da tıp eğitimi alıyordu. Ailesi Vietnamlı göçmenlerdi ve onu okula gönderebilmek için haftada seksen saat çalışmışlardı. Oda ve yemek masraflarını burs olarak karşılamışlardı ama daha fazlasını değil.

Blossom'ın okuldaki işi geçinmek için yeterli değildi ya da en azından kendi hayatını zengin sınıf arkadaşlarınıninkiyle kıyasladığında öyle hissetmiyordu. Geçen sonbaharda Blossom yeni bir arkadaş edinmişti. Adı Cam Nguyen'di. Kendisinden bir yaş büyük olan ve GW'de ekonomi okuyan Cam, Orange County, California'dan geliyordu ve aynı zamanda ikinci kuşak Vietnam kökenli Amerikalı bir kızdı.

Ama Cam son moda kıyafetler giyiyordu. Cumartesi geceleri Georgetown'daki pahalı barlara giderdi. Cam'in istediği her şey var gibiydi.

"Yani ona nasıl yaptığını mı sordunuz?" Sampson söyledi.

Blossom başıyla onayladı. "Burada çalışmanın eskortluk yapmaktan daha güvenli olduğunu, çünkü sizi her zaman silahlı bir müdürün koruduğunu söyledi."

Anlaşma basitti. Her kız ev müdürüne vardiya başına beş yüz dolar ödüyordu. Her müşteri müdüre yetmiş beş dolar ödüyordu. Bunun dışındaki her şeyi kızlar alıyordu. Cam çoğu gece bin, bazen de bin beş yüz dolar kazanıyordu. Ama Blossom Superior Spa'da sadece bir gece çalıştı.

"Kendimi iğrenç bir kâbusun içindeymişim gibi hissettim," dedi yine ağlayarak. "Ben... Ben bunu tekrar yapamazdım. Parayı bile harcayamadım. Evsizler barınağına verdim. Ama Cam, bazı şeyleri kapatabilirdi, biliyor musun?"

"Cam'in neden orada olduğunu düşünüyorsun?"

"Orada olduğunu *biliyorum*," dedi Blossom. "Buradan birkaç blok ötedeki bir binada yan yana oturuyoruz. İki ya da üç saat önce onu koridorda gördüm. Buraya geleceğini söyledi ve yine onunla gitmem için beni ikna etmeye çalıştı."

"Yapmadığına sevindim," dedim usulca.

Bir süre sonra Blossom zayıf bir sesle sordu: "Öldü mü? Cam mi?" "Bilmiyoruz," dedi Sampson. "Ama orada değil."

"Gerçekten mi?" Blossom gözleri ani bir umutla açılarak, "Gerçekten mi?" dedi. "Belki de gelmemeye karar vermiştir."

"Cep telefonu numarası var mı?"

Başıyla onayladı ve bana verdi. Sampson' dedim ki, "İçeri gir, dinle."

Sampson anladı ve gitti. Bir dakika bekledim ve sonra numarayı tuşladım. Çaldı. Ortağım cevap verdi. "Buradayım," dedi. "Mavi iPhone."

"Tamam," dedim, telefonu kapattım ve Blossom'a baktım. "Telefonu içeride ama başka bir şey yok."

"Hayır," dedi Blossom başını sallayarak. "Telefonunu asla ama asla elinden bırakmazdı. Tam bir mesajkolikti."

"Ya dört kişiyi vurmuş olsaydı?" Ben sordum. "Arkasında bırakır mıydı?"

"Cam?" Durakladı. "Sanırım bilmiyorum." Sonra ıstırap onu ele geçirdi. "Bunu aileme nasıl açıklayacağım?"

Kafam karışmıştı ama sonra anladım. "Blossom, bizimle işbirliği yaptığın sürece, bizim açımızdan, ailenin bu konuda hiçbir şey bilmesine gerek yok. Asla."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Blossom Mai tekrar yıkıldı.

Bölüm

9

Ertesi sabah saat **YEDİ KIRK BEŞ'**te Marcus Sunday, Georgetown'daki Four Seasons'ın lobisinde kendinden emin adımlarla yürürken, bu çirkin kıyafetle kimsenin onu tanımayacağını çok iyi biliyordu.

Başka bir adamda palyaço kıyafeti olarak düşünülebilirdi: mor yüksek topuklu spor ayakkabılar, turuncu gömlek ve pantolon, buz mavisi kontakt lensler, iki burun halkası ve aynı kaşlara sahip alev kırmızısı bir Abe Lincoln sakalı ve kafasının üzerinde dört inç dik duran eşleşen bir peruk. Ama Sunday bu kılık değiştirmenin karizmatik bir tehdit yaydığını biliyordu, özellikle de böyle bir yerde, sanki bir tür psikopat Carrot Top ya da daha kötüsüyümüş gibi.

Gerçekten de, Sunday masanın üzerindeki yığına gidip Mad Man Francones ve diğer üç kişinin yerel bir masaj salonunda ölümüyle ilgili bir haberin yer aldığı *Washington Post*'un bir nüshasını aldığı ve ardından genizden gelen mızımız bir ses tonuyla istasyonuna yaklaştığında şef garson oldukça üzgün görünüyordu: "Bir kişilik masa."

Şef garson Sunday'e tepeden bakmaya çalışarak, "Bizde rezervasyonunuz var mı efendim?" diye sordu.

"Otel misafiri," dedi Sunday. "Oda 1450."

1450 numaralı oda geceliği bin dolarlık bir süitti. Şef garsonun tavrı önemli ölçüde değişti ama hâlâ yazarın kıyafetine bakıyordu. "Bay....?"

"Mulch," diye yanıtladı Sunday. "Thierry Malç. Kompostlanmış şeyler gibi."

Şef garson sanki az önce tatsız bir şey tatmış gibi, "Ah," dedi ve bir menü kaptı. "Lütfen beni takip edin Bay Mulch."

Yemek odasının içindeki hava sanki farklı bir barometrik basınçtaydı, sanki büyük bir alçaklık buranın üzerine çökmüş gibiydi. Ve Sunday'in iktidarın çürümüşlüğü olarak tanıdığı, hüzünlü pastırma, sosis ve kahvenin ötesinde bir koku taşıyordu.

Beş yüz dolarlık saç kesimi olan şişman gömlekliler, yazarı hemen duvardan gözlüyorlardı. Kiremit kırmızısı Chanel takım elbiseli sarışın bir puma o geçerken başını kaldırdı. Sunday ona doğru göz kırptı, üst dudağını kedi açlığıyla yaladı ve yanakları tutuştuğunda neredeyse gülecekti.

Yürümeye devam etti, Acadia Le Duc'un gizemine ve sadece birkaç kısa süre içinde paylaşacakları tarifsiz eğlence ve arzulara odaklandı.

-

"Bay Mulch?" dedi şef garson, mutfak kapısının yanındaki köşeye sıkışmış masaya sert bir hareketle düşüncelerini bölerek.

"Neden beni tuvalete sokmuyorsun?" Sunday o gelen, mızız sesiyle sordu, sonra pencerelerin yanını işaret etti. "Orada oturmak istiyorum."

Şef garsonun suratı asıldı ama başını salladı ve yazarı neredeyse herkesin görebileceği bir masaya götürdü.

"Teşekkürler," dedi Sunday yüksek sesle. "Daha çok sevdim."

Etrafındaki çeşitli ileri gelenlere, politikacılara, lobcilere ve benzerlerine baktı, birçoğu ya ona göz ucuyla bakıyor ya da açıkça bakıyordu. Yazar birkaçına başparmağıyla işaret etti. Sanki omurgalarında bir kene geziniyormuş gibi görünüyorlardı.

Zekice bir eğlence, diye düşündü ve ardından oyundaki güçleri analiz etti.

Bu tür saçma sapan insanlar edep, nezaket ve görgü kurallarına inanırlardı. Sunday, onların kabul edilmiş davranış kurallarına sert bir şekilde karşı çıktığınızda ajitasyon yarattığınızı keşfetmişti. Ve ona göre ajitasyon iyi bir şeydi, çok iyi bir şeydi -aslında bunun için yaşıyordu.

Ancak garson kahve doldurmak ve siparişini almak için geldiğinde Sunday uslu durdu. Acıkmıştı ve önünde yoğun bir gün vardı.

"Frittata, limon ve ricotta krepleri ve taze sıkılmış büyük bir portakal suyu" dedi.

"Pastırma mı?" diye sordu garson.

Sunday hasta olacaktı gibi bir yüz ifadesi takındı ve "Hayır, bir daha asla" dedi.

Garson gittiğinde, yazar Francones cinayetiyle ilgili hikayeyi büyük bir ilgiyle okudu, özellikle de Alex Cross'un davaya atıldığı gerçeğini. *Başka kim olabilirdi ki, değil mi?*

Ancak Sunday gerçekten sinirlenmek yerine elindeki işe yeniden odaklandı. *Olay çıkarayım*, diye düşündü.

Yazar tekrar etrafına baktığında, Brooks Brothers takım elbisesi içinde profesyonel bir hödük olduğunu haykıran asosyal bir adamın sol tarafındaki masaya oturduğunu fark etti. Bu hödük dikkatle iPhone'unu inceliyordu. Sunday onu sendikalı bir siyasi uzman ve sabah programlarının vazgeçilmezi olarak tanıdı; papyonlu, soluk yüzlü, altı heceli bir kelime kullanacağı zaman asla tek heceli bir kelime kullanmayan bir adamdı.

Yazar, *mükemmel hedefin* farkına ve eğlenmeye başladı. Tesadüf, işte . eseri. "Porno mu?" Sunday uzmana seslendi.

Geveze kafa kafasını kaldırıp baktı, kafası karışmıştı.

Yazar telefonu işaret etti ve o genizden gelen, mızız sesiyle gözlemledi: "Bu kadar kilitlenmek için gerçekten iğrenç bir şey izliyor olman gerektiğini düşündüm."

"Pek sayılmaz," diye sert bir fısıltıyla karşılık verdi adam. "Biraz kibar ol." "Buradaki speziallerden biri mi?" Sunday eline bakarak sordu Menü. "Bunu kaçırmış olmalıyım. Couth haşlanmış mı yoksa kızarmış mı geliyor?" Uzman şimdi iPhone'unu daha da dikkatle inceliyordu.

"Seni tanıyorum," dedi Sunday. "Sen her konuda fikri olan bir adamsın. O yüzden bilmek istiyorum: Sence Pooh haklı mıydı?"

Uzman iç geçirdi, yazara baktı ve "Pooh mu? Ayı gibi mi?" "Ya da *Ursus mellitus* diyebilirsiniz," diye yanıtladı Sunday iyi huylu bir şekilde.

"Ayı Pooh'yu tüm zamanların en büyük düşünürlerinden biri olarak görüyorum. Marcus Aurelius, Nietzsche ve Bob Dylan ile birlikte. Özellikle de kahvaltı söz konusu olduğunda."

Uzman sinirlenmişti. "Ne saçmalıyorsun sen?" Sunday gücenmiş gibi yaptı, parmaklarını alev kırmızısı saçlarına dokundurdu.

"Gevezelik mi?" dedi. "Thierry Mulch? Son köşe yazınızda sizden daha fazla değil. Tek yaptığım Ayı Pooh ve onun Piglet ile kahvaltı üzerine yaptığı ölümsüz tartışmayı tartışmaktı.

"Hatırlamıyor musun?" Sunday öfkeyle sordu. "Ayı Pooh kahvaltının günün en heyecanlı kısmı olduğunu düşünürdü. İşte onun tezi, benim iyi adamım. Katılıyor musun, katılmıyor musun? 'Olumlu' ya da 'açıkça yanlış' demeye gerek yok. Basit bir evet ya da hayır yeterli olacaktır."

Bölüm

10

Yeni bir ağırlığın sıkıştırmasıyla **yatağın kaydığını** hissederek yavaşça kendime geldim, sanki sadece birkaç dakika önce uyumuşum gibi hissediyordum. Ama halsizce gözlerimi açtığımda gün ışıyordu ve güzel karım Bree, spor salonu için giyinmiş bir şekilde yanımda karnının üzerinde yatıyordu. Dirseklerinin üzerindeydi, çenesini ellerinin arasına almıştı. Gözleri yaşlarla doluydu ama yüzü gülüyordu.

"Seni uyandırdığım için üzgünüm Alex. Mad Man Francones davası yüzünden geç geldiğini biliyorum. Ama bilmek istersin diye düşündüm."

Aptalca göz kırptım, esnedim ve "Neyi biliyorsun?"

dedim. "Az önce Jeannie Shelton aradı, laboratuvarından mı?"

"Tamam mı?" Saate bakarak söyledim. Dokuzu on geçiyordu. Saat kaçta yatmıştım? Daha sonra olmalıydı-

"Alex, o eski fabrikadaki yanmış ceset Ava'ya ait değildi," dedi Bree. Bu bir tencere Fransız rostosu içmek gibiydi. Ayağa kalktım, tetikte ve gergindim. "Ama kimlik, kolye?"

"Ava'nın diş kayıtlarını yanan kızınkilerle karşılaştırdılar," dedi eşim. "Eşleşmeye yakın bile değil. Ava'nın doğuştan eksik dişleri vardı. Ölen kızın dişleri tamdı."

Rahatlama bir dalga gibi üzerime çöktü ve gözyaşlarımın Bree'ninkilerle eşleştiğini hissettim. Ava Williams hâlâ hayattaydı.

Nana Mama Ava'yı on dört yaşındayken, yetim ve koruyucu kaçmış bir çocukken yanına aldı. Neredeyse bir yıldır bizimle yaşıyordu. Bir yıl boyunca

evimizdeki hayat Ava için iyi geçmiş gibi görünüyordu. Ya da en azından bize öyle görünüyordu. Bree ile bağ kurmuştu ve geri kalanımıza tahammül ediyor gibiydi.

Ama sonra Ava yanlış kişilerle takılmaya başladı. Uyuşturucu, belki de alkol kullandığından şüphelendik ve düşündüğünüzden daha hızlı ve üzücü bir şekilde ortadan kayboldu, ta ki Güneydoğu'da keşlerin ve evsizlerin uğrak yeri olarak bilinen eski, terk edilmiş bir fabrikada yanmış bir ceset bulunana kadar. Ava'nın sürekli taktığı gümüş bileziği ölü kızın bileğindeydi. Büyükanneemin ona verdiği kolye de öyle. Haber yıkıcı olmuştu.

"Bu harika değil mi?" Bree sordu.

"Harikadan da öte," dedim ve gözlerimi sildim. "Ama o nerede? Ve ölü kız kim?"

"Jeannie henüz bir eşleşme olmadığını söyledi. Ama Jane Doe kesinlikle bizim Ava *değil*."

Ne kadar yorgun olursam olayım, zihnim onlarca yıllık polislik hayatım boyunca istesem de istemesem de belli bir şekilde düşünmeye şartlanmıştı. Ava'nın hayatta olduğunu öğrendiğimde hissettiğim rahatlama, çatımın altına sığınan genç kaçağın başka bir genç kadını öldürmüş, üzerine sahte kimlik yerleştirmiş ve sonra onu ateşe vermiş olabileceği fikrini düşündüğümde yerini daha soğuk bir duyguya bıraktı.

Ama karım ve Ava çok yakınlaştıkları için hiçbir şey söylemedim.

"Onu bulmalıyız," dedi Bree. "Onu eve getirmeliyiz."

Pete Francones ve masaj salonundaki diğer kurbanları düşündüm ve Ava'yı aramak için nasıl zaman bulacağımı merak ettim.

Bree, "Eve makul bir saatte gelersen bu gece başlayalım," diye ısrar etti.

"Uzun bir süre benim için makul saatler olacağını sanmıyorum," dedim. "Francones davası bir medya sirkine dönüşecek."

"Zaten öyle," dedi. "Ve bunun senin için ne kadar zor olacağını anlıyorum Alex. Gerçekten anlıyorum. Ama merak etme. Ava'yı kendim aramaya başlayacağım. Yapabildiğin zaman sen de katılırsın. Tamam mı?"

Yanağını okşadım ve "Sen çok iyi bir insansın, Bree Stone" dedim.

Karım elimi öptü ve dedi ki, "Sen de öylesin bebeğim. Tanıdığım en iyi adam."

Bölüm

11

Dörtlü'nün **ÖN GİRİŞİNİN DIŞINDA**

Georgetown'daki Seasons'ta, Marcus Sunday valenin arabasını getirmesini beklerken güvenlik görevlileri etrafını sarmıştı. Garson soğuk bir şekilde ona içinde kahvaltısı olan bir poşet uzattı.

Sunday, alev kırmızısı Abe Lincoln sakalını okşar gibi yaparak, "Sizde hiç mizah duygusu yok," dedi.

Şef garson, "Müşterilerimizi taciz etmek ve misafir gibi davranmak hiç de komik konular değil Bay Mulch," diye çıkıştı.

Yazar büyük bir öfkeyle, "Bugün daha sonra kontrol edecektim," diye cevap verdi. "Ya da en azından bunu düşündüm. Ama şimdi? Hiç şansınız yok beyler. Hiç şansınız yok."

İki yüz elli bin dolarlık üstü açık bir Bentley Continental GT Coupe geldi. Yazar etrafta dolaştı, anahtarları aldı ve sürücü eldivenlerini giyip arabaya binmeden önce valeye elli dolar verdi. Şok olmuş şef garsona ve korumalara şöyle bir baktı, orta parmağıyla takma sakalını kaşıdı ve arabayı otelin portikosunun altından Pennsylvania Caddesi'ne doğru sürerek doğuya yöneldi.

Bu bir etki yaratmış olmalı, diye düşündü Sunday ve kendini çok mutlu hissetti. O kahvaltı salonu saçmalığın doruk noktasıydı: herhangi bir yaratıcılığın, herhangi bir becerikliliğin imkânsız olduğu çok sayıda kural, gelenek ve görenekle boğuşan bir iktidar yeri.

Ama Marcus Sunday çok ama çok yaratıcı ve çok iyiydi,

çok becerikli bir adam. Cüzdanındaki, kendisini Boise, Idaho'dan Thierry Mulch olarak tanıtan ehliyeti ele alalım. Sahte kimlik ona 145 dolara mal olmuş ve Boston'da tanıştığı, yerel üniversitelerde reşit olmayan içki içenlere hizmet veren bir çocuktan satın alınmıştı. Sahte ehliyet, zaman zaman taşıdığı diğer altı Thierry Mulch ehliyeti gibi kusursuzdu, o kadar iyiydi ki havaalanında TSA ajanlarını geçmek için kullanmıştı, mavi ışık filigranları ve hepsi.

TSA: Aptal Yönetim.

Yüzünde muzaffer bir sırıtışla Rock Creek Parkway'den kuzeye dönen yazar, bu sahte ehliyetlerin kalitesini uzun süredir savunduğu teorilerden birini destekleyen daha fazla kanıt olarak düşündü. Pazar günü politikacıların şirketlerin insan olduğunu iddia ettiklerini duymuştu ama yazar bunu bir adım öteye taşıdı:

İnsanlar belgedir, dostlarım!

Ona göre bu gerçeğin tartışılacak bir tarafı yoktu. Doğru belgeler ve doğru tavırla herkes olabilirdiniz. Hatta doğru belgelerle aynı anda altı ya da yedi kişi bile olabilirdiniz.

Hayatı bunun kanıtı değil miydi? Gerçekten de öyleydi, hem de her yönden. Pazar günü EuroMotorcars otoparkına girdiğinde bu fikirler onu memnun etti.

Bethesda. Ön tarafa park etti, esintideki ince açelya kokusunu fark etti ve kontağı kapatır kapatmaz, temizlenmiş, çocuksu yüzlü bir adam aceleyle bayinin kapısından çıktı.

"Bay Thierry Mulch!" diye bağırdı, üstü açık arabaya doğru adeta sıçrayarak. "Bentley hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Sunday o mızız, genizden gelen sesiyle, "Cansız yemeklere adanmış bir restoran gibi," dedi ve satıcıya anahtarları fırlattı. "Ben Porsche'ye gidiyorum, bakalım Almanlar hâlâ İngilizlerden daha iyi mühendisler mi?"

Otoparktan çıkmaya başladı.

Satıcının önce ağzı açık kaldı, sonra da hakarete uğradı. "Bunu karşılayamazsınız!"

Yazar omzunun üzerinden baktı ve şöyle dedi: "Thierry Mulch istediği her şeye gücü yeten ve istediği her şeyi yapabilen bir adam. Bunu unutma."

Sunday kuzeye, Landmark Tiyatroları kompleksine doğru yürürken memnuniyetle başını salladı. Doğruydı: on sekiz yaşına bastığından beri para bir sorun olmamıştı. Gerçekten de yazar mali konulara nadiren kafa yorardı. Sadece dilediğini yapıyordu ve tüm bunların parasını ödeyen muhasebecileri vardı.

Yine de yazar gerekli olmadıkça aşırılığa kaçmazdı. Aşırılık -şık giysiler, pahalı arabalar ve benzerleri- dikkat çekerdi ve ona göre dikkat, ancak arkasında bir amaç varsa iyiydi, bu sabahki durum da bunun bir örneğiydi.

Sunday, bej renkli vakum tamir panelvanını bıraktığı yerde buldu: çalışanların park ettiği sinemanın arkasında. Minibüsün kilidini açtı, yan kapıyı geri kaydırıp, içeri , kapıyı kapattı ve köpek çantasını ön koltuğa attı.

Büyük bir dikkatle, alev kırmızısı peruğunu, Abe Lincoln sakalını ve kaşlarını çıkardı, kırılmış tuz ve biber saçlarını ortaya çıkardı. İki hızlı hareketle renkli kontakt lensleri çıkardı ve gözlerini buz mavisinden açık kayrak grisine çevirdi. Burun halkalarını da çıkardı.

Kıyafetini kot pantolon, siyah bir polo tişört ve bot ayakkabılarla değiştirdi. Mor spor ayakkabılar ve geri kalanlar bir alışveriş çantasına kondu. Mulch ehliyetini, Falls Church, Virginia'da ikamet eden Howard Moon'u tanımlayan başka bir ehliyetle değiştirdi.

Ray-Ban aviator güneş gözlükleri ve Washington Nationals beyzbol şapkasıyla dönüşümünü tamamlayan Sunday, dikiz aynasından kendini değerlendirdi. Yazar, sıkıcı bir zavallının muhteşem bir tasviri, diye düşündü, Bentley test sürüşü yapan ve Four Seasons'ta kahvaltayı berbat eden saray soytarısına hiç benzemiyor.

Minibüsü vitese takarak şehre geri döndü.

Sunday, Cross'un evinin sokağının aşağısına park ettiğinde saat on olmak üzereydi. Tüm haberleri veren radyoyu açarak Deli Adam Francones cinayetleriyle ilgili haberleri büyük bir ilgiyle dinledi. Erkeklerin başka erkekleri, kadınların başka kadınları ve aradaki her türlü varyasyonu öldürdüğü hikayeler onu büyüleyordu.

Cinayet sadece Sunday'in akademik alanı değil, hayatının hikayesiydi ve insanlık komedisindeki en yüce eylemdi, varoluşun kesilip biçilmesi ya da sıkılıp atılması, her şeyin saçmalığının ve anlamsızlığının kendinden geçmiş bir şiddetle sona erdirilmesiydi.

Huzurlu ölüm diye bir şey duymuştu elbette ama bu tür masalları fantezi ve saçmalık, en acınası türden hüsnükuruntu olarak görüyordu.

Sunday, Cross'un karısı Bree'nin ısınma kıyafeti ve koşu ayakkabılarıyla evden çıktığını gördü. Dürbünüyle onun çöplüğün yanından aşağıya doğru yürüyüşünü izledi. Onun koşarak uzaklaşmasını izlerken, ölümün asla ve asla huzurlu olmadığını düşünerek kendi kendine başını salladı. Yazarın

deneyiminde, ölüm her zaman kötü bir savaşı ve acımasız, vahşı bir sona yükselen bir dramdı.

Bölüm

12

BREE departmanın yıllık fitness testine **hazırlanıyordu** ve saat on civarında spor salonuna gitti. Aşağı inerken kızımın odasına bir göz attım. Jannie, Ava'dan iki yaş küçüktü ama şimdiden sırık gibi bir ergen olmuştu ve öğretmenler için hizmet içi eğitim günü olduğu için hâlâ uyuyordu.

Yedi yaşındaki çocuğum Ali ayaktaıdı ve aile odasındaki kanepeye uzanmış DVD izliyordu. Kovboy şapkalı bir adam koşuyor ve ateş ediyordu.

"Ne izliyorsun?" Ben sordum.

"*The Walking Dead*," diye yanıtladı Ali. "Bir televizyon dizisi. Gerçekten iyi bir dizi. Her yerde zombiler var ve bunlar da hayatta kalan son insanlardan bazıları."

"Cartoon Network'e ne oldu?"

"Zombiler ortaya çıktıktan sonra kapandı," dedi Ali ve bana bir hafta önce dişini kaybettiğı yeri gösteren bir sırtış attı.

Ekrandaki biri bir zombiyi vurdu. Başka biri de kafasına bir balta sapladı. "Onları öldürmenin en iyi yolu bu," diye açıkladı Ali. "Beyinlerini yok edin."

"Ona şu saçmalığı kapatmasını söyledim," diye azarladı Nana Mama odaya girerken. "O zombi şeylerini izlemesinden hoşlanmıyorum."

Ben de bu fikre pek sıcak bakmıyordum ama Ali homurdandı: "Güzel, nine. Bu zombilerle ilgili değil, çünkü onlar konuşmazlar, anlıyor musun? Daha çok

onlarla savaşıyan insanlar."

Büyükannem bana baktı, ben de omuz silktim. Kararsızlığıma sinirlenerek, "O kuş ben çoktan gitmiş olacağım. Kahvaltın hazır. Sonra son eşyaları da toplayıp bodruma taşıyoruz."

Toplanıp bodruma mı taşındı? Tadilatçılar işe başlamadan önce büyükanneme mutfakı toplamasına yardım edeceğime dair söz verdiğimi yine o sıkışma hissini yaşadım. Bu ne kadar sürecekti? Her neyse. Yapılması gerekiyordu.

Mutfaka gitmeden önce yanağına bir öpücük kondurdum ve en sevdiğim kahvaltının beni beklediğini gördüm: domuz pastırması, ters yüz edilmiş yumurta, kızarmış Portekiz ekmeği, kızarmış yeşil domates ve irmik.

Bir ısırık ve yeniden on yaşındaydım ve kendimi güvende hissediyordum çünkü büyükannem beni kurtarmış ve Kuzey Carolina'daki bir yetimhane yerine Washington'da onunla yaşamaya getirmişti. İşte ev yemeğinin gücü budur. Bunu IHOP ya da McDonald's'ta bulamazsınız, ne kadar satmaya çalışırlarsa çalışsınlar.

"Alex, müteahhit ne zaman geleceğini söyledi?" Bir parça kızarmış ekmeği parçalayıp çatalla bir parça kopardıktan sonra yumurta sarısına batırırken anneannem sordu.

"Öğle civarı," diye cevap verdim. "Ve müteahhidimizin bir adı var: Billy DuPris."

Büyükannem eskiden şehir merkezindeki bir lisede müdür yardımcısıydı ve doksan küsur yaşında bile genellikle şaşkın, her şeyi görmüş geçirmiş bir havası vardır. Ama o sabah önlüğüyle ellerini ovuştururken ve bir sonraki adımda ne yapacağını anlamaya çalışıyormuş gibi mutfakın her tarafına bakarken stresli görünüyordu.

Çatalımı bıraktım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim Alex," dedi tereddütle. "Sadece nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Sana yardım edeceğimi söyledim ve edeceğim, yemeğimi bitirir bitirmez." Dikkati dağılmıştı, yutkunduydu, tekrar etrafına bakındı ve başını salladı. "Seni rahatsız eden bir şey var," dedim.

"Önemli bir şey değil," diye cevap verdi Nana Mama. "Sadece değişime tahammül edemeyen aptal bir yaşlı kadın, hepsi bu."

O zaman gördüm, endişesinin kaynağını anladım. Otuz yıldan uzun bir süre önce eve adım attığım andan itibaren, büyükannemin mutfakı sadece onun mutfakıydı, onun hükmettiği bu alan

beceri, mizah ve sorgusuz sualsiz otorite, her şey için bir yer ve her şey yerli yerinde.

Ayağa kalktım, yanına gittim ve kollarımı ona doladım, ne kadar küçük hissettiğine şaşırdım. "Yeni bir mutfak istediğini söylemiştin," dedim. "Altı gözlü, ankastre ızgaralı süslü bir ocak. Yeni paslanmaz buzdolabı. Hepsini."

"Biliyorum," dedi başını göğsüme bastırarak. "Sadece duygusallaşıyorum. Hepsi bu. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, Alex."

Onu serbest bıraktım, parmağımı çenesinin altına koydum. "Bana hayatın her dakikasının bir değişim olduğunu öğreten sen değil miydin?"

"Bu işleri kolaylaştırmıyor," dedi.

"Bay DuPris'i arayıp fişi çekmemi mi istiyorsunuz?"

Bir an dudağını ısırdı ve sonra başını salladı. "Hayır. Sadece idare etmek zorundayım. Her zaman ne derler, 'Evrimleş ya da öl'?"

"Sanırım bunu bir yerlerde duymuştum," dedim.

"Sen arkaya geç, kahvaltını bitirdiğinde yemek kitaplarını, baharatları ve yeni yaptırdığım süslü kilerde istediğim her şeyi almaya başlarız." demeden önce aramızda garip bir sessizlik oldu.

."

Cep telefonum çaldı. Yüzbaşı Quintus. Cevap vermek istemedim ama verdim. "Cross," dedim.

"Neredesin?" diye bağırdı cinayet masası şefi. "Burada kıyamet kopuyor. Şef cevap istiyor. Belediye başkanı cevap istiyor. Francones cinayeti cinayet oranının sembolü haline geldi, Alex. Kıyamet kopuyor."

"Ve iki saatten kısa bir süre içinde evimi yıkmak için bir müteahhit gelecek," diye cevap verdim. "Sana söz veriyorum, elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Quintus'un sesi hararetlendi. "Lanet olsun Alex, bu işi yapacak başka birini bul ve buraya gel."

Ona cevap vermeden telefonu kapattım.

Bölüm

13

AYNI CUMA sabahı **erken saatlerde** Takoma Metro istasyonunun birkaç blok güneyinde, ağır makyajlı ve muhafazakâr mavi bir takım elbise giyen sarışın bir kadın olan Kelli Adams, Child's Play gündüz bakım merkezinin önünde şık siyah bir Audi A5'in durmasını izledi.

Brooks Brothers takım elbiseli, uzun boylu, incecik bir adam Audi'den uçarak çıktı ve diğer tarafa koştu.

Yolcu tarafındaki kapıyı çekip açtı, içeride bir şeyler karıştırdı ve kısa süre sonra sekiz aylık bir kız bebek ve mavi bir bebek bezi çantasıyla dışarı çıktı. Aceleyle kapıdan geçip merdivenlerden çıktı ve içeride kayboldu.

"Yılın babası," diye mırıldandı Adams nefesinin altında. "Küçük kızının annesini tanınmasının zamanı geldi."

Yılın babası Child's Play'den çıktı, merdivenlerden koşarak indi, Audi'sine atladı ve hızla uzaklaştı.

Bu kadar yeter, diye düşündü Adams haklı olarak ve caddeyi geçmeye başladı. Ön kapıya iki elinin parmaklarıyla hızlıca vurarak iş yapmak istediğini gösteren Adams, Child's Play'e girdi ve kendini orta koridorda, üzerinde SUSAN yazan neşeli görünümlü genç bir kadının çalıştığı bir tezgâhın karşısında buldu.

"Merhaba," dedi Susan. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Marylyn Green'i görmek istiyorum," diye cevap verdi Adams. "Bu tesisi o mu işletiyor?"

"Evet. sen?"

Adams bir hesap cüzdanı çıkardı ve Susan'a şehrin Sağlık ve İnsani Hizmetlerden Sorumlu Belediye Başkan Yardımcılığı Ofisi'ne ait bir kimlik kartı gösterdi. Ofisin çocuk ve aile hizmetleri biriminde müfettiş olarak çalışıyordu.

Susan ayağa kalktı. "Bayan Green'i çağırayım." "Neden beni ona götürmüyorsun?" "Bu da ne demek oluyor?" Susan sordu.

Adams ona soğuk bir bakış attı. Susan tezgâhın arkasındaki bir düğmeye bastı. Bir uğultu duyuldu. Sağındaki kapının kilidi açıldı. Çocuk ve bebek kokan, onların kahkahaları ve ağlamalarıyla yankılanan bir koridora girdiler. Yeni yürümeye başlayan çocukların oynadığı geniş bir odaya çıktılar.

"Bayan Green," diye seslendi Susan uzun boylu, kızıl saçlı, güler yüzlü bir kadına. "Sizi görmek isteyen biri var."

Adams kimliğini tekrar göstererek, "Joss Branson'ı görmek istiyorum. Kendisi sizin gözetiminizde, doğru mu?"

"Evet. Joss? Neyin ?" "Ne değil?" Adams söyledi.

Kreş sahibi çocuk odasına giden yolu gösterdi. Odada dört tane beşik vardı. Üçünde uyuyan bebekler vardı. Dördüncüsü sırt üstü yatmış, ellili yaşlarında yorgun görünümlü bir kadın bezini değiştirirken ciyaklıyordu.

Marylyn Green şaşkın bir ifadeyle, "Eliza, Bayan Adams DC Çocuk ve Aile Hizmetleri'nden bir müfettiş," dedi. "Joss'u görmek istiyor."

Eliza son bez bandını da yerine bastırdı ve, "Ona bakıyorsun," dedi.

Adams alt değiştirme masasına gitti ve ağlayan çocuğu kucağına aldı.

"Sorun nedir?" Marylyn Green tekrar sordu.

"Sık sık böyle tedirgin olur mu?" Adams talep etti.

Eliza kararsız görünüyordu. "Buna ağlama saati diyoruz, genellikle hepsi geldikten hemen sonra. Ama sakinleşiyorlar. Sanırım Joss biraz daha az kolay."

"Muhtemelen meth yüzündendir."

"Ne!" Green söyledi.

"Hayır," dedi Eliza. "Bay Branson Smithsonian'da bir bilim adamı ve karısı Crystal kanser hastası. Neden onlar-"

"Bay Branson bir kimyager ve haklısınız, kanser hastası. Biz

Breaking Bad dizisindeki gibi olduğuna inanıyorum. DEA bize bodrumda pişirdiklerini söyledi. Audi'yi açıklıyor, değil mi?"

Marylyn Green'in eli ağızına gitti. "Tanrım, biz-" "Neden ki?" Adams tersledi. "Her halükarda buradayım çünkü

Joss'un çok sayıda toksine maruz kaldığından endişe ediyoruz. Devam etmekte olan federal bir soruşturma nedeniyle Joss'u alıp götürme yetkimiz yok, ancak maruz kalma düzeyine ilişkin net bir fikir sahibi olabilmemiz için onu kan, deri ve giysi testi yaptırmaya götürmeme izin veren bir emrim var. Bunu gizli tutabileceğinizi varsayıyorum? Dediğim gibi, ailesi hakkında devam eden bir FBI soruşturması var. Ve uzun sürmeyecek. Bethesda'ya gideceğiz."

"Evet, elbette, Tanrım, Joss için en iyisi neyse o olsun." "Eşyalarını getireyim mi?" Eliza sordu.

Adams, Joss'u kollarında zıplatarak, "Bu çok makbule geçer," dedi. "Onu laboratuvara ne kadar çabuk götürebilirim, o kadar çabuk geri alabilirim."

"Vaktiniz var," dedi kreş sahibi. "Bay Branson onu almak için nadiren saat beşten önce gelir."

Adams ilk kez gülümsedi. "Bu işleri biraz daha kolaylaştırıyor."

Bölüm

14

O DÖRT sularında, Cynthia

Wu yavaşça Deli Adam'ın kafa derisini soydu ve 40 kalibrelik içi boş merminin kafasının arkasından girdiği kötü deliği ve son olarak merminin çıktığı yerde parçalanmış elmacık kemiğini ortaya çıkardı.

"Atış ne kadar uzaktaydı?" John Sampson sordu. "On mu? On beş fit mi?" diye yanıtladı adli tabip.

"Dediğin gibi John, tam bir profesyonel gibi görünüyor," diye yorum yaptım.

Sampson, masaj salonunda ölen Koreli kadınlardan biri olan Kim Ho üzerinde çalışan başka bir adli tabibin bulunduğu odanın diğer tarafını işaret ederek, "Ya öyle ya da saplantılı," diye cevap verdi. "Bizim oğlan hariç spa'daki herkes yakın mesafeden vurulmuş. Tetikçinin tetiği çekmeden hemen önce yüzlerini, tepkilerini görmeyi sevdiğini düşünüyorum ama Francones'un cüssesini görünce gözü korkmuş."

Yıllar boyunca toplu ve seri katillerle ilişkili olarak gördüğümüz tuhaf fetişler kataloğunda bir başka varyasyon olması mümkündü.

"Bazen böyle yakın mesafeden yapılan atışlar öldürmenin yanı sıra şekil bozukluğu da yaratır," dedim. "Ama bu genellikle eşlerden birinin ya da diğerinin sadakatsizliği yüzünden işlenen cinayetlerde olur."

"Anladığım kadarıyla Deli Adam'ın tek derdi sadakatsizlikti," diye yanıtladı Sampson. "Ama dedikodulara inanırsanız, bir şekilde geçinmeyi başarmış."

"*Two and a Half Men*'deki Charlie Sheen gibi." "Charlie sonunda yattığı kadınların çoğundan öğrendi. Değil mi?

Adamın öldüğü ve cenaze töreninin yapıldığı filmi gördün mü?" "Hayır, onu kaçırmış olmalıyım," dedi Sampson.

"Deli Adam'ın kız arkadaşlarının ölüm anında nerede olduğuna dair bir ipucu var mı?"

"Hareminin tam bir envanterine sahip değilim, ancak *People Magazine*'e göre, country-western şarkıcısı Mandy Bell Lee ile halk arasında oldukça sık görülüyor. Geçen yıl Nashville'de bir Titans maçından sonra tanışmışlar."

"Nerede o?"

"Bulabilirim."

"Deli Adam'ın bir menajeri, avukatı ya da bir tür iş yöneticisi olmalı. Bu insanlar düşmanlarını ya da finansal kinlerini biliyor olabilirler. Belki kokain kullanımı hakkında da. Başka bir şey var mı?"

"Quintus ve savcı, McLean'deki evini arayabilmemiz için Virginia'da bir arama emri çıkarttılar. İzin çıkana kadar oradaki şerif araziye kapattı."

Tam arama emrinin ne zaman çıkacağını soracaktım ki telefonum bip sesi çıkararak beni bir e-posta konusunda uyardı. Kenara çekilip açtım ve Yüzbaşı Quintus'un nezaketiyle eklenmiş belgeleri gördüm.

Onları taradım. Delaware'li bir emlak tröstü, Superior Spa'nın bulunduğu binayı bir yıl önce satın almıştı. Masaj salonu, posta kutusu adresi olan ve Trenton Wiggs adında bir kişinin başkanı olduğu bir Falls Church, Virginia şirketi olan Relax LLC'nin DBA'sıydı.

Bulmacanın bir parçası daha, diye düşündüm ve mutfakın son parçalarını kutulara ve bodruma taşıdıktan ve Billy DuPris levyeler ve plastik kaplama rulolarıyla eve girdiğinde büyükannemin yüzündeki dehşeti izledikten sonra neler bulabileceğimi düşündüm.

Masaj salonunun ölü gece müdürü Donald Blunt, Maryland Üniversitesi'nde moleküler biyoloji doktorası yapıyordu. İki oda arkadaşını College Park'taki evlerinde buldum.

Oda arkadaşlarından biri Blunt'ın spa'daki işi "saatte yirmi dolar gibi bir ücret aldığı, hafif bir iş olduğu için ders çalışmaya zaman ayırabildiği ve istediği zaman kafayı bulabildiği" için kabul ettiğini söyledi. Diğer oda arkadaşı Blunt'ın bildiği kadarıyla hiç düşmanı olmadığını söyledi. İki oda arkadaşı da soğukkanlı bir katilin arkadaşlarını hedef almasını sağlayacak bir senaryo üretememiş.

Planlanan otopsilerden önce sahip olduğum iki saat içinde, iki ölü Koreli kadını Amerika Birleşik Devletleri'ne, Washington'a ve Superior Spa'ya getiren koşullar zinciri üzerinde çalışmaya çalıştım. İşe USCIS'e geçici çalışma vizesi başvurularını görmek için talepte bulunarak başladım ancak talebin yerine getirilmesinin birkaç gün süreceği söylendi.

Morga giderken, kayıp üçüncü fahişe Cam Nguyen'le ilgili iç karartıcı bir ilerleme kaydettim. Diğer dedektifler o sabah onun evine gitmiş ve boş bulmuşlardı. Adli tıp ekibi Superior Spa'daki işlerini bitirir bitirmez onun evine gideceklerdi.

Bunu Cam Nguyen'in Garden Grove, California'daki ailesinden sakladım. Onları arabamdan aramıştım. Kızlarıyla yaklaşık bir haftadır konuşmadıklarını söylediler. Cam'in kayıp olduğunu ve çalıştığı söylenen bir masaj salonunda işlenen cinayetlerle ilgili olarak sorgulanmak üzere arandığını söylediğimde anne Vietnamca histerik bir şekilde telefonu kapattı.

Cam'in babası öfkeden deliye döndü, beni Cam'in adını çamura bulamakla suçladı ama sonra ona sadece bildiğim gerçekleri anlattığımı söylediğimde yıkıldı.

"Cam çok akıllı bir kız," diye ağlamıştı babası. "Cam'in Amerikan rüyasını takip etmesi, bizi gururlandırması gerekiyordu."

Morgda, masaj salonundaki ölümlerle çevrili bir şekilde dururken, kızım Jannie'yi düşünmekten ve Bay Nguyen'in kalp acısının boyutlarını hayal etmekten kendimi alamadım.

"Alex?" Cynthia Wu seslenerek beni düşüncelerimden kopardı.

Döndüm. Francones'in göğsü testereyle açılmıştı. Kalbi bir tavada yatıyordu. Ama adli tabibin elinde bir kağıt parçası vardı. "Ön toksin testi kokain için pozitif. Hem de çok miktarda."

Sonra da büyük futbolcunun kalbini işaret etti. "Genişlemiş, onun için bile büyük. Kronik kullanımdan kaynaklanan septum deviasyonu buldum."

" 'Küçük arkadaşına merhaba de,' dedi Sampson, *Yaralı Yüz*'deki Al Pacino'nun oldukça iyi bir taklidini yaparak.

Başımı salladım. "Kokain kaçakçıları ve katliamlar el ele gider."

Telefonum çaldı. Bree.

"Hey," dedim. "Sakın bana tadilatla ilgili bir sorun olduğunu söyleme."

"Eve gitmedim, yani bildiğim kadarıyla gitmedim," diye cevap verdi. "Ama Takoma'ya gidiyorum ve sanırım geç kalacağım."

"Ne ?"

"Kendini belediye müfettişi olarak tanıtan biri bir kree girdi ve o zamandan beri görülmeyen bir bebekle çıktı."

Bölüm

15

"BEBEĞİMİZİ BİR YABANCIYA VERDİNİZ!" diye bağırdı bir adam. "Ne yapmamı bekliyordun? Mutlu görünmemi mi? 'Here We Go Round the Mulberry Bush' şarkısını söylememi mi?"

Tamam, diye düşündü Dedektif Bree Stone. Sertçe yutkundu ve Child's Play'in merdivenlerini tırmandı. Üç uydu TV kamyonu caddenin aşağısına park etmişti bile. Polis sınırında bir kalabalık toplanmıştı.

Cross'un karısı ön kapıdan geçerek kaosun içine girdi.

"Sizi kapatıyoruz!" diye bağırdı ipek bir başörtüsü takmış hasta görünümlü bir kadın ve parmağını Eliza ve Marylyn Green'e doğru uzattı. Arkasında genç bir Metro devriye memuru duruyordu.

"Çocuk Hizmetleri'nden bir müfettiş olduğunu söyledi," diye inledi

Eliza. "Bana bir rozet, bir kimlik kartı ve Aile Mahkemesi Yargıcı

Banner'dan Joss'u teslim etmemizi emreden bir yazı gösterdi."

Marylyn Green ağlayarak şöyle dedi. "*Breaking Bad* dizisindeki adam gibi olduğunu söyledi."

Kayıp bebeğin babası önce şaşkınlık sonra da öfkeyle "Metamfetamin üreticisi mi demek istiyorsun?" dedi. "Bu tam bir saçmalık!"

"Hasta olacağım," diye mırıldandı Joss'un annesi.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Bree kararlı bir şekilde ve kontrolü ele aldı. "Herkesin bir kademe aşağı inmesini istiyorum. Benim adım Dedektif Bree Stone ve yardım etmek için buradayım. Memur bey, lütfen bayana tualete gitmesi için yardım edin."

Genç devriye başıyla onayladı ve zavallı kadının arabadan inmesine yardım etti.

Oda.

Bree Branson'ı işaret etti. "Anladığım kadarıyla babası sensin?" "Anladığım kadarıyla roket bilimci değilsin," diye cevap verdi. "İsim?" Bree iğnelemeyi görmezden gelerek, "Adın?" dedi.

"Theodore Branson," diye cevap verdi. "Karımın adı Crystal."

"Kızınızın bir fotoğrafına ihtiyacım var, Bay Branson," dedi Bree. "Ayrıca ne giydiğine dair bir tarife de ihtiyacım olacak. Kızınızın doğumunda aldıkları ayak izlerine ihtiyacım var. Ayrıca herhangi bir tanımlayıcı özelliğe, bene, doğum lekesine, göz rengine, diş sayısına, Joss yazan her şeye ihtiyacım var."

Bunun üzerine Branson doğruldu, öfkesini bir kenara bıraktı ve "Telefonumda bir fotoğraf var. Bu sabah kahvaltıda çektim. Crystal kemoterapi yüzünden kendini hasta hissediyordu ve ben de Joss'u besliyordum. Çok tatlı görünüyordu, ben..." Birden kaybolmuş gibi göründü ve ağlamaya başladı. "Benim küçük Bayan Muffin'im gitmiş."

Bree ses tonunu yumuşatarak, "Onu geri alacağız, Bay Branson," dedi. "Nasıl?" Branson sordu, sesi ince ve zayıftı.

"Başlamak için bir AMBER Alarmı tetikleyeceğim. Kızınızın yüzünü buradan beş yüz mil uzaklıktaki her kolluk kuvvetinin önüne getirin."

Bölüm

16

AYNI ZAMANLARDA, Marcus Sunday Kalorama'daki dairesine geri döndüğünde müziğin kapalı olduğunu ve Acadia Le Duc'un üzerinde Kızılderili desenli basit bir pamuklu elbise, ayakkabısız ve saçında taze papatyalarla onu beklediğini gördü. Elbise soluk ve yıpranmıştı ve hayal gücüne çok az şey bırakıyordu, özellikle de altına fazla bir şey giymediği gerçeği.

"Hediyen için hazır mısın şekerim?" diye sordu nazlı bir sırıtışla. "Bütün gün düşünebildiğim tek şey buydu," diye cevap verdi.

"Ben de," dedi ve koridora ve depo odasına doğru ilerledi.

Yazar takip ederken, Acadia Le Duc söz konusu olduğunda her şeyin mümkün *olduğunu* bir kez daha düşünüyordu.

Eğitimli bir fotoğrafçıydı, hem de iyi bir fotoğrafçı. İki yıl önce New Orleans'ta Bourbon Caddesi'ndeki bir barda tesadüfen tanışmışlardı. Aralarında Warren Beatty ve Faye Dunaway'in *Bonnie ve Clyde* filminde olduğu gibi karşılıklı, patlayıcı, pervasız bir çekim vardı. En azından Sunday öyle görüyordu.

Acadia kesinlikle Bonnie Parker'ı oynayacak kadar çılgın ve cesur, diye düşündü ve depo odasının kapısında durup bilgisayar dehasının omzuna dokunuşunu izledi.

Preston Elliot irkildi, kulaklıkları çıkardı ve gülümseyerek etrafında döndü. Aşağı yukarı Sunday'in boyundaydı. Hatta bir bakıma

Pazar gününe hızlı bir bakış.

Preston acı içinde kekeleyerek, "Huh-huh-hi, Acadia," dedi.

Acadia bir elinin tırnaklarıyla kekemenin üst kolunu okşadı, diğer eliyle kıvrıkcık sarı saçlarıyla oynadı. Preston, "Bu sana bahsettiğim arkadaşım şekerim," diyene kadar büyülenmiş gibi baktı. Senin icadını çalışırken görmek istiyor."

Kekeme Sunday'i fark etti, ayıldı, beceriksizce başını salladı ve konuşmak istiyormuş gibi davrandı ama konuşmadı. Bir dizüstü bilgisayara döndü ve ona bir komut verdi. Duvardaki ekranlarda ilk bakışta bir kolaj gibi görünen görüntüler belirdi.

Ortada Acadia'nın Alex Cross'un evinin Beşinci Cadde'nin karşısından çektiği bir fotoğraf vardı. Noktalı çizgiler evin çeşitli pencerelerinden Dr. Alex, karısı, büyükannesi, kızı ve küçük oğlunun resimlerine kadar uzanıyordu. Bir tarafta Alex Cross'un büyük oğlu Damon'ın çerçeveli bir resmi vardı, on yedi yaşındaydı ve batı Massachusetts'te bir hazırlık okulunda öğrenciydi.

Her portreden çıkan dijital hatlar okul, karakol, kilise, bakkal ve çeşitli arkadaşların resimlerine bağlanıyordu. Ayrıca Cross'un ailesinin her bir üyesini takvim ve saat simgelerine bağlayan hatlar da vardı.

Acadia, "Bunu yapmak için zihin haritalama yazılımı ve Kinect'li bir Xbox 360 kullanıyor," diye açıkladı. "Bu interaktif bir şey Marcus. Sadece kameranın önünde dur ve istediğin şeyi işaret et."

Şimdi merak içinde olan Sunday ekranların ve Kinect kameranın önüne geçti. Cross'un fotoğrafını işaret etti. Ekran anında Bree Stone'un fotoğraflarından çocuklarına, beyaz Chevy sedanına, en yakın arkadaşı John Sampson'a ve Sampson'ın karısı Billie'ye kadar her şeyi içeren, dedektifin son yaşamının sanal bir günlüğüne atladı.

Sunday takvimi işaret etti ve ekranda Cross'un bir önceki ay içinde yaptığını gördüğü her şeyin kronolojik bir dökümü belirdi. Evin fotoğrafına işaret etti ve ekran orijinal kolaja geri döndü. Verileri ne kadar ileri götürdüklerini görmek isteyen Sunday, Cross'un büyük oğlu Damon'ın fotoğrafına işaret etti.

Ekran bir kez daha değişti ve Damon'ın gittiği hazırlık okulunun kampüsünün renkli haritasının hakim olduğu bir kolaj gösterdi, ancak genç adamın oradaki günlük yaşamı hakkında çok az ayrıntı vardı.

Sunday, araştırmasının bu kısmını güçlendirmesi gerektiğine karar verdi.

Sonra Acadia ve Preston'a döndü. "Bu harika." "Mo-mo-more," diye kekeledi Preston.

"Aslında en iyi kısmı," dedi Acadia. "Kaskı tak, şekerim."

Sunday tereddüt etti ama sonra bir kablonun kaskı sunucuya bağladığını gördü. Kaskı taktı, vizörü indirdi ve nefesi kesildi. Şimdi Cross'un evinin üç boyutlu bir görüntüsüne bakıyordu.

Bir hologram gibi önünde duruyordu.

Acadia kasktaki hoparlörlerden "Ön kapıya dokunun," dedi. "Ellerin sana rehberlik edecek."

Bölüm

17

SUNDAY kapıya **doğru uzandı**. Kapı sallandı. açıldı ve Cross'un evinin dijital bir modelinin içine girdi, tam olarak mimari render değil, tam olarak fotoğraf değil. Ön koridordaydı. Sağ elini hareket ettirdi ve hızla ön odaya bakmaya başladı. Sol elini hareket ettirdi ve bir dolap açıldı.

"Her yer böyle mi?" dedi.

"Tepeden ," dedi Acadia. "Evi şu anki haliyle ve inşaat sırasında ve sonrasında olacağı haliyle görebilirsiniz."

Yazar şimdi büyülenmiş bir halde sanal merdiveni tırmandı ve Alex Cross'un yatak odasını buldu. Yatağa baktı ve giydiği kot pantolonun içindeki Bree Stone'u düşündü. Bu zevkli görüntüye rağmen oyalanmadı.

Özellikle görmeyi çok istediği bir yer vardı. Yatak odasından çıktı ve ikinci, daha dar bir merdivenden tavan arasına ve Cross'un neredeyse fotogerçekçilikle tasvir edilmiş ev ofisine tırmandı.

Yazar kendinden geçmişti. Burası Dr. Alex'in en iyi işlerinden bazılarını yaptığı yerd, en azından birkaç yıl önce *Post*'un Pazar dergisinde yayınlanan yaltaklanan bir profiline göre. Yazıda Preston'ın bir şekilde siber renderla birleştirdiği tavan arası fotoğrafı da yer alıyordu.

Sunday etrafı taradı, masayı, sandalyeyi, dosya dolaplarını gördü,

Faili meçhul cinayetlerin kurbanlarının fotoğrafları ve bu davalarla ilgili çeşitli haber klipleri bile duvara yapıştırılmıştı. İki tanesini gördü ve neredeyse nefesi kesiliyordu.

Olabilir mi? Cross hala Mükemmel Suçlu davalarına mı takıntılıydı?

Sunday bir klibi işaret etti. Keyifle büyüttü ve *Austin American-Statesman*'dan Monahan cinayetleriyle ilgili bir haberi taradı, genç anne ve eş Alice'in bir resmi üzerinde durdu. Sunday'in zihninde onu her zamanki gibi görüyordu: banyoda çıplak, jiletle boğazı kesilmeden önce çığlık atıyordu.

Ancak bunun üzerinde durmak yerine, ikinci klibi, *Omaha World-Herald*'dan Daley ailesinin vahşice öldürülmesini anlatan bir haberi işaret etti. Karısı ve annesi Bea üzerinde durdu. Alice Monahan'dan neredeyse yirmi yaş büyüktü. Zihninde onu da çıplak ve ustura onu kesmeden önce merhamet için yalvarırken gördü-

"Sevdin mi şekerim?" Acadia kulaklığın üzerinden dikkatini dağıtarak sordu.

"İstiyorum."

Buna hiç şüphe yoktu. Genç Preston Elliot, zekice buluşu sayesinde Pazar gününü görünmez kılmıştı; Cross'un evinde istediği gibi dolaşabilecek, evin her santimini tanıyabilecek ve böylece bir gün gerçekten karanlıkta evin içine sızabilecekti.

Bu heyecan verici olurdu. Vücudundaki her hücre vızıldamaz mıydı?

Evet. Oh, evet, olurdu. Ama bundan daha fazlası vardı. Ofisin siber ortamına bakan Sunday, Dr. Alex'in mahremiyetini çoktan ihlal etmiş, dedektifin mabedine girmiş ve kendini evindeymiş gibi hissetti.

Ne daha iyi olabilir? İşleri daha iyi ne yapabilir? Hiçbir şey!

Artık kendini dokunulmaz hisseden Sunday miğferi yırttı ve Preston'a gülümsedi. "Acadia senin bir dahi olduğunu söylemişti dostum. Haklıymış."

Preston Acadia'ya baktı, kızardı ve koltuğunda kıpırdandı.

"Bu işi bizim için yaptığınızı kimse bilmiyor, doğru mu?" Sunday sordu.

"Ju-ju-sadece ben," dedi Preston. "A-A-Acadia'nın sorduğu gibi."

Sunday ona baktı. "Ve gelecekteki verileri nasıl gireceğini biliyor musun?" "Preston çok iyi bir öğretmen," dedi Acadia genç adamın ellerini ovuşturarak.

Duygusal bir şekilde omuzlarını.

"Öde bakalım," dedi Sunday ve kapıya doğru yöneldi. "Benim için büyük bir zevk," dedi Acadia.

Daireden ön kapıya doğru yürürken, Sunday beklentinin yarattığı heyecanın yeniden içine işlediğini hissetti. Kapıyı açtı, tekrar kapattı ve ayakkabılarını ve ince kemerini çıkardı. Kapının içinde durdu ve dinledi.

Acadia baştan çıkarıcı bir şekilde güldü ve "Odama gelsene şekerim? Eski bir Louisiana kızının çarşafının arasında neler yapabileceğini görmeye?"

Birkaç dakika sonra Sunday bir kapının açıldığını ve hafif bir müziğin çalmaya başladığını duydu. On sekiz yaşındayken elinde kürekle o figürün arkasına geçip sallanmaya başladığı görüntüsü gözünün önüne geldi.

Artık tüm yasaların, tüm kuralların, her türlü ahlaki düzenin ötesinde, delicesine yaşadığını hisseden yazar koridordan yatak odasına doğru süzüldü. Özgürlüğü, gerçek özgürlüğü kucaklıyordu ve bu onu nefes nefese bırakıyordu.

Sunday koridorda durmuş, Preston'ın homurtularını ve Acadia'nın onu teşvik edişini dinliyordu. Bir dakikadan kısa sürede bitmişti. Muhtemelen ikinci sınıf öğrencisiydi.

Beş dakika sonra Acadia, "Daha egzotik, daha erotik bir şey mi şekerim?" dedi.

"Lütfen," dedi Preston.

"Yataktan kalk ve dizlerinin üzerine çök o zaman, *chéri*," diye emretti Acadia. "Birleşmeden önce bu kez bana sözlü olarak tapmanı istiyorum."

Preston keyifli bir iç geçirdi. Sunday açık kapıya doğru ilerledi. Kekeme gerçekten de dizlerinin üzerindeydi, sırtı yazara dönüktü. Acadia şaşırtıcı derecede çıplaktı ve bilgisayar dehasının yüzünün önünde seksini nazıkçe kıvrıyordu.

Preston'ın dikkati ondan hiç ayrılmadı. Ama Sunday kemeri programcının boynuna geçirip onu boğazlamaya başladığında Acadia'nınki de öyle oldu.

Kekeme ölüme doğru çırpındığı süre boyunca, Sunday'in gözlerine onunkine eşdeğer pervasız bir arzuyla baktı.

Bölüm

18

O Cuma akşamı saat altı buçuk civarında ofisimde telefonu açtım ve Superior Spa'nın etrafındaki bloklarda kavşaklara monte edilmiş kapalı devre televizyon kameralarından gelen yayınların kopyalarını almakta sorun yaşadığımız için öfkelen dim.

Bilgi işlem departmanındakiler bir tür programlama hatası, hata ya da başka bir şeyin dosyaları bozduğunu söylediler. Yok olmamışlardı ama açılmıyorlardı da. Bilgi işlem çalışanları da yüksek cinayet oranının ve Francones davasının gerginliğini en az bizim kadar hissediyorlardı. Bir teknisyenin ilgili dosyalarda hata ayıklaması birkaç gün sürebilirdi.

Daha önce Francones'un menajerini ve iş yöneticisini bulmuştum ya da kim olduklarını öğrenmiş tim. Ama ikisi de şu anda özel bir jetle, Hall of Famer'ın anma törenlerinin düzenlenmesine yardımcı olmak için Los Angeles'tan Washington'a gidiyorlardı. Sekreterleri sabah bizimle görüşebileceklerini söyledi.

Masaj salonunun sahibi olarak adı geçen Trenton Wiggs, baktığım metro bölgesi telefon rehberlerinin hiçbirinde yoktu. İsmi Google'da arattım, ülkenin çeşitli yerlerinde bu isimde on farklı adam buldum, ancak hiçbirinin ahlaksız bir tüccar olduğuna dair bir işaret yoktu. Zaten kim böyle bir şeyin reklamını yapar ki?

Bu arada, Francones'in cinayeti o anın en sıcak haberi haline gelmişti. Neredeyse tüm kablolu yayın ve ağ haber programları davayı ele almış, haberlerin neredeyse tamamı Deli Adam'ın

Dünyanın Cinayet Başkenti olarak adlandırdıkları yerde bir masaj salonunda kanlı bir şekilde öldü.

Sampson'a "Ben eve gidip tadilatın nasıl gittiğine bakacağım," dedim. Herkes gibi o da stresi hissediyordu. "Sen de eve, Billie'nin yanına gitmelisin. Geç yatıp erken kalktık."

"Aklımı okuyorsun," dedi, esnedi. "Bira?"

"Yok, bu gece olmaz," dedim ve çıktım.

Yirmi dakika sonra evimin önünden geçerken ön bahçedeki çöp konteynerinin neredeyse inşaat molozlarıyla dolu olduğunu gördüm. Neredeyse park edecektim, ama sonra Anacostia'ya, şehrin en zorlu mahallelerinden birine ve kişi başına düşen cinayet sayısında son şampiyona doğru yoluma devam ettim.

Ava Williams, Nana onu kurtarmadan önce Anacostia'da sokaklarda yaşıyordu. Bize anlattığı yerlerden bazılarına gittim: Congress Heights'ta bir bakkal, St. Elizabeths Hastanesi'nin acil servisi, Mississippi Caddesi'nin doğusundaki ormanlık alan, Fort Stanton Parkı. Tüm bu yerlerde asılı olan genç gruplara ve bulabildiğim her evsize onun resmini gösterdim. Hiçbiri onu tanımadı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, sonunda yanmış cesedi bulduğumuz terk edilmiş fabrika binasına gittim. Binanın üzerinde polis mührü vardı ama çoktan kırılmıştı. Bir el feneri aldım ve içeri girdim, yakma işleminin yapıldığı bodrum katındaki odaya yakın merdivenlerden indim, çimento zeminin ölümle kömürleştiği yeri buldum.

Uzun süre ona baktım ve sonra ışığımı etrafta gezdirdim. Bodrum bir adli tıp ekibi tarafından gözden geçirilmişti ve hâlâ oldukça temizdi. Sonra ani bir esinti hissettim, sanki bir pencere ya da kapı açılmış gibi ikinci merdiven setinin arkasından geliyordu.

Oraya geri döndüm ve cereyanın geldiğini bulmaya çalıştım. Işığı merdivenlerin ötesindeki bir odaya tuttum.

Gözleri dönmüş ve çıldırmış bir şekilde üzerime geldi, Louisville Slugger'ı savurdu, karnıma bir darbe indirdi, bütün nefesimi kesti ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

İkinci Bölüm

Öldürme Zamanı

Bölüm

19

Gece yarısına doğru yemek odasında mideme buz **koyuyordum**, Bree ise tadilatı atlatmamız için aldığım portatif elektrikli ocakta kalan tavuk yahnisini ısıtıyordu. Ağır plastik örtüler, içinde bomba patlamış gibi görünen mutfak alanını kapatmıştı.

"Ben ayağa kalkana kadar adam çoktan gitmişti," dedim.

"Ona iyice bakabildin mi?" Bree güveçleri kaselere paylaştırırken sordu.

"Yabani, kıvrıkcık saçlı, kirli, çılgın bir evsiz adam," diye cevap verdim.

"Muhtemelen o odada yaşıyor. Bir şilte, eski püskü battaniyeler, yeni McDonald's paketleri ve görmek istemeyeceğiniz bir şey de dahil olmak üzere üç torba kıyafet buldum."

Bree dumanı tüten tavuk yahnisini önüme koydu. "Ne?"

Yere uzandım, karnımdaki ağrıdan inledim ve duran plastik market poşetini aldım. İçinden, kendine özgü küçük pirinç düğmeleri olan deniz mavisi bir kazak bulunan büyük bir kanıt torbası çıkardım.

"Bu Ava'nın!" Bree ellerini ağzına götürerek ağladı. "Nana Mama'dan Noel hediyesi."

"Ne yapacaksın?"

"Analiz ettirin, bana vuran deliye yuvasına yerleşmesi için birkaç gün verin ve sonra onun peşinden oraya geri dönün."

"Bir dahaki sefere ben de seninle geliyorum," dedi Bree.

"Muhtemelen iyi bir fikir," dedim, uzandım ve elini sıktım.

Yemeğimizi yerken onu tuttu ve bitirdiğinde "Ne kadar şanslı olduğumuzu biliyor musun Alex?" dedi.

"Elbette," dedim başparmağımla parmak eklemlerini ovarak. "Sağlığımız, birbirimiz, çocuklarımız, işimiz ve bir evimiz var. Minnettarım."

"Ben de öyle," diye yanıtladı. "Bazen unutuyorum, ama sonra Branson'lar gibi insanların bebek kızlarını kaybettiklerini görüyorum ve..."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Fidye notu var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Bree hayal kırıklığıyla. "Ve kaçırın kişi çok zekiydi. O kreşte Joss dışında hiçbir şeye dokunmamış gibi görünüyordu. Sadece girdi, çıktı, kayboldu."

"O yaştaki bir kadın, saatin tik takları onu buna itmiş olabilir."

"Bunu ben de düşünmüştüm," dedi Bree. "Bu durumda fidye notu gelmeyecek ve elimizde çok az şey var. Yarın bunu Branson'lara nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Onlar için onu geri alacaksın," dedim, ona sarılmak için ayağa kalkarak.

Ama kollarına girdiğimde kendimi eşimin omzunun üzerinden Ava'nın kazağına bakarken buldum ve bunun doğru olup olmadığını merak ettim.

Bölüm

20

O CUMARTESİ sabahı **saat ikide** Marcus Sunday, Preston'ın kullanılmış prezervatifindeki spermin üç kez poşete sarılıp buzdolabındaki soğuk et çekmecesine saklandığından emin olmak için kontrol etti. Sonra da bilgisayar dehasının ayak bileklerine bir ip bağladı.

Dairenin ışıkları sönünce, o ve Acadia cesedi pencereden dışarı ittiler ve başı sokağın kaldırımına bir metre kalana kadar indirdiler. Sunday ipi bir ısıtma borusunun etrafına bağladı ve arka merdivenlerden sokağa indi. Minibüsü geri çekti, indi ve arka kapıyı açtı.

Ölü programcının gövdesini tutarak bir miyavlama sesi çıkardı ve kısa süre sonra ipin gevşediğini hissetti. Cesedi bir dakikadan kısa bir süre içinde içeriye ve halının altına soktu. Yoluna devam etmeden önce minibüsün yanlarındaki manyetik işaretleri değiştirdi. Artık Ralston Yem Şirketi'ne aitti.

Sunday, kapıları kapatıp arabayı sürmeye başlarken varoluşçu bir yaşam tarzını benimsemenin böyle bir şey olduğunu düşündü. Varoluşçu bir yaşam tarzıyla hiçbir şeye, kimliğinize bile anlam yüklemiyorsunuz, böylece istediğiniz anda istediğiniz kişi olabiliyorsunuz.

Bu felsefenin bir sonucu da yazarın iyiye ya da kötüye inanmamasıydı. Adalet de inanmıyordu. Suç gibi, adalet de soyuttu, insanlar tarafından uydurulmuş bir şeydi. Evrenin özünde yoktu. Hayat sadece vardı. Bazen yetersiz, bazen de bolca oluyordu,

Bazen de aşırıya kaçıyordu. Bunların hiçbirinde doğru ya da yanlış yoktu.

Pazar günü söz konusu olduğunda, iyi bir yaşamı garantileyen hiçbir reçete yoktu ve erdem bir şakaydı. Karma da öyle. Hayat doğruları ve ruhani olanları da kötüler ve özgürler kadar kolay tokatlıyordu. İşin püf noktası bu gerçeği yürekten kabullenmekti. Böylece akıllı adam, mükemmel adam, özgür adam sonuçlarından korkmadan hareket edebilirdi.

Bu düşüncelerden güç alan Sunday, arabayla Purcellville, Virginia'ya gitti. Bir saat sürdü. Berryville'e doğru on beş dakika daha gittikten sonra çiftlik arazisinden güneye doğru giden bir yan yola saptı.

Yazar Berryville Yolu'nda ilerlerken Acadia'yı ve bilgisayar dehasının cesedinin aralarında yere yığılmasına izin verdikten sonra cinsel açıdan ne kadar vahşileştiğini düşünüp duruyordu, sanki cinayet onun afrodizyağıymış gibi, ki elbette öyleydi. Pazar gününün de afrodizyağıydı. Bir kez özgür kaldığında, öldürmek onu tahrik ediyordu, hem de bildiği en güçlü tahrik.

Dört mil işaretine ulaşan Sunday, arabayı sağdaki çimenli bir şeride çekti ve görülmeyecek kadar ormana girdi. Farını yaktı, kırmızı ışığı yaktı ve tanıdık, korkunç bir kokunun hemen farkına vararak arabadan indi. Preston Elliot'ın cesedini çöp kurtardıktan sonra farını söndürdü ve cesedi itfaiyecinin taşıyacağı şekilde omuzlarına aldı. Rüzgârla birlikte pis kokuya doğru yola koyuldu.

Yarım ay ona rehberlik ederken, Sunday kısa süre sonra bir açıklığın kenarına ulaştı. Yarım mil ötede, tepenin aşağısındaki bir çiftlik evine baktı. Bir çiftlik ışığı parlıyordu ama başka bir ışık yoktu ve muhtemelen bir saat, belki de daha uzun bir süre gerçek bir faaliyet olmayacağını biliyordu. Ne de olsa saat daha üç buçuktu.

Dikkatini önündeki uzun, alçak çatılı binaya çeviren Sunday aceleyle bir kapıya yöneldi, Preston'ın cesedini yere bıraktı ve kapıyı iterek açtı. Cesedi iki yanında raylar ve alçak çelik tel örgüler olan dar bir iskeleye sürüklerken sadece birkaç boğuk homurtu duydu.

İçerideki koku korkunçtu. Burun kanallarını pratik bir kolaylıkla kapatan Sunday, programcının bedenini podyum boyunca yirmi beş metre çekti. Terleyerek kırmızı farını tekrar yaktı ve aşağıda duvardan duvara sıkışmış binden fazla genç domuz gördü

Onu.

Ağıldaki domuzların çoğu birbirlerinin üzerine yatmış, her biri yüz kilodan az, pislik içinde ve uyuyorlardı. Ama sonra uyanık olan domuzlardan birkaçı onun ışığını gördü ve gürültülü bir şekilde homurdanmaya başlayarak diğerlerini uyandırdı.

Sunday, programcının cesedini podyum demirinin üzerine çıkarmak için uğraşırken, on sekiz yaşındayken Batı Virginia'da büyüdüğü çiftlikteki domuz ahırına başka bir cesedi taşımak için verdiği mücadeleyi tekrar hatırladı. Her iki ceset de devrilmiş ve yan tarafa düşmüştü.

Kekemenin cesedi domuzların üzerine düşmüş ve domuzlar çığlık atıp ciyaklamışlar. Ancak diğer genç domuzlar bir yemek olduğunu hissetti ve içeri doluşmaya başladı.

Sunday, babasının yıllarca beslediği domuzların yaşlı adamın cesedine nasıl benzer bir coşkuyla saldırdıklarını hatırladı. Domuzlara yeterince zaman verirsiniz sizi yerler; giysilerinizi, derinizi, etinizi ve kemiklerinizi. Bunu bir pirana bile yapamaz.

Bu bitmek bilmeyen bir hikâye, diye düşündü, farını kapatarak. Bir hayat diğerini alıyor, tüketiyor, sonlandırıyor. Bunun iyi ya da kötü hiçbir yok.

Binadan sürünerek çıkan Sunday, arkasından gelen ciyaklama ve homurdanmaların domuz ahırını bir uçtan diğerine saran kör bir isyana dönüşmesini dinledi. Ama çiftçilerin soruşturmaya gelmeyeceğini kişisel deneyimlerinden bildiği için, nispeten kayıtsız bir şekilde ormana geri döndü.

Bu tür bir beslenme çılgınlığı, özellikle bir domuz öldüğünde ve diğerleri yamyama dönüştüğünde, ticari domuz işletmelerinde her zaman yaşanırdı.

Bölüm

21

New York magazin basınının artık cinayetleri adlandırdığı şekliyle, Çılgın Adam Cinayetleri gibi **vakalarda sorun**, özellikle de tam zamanlı çalışan sadece iki kişilik bir ekip varsa, o kritik ilk kırk sekiz saat içinde araştırılması gereken çok fazla aç, çok fazla potansiyel soruşturma yolu olmasıdır.

Bu yüzden Cumartesi sabahı erkenden Sampson'la birlikte işteydim ve Kaptan Quintus'un gelmesini bekliyordum.

"Bana iyi bir şey söyle Alex," dedi Quintus selamlama amacıyla.

"Yardıma ihtiyacımız var," dedim.

"Hâlâ Letterman'a çıkmak için uğraşıyor musun?"

Sampson yüzünü buruşturdu ve, "Sanırım Pete Francones'un öldürülmesinin neden daha fazla insan gücü gerektirmediğini açıklamak için hazırsın?" dedi.

"Lanet olası cinayet oranı yüzünden," diye öfkeleni Quintus. "Eğer onun üzerine daha fazla adam koyarsam, buradaki her kurbanın akrabası boynumu sıkmaya hazır olacak!"

"Anlamıyorsunuz," dedim. "Francones cinayeti, en azından dünyadaki herkes için cinayet oranıdır. Bize bacakları verin, biz de davayı kapatalım. Ve herkes cesurca davrandığınızı düşünecek."

Quintus beni inceledi. "Komedyen ve usta stratejist mi?"

Gülümsedim. "Birçok boyutu olan bir adam."

Cinayet masası şefi içini çekti. "Boş zamanlarında size yarı zamanlı iki adam daha vereceğim."

"Kaptan," diye yakınmaya başladı
Sampson. "Yapabileceğimin en iyisi
bu."

"bir özel timin ilgilendiğini iddia edebileceksiniz," dedim. "Teşekkürler."

"Kapat şunu Cross," dedi Quintus.

"Elimizden geldiğince hızlı, Kaptan," diye onu temin ettim.

Sampson ve ben, masaj salonu sahibi Trenton Wiggs'in ve artık resmen kayıp olan Cam Nguyen'in yeri de dahil olmak üzere, diğer dedektiflerin araştırmalarını istediğimiz şeylerin bir listesini yaptık. O öğleden sonra ikiyi biraz geçe iyi bir haber aldık: Virginia'daki bir yargıç bize Deli Adam'ın McLean'deki evini aramak için izin vermişti. Oraya giderken Willard Otel'de Deli Adam'ın menajeri ve işletme müdürüyle bir toplantı için durduk.

Lobiye girmeden önce, "Belki bu adamlar bize Francones'un ölmesini isteyen birini verirler," dedim.

"Belki," dedi Sampson. "Tabii rastgele, çılgın bir herifin işi değilse ve Deli Adam'ın şansı yaver gitmediyse."

"Bu durumda, her kurban hedefti ve tetikçimiz bir psikopat," dedim. "Ama bunu belirleyene kadar Francones'a odaklanmamız gerekiyor."

İçeri girdiğimizde Sampson, "Üzerimizdeki baskıyı azaltmanın en iyi yolu," diye onayladı. Deli Adam'ın menajeri Alan Snyder ve J. Barrett Timmons'ı bulduk,

büyük ve zarif bir mekân olan lobide bizi bekliyordu. Sürekli telefonunu kontrol eden kısa boylu, gergin bir adam olan Snyder, restoranda kahve içmemizi önerdi.

Ama ellili yaşlarındaki Timmons başını iki yana salladı.

"Bunu özel olarak yapmamızı tercih ederim," dedi. "Basın durmadan peşimde dolaşıyor. Halka açık bir restoranda gizlice dinlemeye çalışmaktan çekinmiyorlar."

Sampson eski bir dost olan güvenlik şefiyle konuştu ve on dakika içinde kullanılmayan bir ofiste, dolu bir cezve kahve ve bir tabak hamur işiyle kilitli kaldık.

Ajan Snyder, "İkinizin bu davada yer almasından memnuniyet duyduğumu belirtmek isterim," dedi. "Adınızı duyduk, Dr. Cross. Ve sizi de, Dedektif Sampson."

"Gurur verici," dedim. "Bana Deli Adam'ın neden Superior Spa gibi bir yerde olduğunu ve neden bir seri katilin birincil hedefi olduğunu söyle."

Timmons kaşlarını çatı ve sanki hala inanamıyormuş gibi başını salladı

müvekkilinin ölüm koşullarını açıklayacaktır.

Snyder, "Neresinden bakarsam bakayım bu olayı çözemiyorum," dedi. "Son on beş yıldır temsil ettiğim Pete Francones, o masaj salonunda ölen kişi değil. Peki ya birincil hedef? Hayır, buna inanamıyorum. Sebebi ne olabilir ki?"

"Para sorunu mu?"

"Pek sayılmaz," diye homurdandı Snyder. "Çok parası vardı.

Otuz milyon." "Ölüm yardımı mı?" diye sordum.

Timmons'ın gözleri kırıştı. "İki yeğeni, kız kardeşinin oğulları, iyi donatılmış vakıflarda sağlanıyor. Aksi takdirde, tüm para Deli Adam'ın yorulmadan savunduğu çeşitli hayır kurumları arasında paylaştırılacak."

Bombayı patlatmanın zamanı geldi diye düşündüm. "Bize kokain kullanımından bahset."

"Pete Francones'un herhangi bir tür uyuşturucu kullandığını düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir," dedi Snyder bana hiç tereddüt etmeden. "Tanıdığım en temiz adamdı. Aklı başında biriydi. O kadar uçmuş muydu? Hayat böyleydi, Dedektif."

Francones'un menajeri usulca başını salladı ama duruşunda bana "Değerlendirmeniz bu mu Bay Timmons?" dedirten bir şey vardı.

Timmons tereddüt etti, boğazını temizledi ve "Uyuşturucu kullanımı konusunda kişisel bir bilgim yok" dedi.

Sampson, "Bir 'ama'nın geldiğini duyuyorum," dedi.

Timmons, "Bizden duymadınız ama Mad Man cebinde üç gram, burnunda da en az bir gram yüksek kaliteli esrarla öldü. Adli tabibimize göre, üst solunum yollarının durumu kronik bir kullanıcı olduğunu gösteriyor. Kalbinin büyüklüğü de kokain kullanımı yüzünden uzun süre dayanamayacağını gösteriyor."

Temsilci tüm bu olanlar karşısında afallamış, şaşkın görünüyordu ama müdür öne doğru oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tanrı aşkına. Bu uzak durmayı seçtiğin şeylerden biri."

"Anlat bize," dedi Sampson.

Timmons, Francones'in "rüşvet fonu "nu tarif etti. Bu, Çılgın Adam'ın çılgın parasıydı ve oldukça fazlaydı: ayda on bin dolar, oyunculuğunun son yıllarında ayda yirmi bine çıktı ve *Pazartesi Gecesi Futbolu*'nda iş bulduktan sonra tekrar ayda otuz bine çıktı.

"Bunun yüzde yirmisini harcamış olsa bile, bu çok büyük bir darbe," dedim. "Evet, ama bu benim..." Müdür durdu, sonra da şöyle dedi,

"Noel'den kısa bir süre önce başlayan Mad Man

para ve takviye istiyorlar. On, bazen yirmi bin." "Nakit olarak mı?" Ben sordum.

Timmons, "Nakit hesaplarına aktarıldı, evet," dedi.

"Kumarbaz mıydı?" Sampson sordu.

Snyder omuz silkerek, "Bugünden önce sana hiç şansın yok derdim," dedi. "Ama şimdi? Kim bilir?"

Müdür Snyder'a bakarak, "Bence sorun kumar değildi," dedi. "Mandy'ydi-"

Önündeki masada duran cep telefonu çaldı. Öne doğru oturdu, kaşlarını çattı. "Üzgünüm, bu acil bir durum olmalı. Öyle olmadığı sürece aramayın demiştim."

Timmons telefonu açıp cevap verdi.

"Mandy Bell Lee'den mi bahsediyordu?" Sampson Snyder'a söyledi.

Ajanın yüzü asıldı ama cevap veremedi Timmons kükredi, "İşbirlikçi kaltak!"

Telefonunu kapattı, yüzü kıpkırmızıydı. "Mandy Bell evde canlı bir basın toplantısı düzenliyor. Deli Adam'la geçen ay gizlice evlendiklerini ve vasiyete itiraz etmeyi planladığını iddia ediyor!"

Bölüm

22

Francones'in McLean, Virginia'daki geniş malikanesinin kapısına saat 16:00 sularında vardık. Uydu TV kamyonları yolun aşağısına ve yukarısına park etmişti ve muhabirler kameralara son gelişmeleri anlatıyordu.

Fairfax County şerif yardımcısı kapının solunda, yola bakan bir devriye arabasında oturuyordu. Yanaştığımızda dışarı çıktı ve rozetlerimizi gösterdi.

"İçeride sizi bekliyor," dedi şerif yardımcısı. "Mandy Bell."

"Bekle, onu içeri mi aldın?" Ben talep ettim.

"Burası bir suç mahalli değil," diye savunmaya geçti. "Ayrıca evlilik cüzdanı var ve bu da açık: Deli Adam'ın karısıydı, yani evinde bulunmaya hakkı var."

Sampson, "Ne yani, sana imza mı verdi ya da konser bileti sözü mü verdi?" dedi.

Şerif yardımcısı kızardı, sonra da "O bir dul, Dedektif. Acısını paylaşırken ona biraz saygı göstermeye çalıştım."

İçimi çektim. Francones'in sözde karısının eve girebilmiş olması hoşuma gitmemişti ama köprünün altından çok sular akmıştı. "Bizi içeri alın lütfen."

Şerif yardımcısı başıyla onayladı, kapının sağ tarafına doğru yürüdü ve bir düğmeye bastı. Kapı geri açıldı. Tony Soprano'nun çok seveceği bir eve doğru dolambaçlı bir yoldan ilerledik. Carmela'yı görmeyi bekliyordum.

ön kapıyı açtı. Kapıyı uzun boylu, sırık gibi bir adam açtı. Koyu renk bir takım elbise giymiş, kravat takmamış, siyah kovboy çizmeleri giymişti ve çenesi oyuncu kadrosundan fırlamış gibiydi.

"Tim Jackson," dedi Tennessee tınısıyla, elini uzatarak. "Ben Bayan Lee'nin avukatıyım. Size nasıl yardımcı olabilirim, memur beyler?"

Sampson, "Bay Francones'in ölümüyle ilgili soruşturmayı biz yürütüyoruz," dedi. "Bayan Lee'ye bazı sorular sormak istiyoruz."

"Bayan Lee şüpheli mi?"

"Merhumun karısı olduğunu iddia ediyor," dedim.

Avukat sinirlenerek, "O merhumun karısı," dedi. "Elimizde belgeler, tanıklar var. Her şey kanıtlandı."

Sampson, "Onunla konuşmak istememiz için daha fazla neden var," dedi.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, bu korkunç bir darbe oldu, ilişkilerinin derinliğini gizli tutmak zorunda kaldı ve sonra onun ölmesi, şey, yıkılmış ve tükenmiş durumda. Acaba-?"

"Basın toplantısı düzenleyemeyecek kadar yıkılmış ve bitkin değildi," diye gözlemledim. "Her halükarda, bu sizin kararınız değil, Avukat Bey."

Sampson elini ceketinin içine soktu, arama emrini çıkardı ve avukata uzattı. Yanından iterek evin içine girdim, dış görünüşüne hiç benzemiyordu. Ya dekoratörün ya da Francones'in modern sanata büyük bir ilgisi vardı, çünkü tüm kupaları, çerçeveli fotoğrafları, maç topları ve diğer spor hatıralarıyla Deli Adam'ın mabedi olan kütüphane hariç her odada bunlardan parçalar vardı.

İçeride Mandy Bell Lee'yi deri bir koltuğa kıvrılmış, sek burbon içerken bulduk.

Bölüm

23

MANDY BELL LEE, Sampson'ın daha sonra tanımladığı gibi, hız için yaratılmıştı.

Uzun boylu, kıvrımlı ve iri göğüslü Mandy Bell'in saç modeli Teksas'ı andırıyordu ama yüzü *Vogue*'dan fırlamış gibiydi. Yas siyahı daracık tulumu her hareket ettiğinde patlamaya hazır görünüyordu ki bu sık sık oluyordu. Sağ elindeki elmas nişan yüzüğü ise devasa boyutlardaydı.

Avukatı onun yanına giderek, "Mandy, bu dedektifler seninle konuşmak istiyorlar. Şu anki durumunuzda bunu yapmamanızı tavsiye ederim."

Bulanık gözlerini kırıştırarak bize baktı. Belli ki ağlıyordu.

"M&M'imın ölümünü mü araştırıyorsun?" diye sordu yumuşak, duygulu bir sesle.

"Öyleyiz," dedim, kendimi tanıttım ve Sampson'ı takdim ettim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Mandy-" diye başladı avukatı.

"Saklayacak bir şeyim yok Timmy," diye tersledi ve sonra bize yeniden odaklanmaya çalıştı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Sen ve Deli Adam ne zaman evlendiniz?" Sampson sordu.

"O zaten kapalı o içinde ve basın konferans," Jackson şikayet etti.

"Akıl almaz bir , biliyorum ama kaçırdık," dedim.

"Geçen ay, on iki Mart'ta, Playa Del Carmen'de," dedi Mandy Bell donuk bir sesle.

Avukatı bana bir evlilik cüzdanı ve gün batımında deniz kenarında yapılan sade bir törenin birkaç fotoğrafını uzatarak, "Anlık bir şey," diye açıkladı. "Ailelerinin haberi bile yoktu."

"İkiniz de mutlu görünüyorsunuz," dedim.

"Düğün gününde böyle görünmüyor muydun?" diye sordu sanki bir şey ima etmişim gibi ve ağlamaya başladı.

"Bunu merhametimden dolayı söyledim, Bayan Francones," dedim.

"Ah," dedi, gözlerinin kenarlarını toplanmış bir selpakla silerken. "Özür dilerim. Sevgiğim birini hiç böyle kaybetmemiştim."

"Yeni evliyim," dedi avukat. "Bayan Francones diye çağrılmaya bile alışık değil."

Sonraki yarım saat boyunca Dul Francones, Deli Adam'la Nashville'de şarkı söylediği bir barda tesadüfen tanıştığını anlattı. Aralarındaki yirmi yıllık yaş farkına rağmen, aralarında güçlü ve ani bir çekim oluşmuştu.

Sampson, "Kadınlar üzerinde böyle bir etkisi olduğunu duyduk," dedi.

Mandy Bell bunun komik olduğunu düşündü. "O yaptı. Ve ne düşündüğünü biliyorum, geçmişindeki tüm o kızlar hakkında. Doğruyu söylemek gerekirse, başlangıçta onun için sadece bir kız daha olacağımı düşündüm ve biraz eğlenmeye karar verdim. Eğlenceli bir adamdı. Onunla ilgili en çok özleyeceğim şey bu. M&M saçları yanıyormuş gibi yaşardı."

"Evlenmek kimin fikriydi?"

"Onun," diye kesin bir şekilde cevap verdi. "Cancún'da biraz tekila içiyorduk ve bana bakıp hiç bu kadar mutlu olmadığını ve benimle evlenmek istediğini söyledi. Biz de evlendik."

"Neden sadece duyurmuyorsunuz?" Sampson sordu.

Mandy Bell avukatına bakarak, "Benim için büyük bir düğün yapamadığı için annemin kalbi kırılırdı," dedi. "Sadece iki kez evlenmeyi düşündük, bilirsiniz, futbol başlamadan ve o yola çıkmak zorunda kalmadan önce."

"Peki ya öldüğü yer?" Ben sordum.

Avukatı, "Buna cevap vermek zorunda değilsiniz," dedi.

"Neden olmasın, Timmy? O öldü," dedi ve burbonundan uzun bir yudum aldı. "Eğer M&M'in böyle yerlere gittiğini bilip bilmediğimi soruyorsan, cevabım hayır. Ama neden gittiğini anlayabiliyorum."

"Neden?"

"O bir seks bağımlısıydı," dedi. "Bunu bana kendisi söyledi."

Bölüm

24

MANDY BELL LEE, Mad Man'in kütüphanesindeki kanepeden kalktı, açık bir şişe Maker's Mark'ın yanına gitti ve kendine iki parmak daha doldurdu. Onda bir şey vardı, yıldız kalitesi, sanırım. Gözlerinizi ondan alamıyordunuz.

Sampson boğazını temizledi. "Seks bağımlısı, ha? Buna nasıl tepki verdin?"

Kanepeye geri dönüp bir bacağına altına çekerek otururken iç çekti. "Dürüstlüğünü takdir ettim çünkü değişeceğine, tek kadınlı bir erkek olacağına söz verdi." Yüzü acıyla dalgalandı. "Sanırım değil."

"Bize kokain kullanımından bahset."

Mandy Bell'in gözleri, "Bunu daha yeni keşfetti," diyen avukatına kaydı.

"Geçen gün ona sürpriz yapmak için Nashville'den geldim ve onu şuradaki masanın üzerinde uyuşturucu çekerken yakaladım," dedi çenesiyle işaret ederek. "Sherlock Holmes gibi kullandığını söyledi."

"Peki bu nasıl oldu?" Ben sordum.

"M&M küçük miktarlarda yaptığında daha iyi düşündüğünü söyledi. Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim. Hâlâ da bilmiyorum. Neden?"

"Ölüm anında kafası iyiydi ve ceplerinde birkaç gram bulduk," dedim.

Mandy Bell derin bir nefes aldı ve omuz silkti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Menajeri geçmişte çok fazla para harcadığını söyledi."

birkaç ay," dedi Sampson.

İçti ve tekrar omuz silkti. "Muhtemelen benim yüzümdendir. Çok parayla dışarı çıkmayı ve parayı çarçur severdi. Büyük bahşişler. Ne istersek."

"Perşembe gecesi neredeydin?"

Başını iki yana salladı. "Nashville. Duyar duymaz Timmy'yi aradım ve dün gece uçtuk."

"Ve bir basın toplantısı mı düzenlediniz?" Bunu tam olarak anlayamadığım için sordum. "Bu Timmy'nin fikriydi," dedi.

Avukatı rahatsız görünüyordu ama şöyle dedi: "İddiasını hemen belirtmemiz gerektiğini hissettim. Bunu yapmanın en iyi yolu bu gibi görünüyordu. Açıkça ortaya çıksın."

"Timmy'yi ne zamandır tanıyorsun?" Mandy Bell'e sordum. "On beş yıldır," dedi. "Aynı gittik. O bir ben birinci sınıftayken."

"O zamanlar birlikte miydiniz?" Sampson parmağını aralarında sallayarak sordu.

Mandy Bell kızardı ve yumuşak bir sesle, "Bu uzun zaman önceydi, Dedektif.

Onu aradım çünkü bugünlerde Nashville'deki en iyi avukat o." "Elbette," dedim ikisine de gülümseyerek. ". Ama şimdi ben şimdilik ikinizden de binayı boşaltmanızı istemek zorunda kalacağım."

"Ama ev onun," diye itiraz etti Jackson.

"Yolda bir kanıt ekibim var Avukat Bey ve Bay Francones'u kimin öldürdüğünü bulmak için burada olmamanızı tercih ederim."

Avukat tartışmaya hazır görünüyordu ama Mandy Bell bardağını boşalttı ve "Sorun değil Timmy. Gidip bir otelde oda tutacağız. İyi bir otel. Dört yıldızlı. Beş yıldızlı. Neden olmasın?"

Bölüm

25

O akşam saat yediye **çeyrek kala** Marcus Sunday, Mandy Bell Lee ve avukatının Tidal Basın'e bakan yeni Mandarin Oriental Hotel'in önünde bir taksiden inişlerini izledi.

Yazar, *çarşafların arasında ele avuca sığmayan biri olmalı*, diye düşündü, *belki de Acadia kadar çılgın*. Francones'in evinden ayrıldıklarından beri bu çifti takip ediyordu, nedenini tam olarak bilmiyordu, Cross'u gözetlemekten vazgeçip bu ikisini gözetlemeye karar verirken açık bir amaçtan ziyade içgüdülerine güvenmişti.

Minibüsünü valeye aldırdı. Kapıcı,
"Giriş mi yapıyorsunuz, efendim?" diye sordu.

"Bara gidiyorum," diye yanıtladı Sunday. "Güzel olduğunu duydum." "Evet, efendim. İmparatoriçe Salonu, merdivenlerin başında."

Taksiden inerkenki sallantılı hali göz önüne alındığında, ikiliyi görebileceği en olası yerin lobi bar olduğunu düşündü ve haklıydı ya da en azından yarı haklıydı. Avukat kaydını yaptırırken Mandy Bell Lee de lobide büyük bir heyecan yaratıyordu. Bara doğru süzülürken, eğilirken ve bir kalçasını kışkırtıcı bir şekilde kaldırarak sipariş verirken, mekandaki her erkeğin ağzı açık kalmıştı.

Sunday avukatın olduğu yöne baktı ve bir an için aradaki bağlantıyı merak etti. Bu ikisi muydu? Bir önemi var mıydı?

Ve tam o anda içgüdülerinin onu neden buraya sürüklediğini anladı: burası

Alex Cross için şarkıcı ve avukatının işin içinde olup olmaması önemli olabilirdi, çünkü aşk üçgeni kanıtlanmış bir cinayet sebebidir.

Ama bu saçmalık, diye düşündü Sunday, tüm barı görebileceği bir yere oturarak. En azından bu olayda, haberlerde Francones'in Superior Spa soruşturmasının odağı olmaması gerektiği açıkça görülüyordu. Evet, Deli Adam ünlü biriydi, kadın katiliydi, bir futbol tanrısıydı ve bunların hepsi. Ama bunlar sadece habercilerin tutunacakları mandallardı, reyting uğruna ölesiye endişelenebilecekleri şeylerdi.

Cinayetlerle ilgili okuduğu her şey Pazar günü için "ucube" diyordu, hatta katilin iç güvenlik kameralarının görüntülerini kaydeden sabit disk alma şekli bile. *Post*'un bu sabahki haberi bunu "tetikçinin izini kaybettirmesi" olarak tanımlamıştı. Yine saçmalık.

Bu katil mükemmel değildi. Bir şeye inanıyordu - bu durumda kendisine. Sunday'in zihninde katil, kendini iş başında görmek isteyen, her kargaşa anını tekrar tekrar yaşamak isteyen bir narsiste dönüşmüştü. Yazar bir düzeyde bu dürtüyü anlıyordu ama aynı zamanda bunun korkunç bir kusur olduğunu, katilin kolayca yakalanıp hüküm giymesine neden olabileceğini de fark etti.

Mandy Bell Lee'nin salon müziği eşliğinde vücudunun sallanmasına neden olan bir kadehi hevesle geri savurmasını izleyen Sunday, kayıp güvenlik kasetleri ışığında katil hakkında bildiği başka bir şey daha olduğunu fark etti.

Yazar, *Superior Spa'nın tek seferlik bir anlaşma olmadığını* düşündü. *Bunu daha önce de yapmıştı!* Bunu hissedebiliyordu: bir yerlerde, bir şekilde, bu kusurlu katil arkasında katliam ve kanıt bırakmıştı. Ayrıca Çılgın Adam'ın şöhretiyle kör olan Cross'un bu açığı dikkate almadığından da emindi.

Bu durum Sunday'i entelektüel açıdan heyecanlandırdı. Cinayet, suç ve şiddet içeren kaosu Alex Cross'un anlayabileceğinden çok daha derin bir düzeyde anladığına yürekten inanıyordu. Cross soğukkanlı cinayetler hakkında gerçekten ne biliyordu? Aktif bir katilin içinde yükselen şehveti? Hayatlara son vermenin bağımlılık yaratan arzusunu?

Dr. Alex'in her türlü yarım yamalak teoriye sahip olduğundan emindi, oysa o, Marcus Sunday, insanları öldürmeye iten şeyin ne olduğuna dair gerçek bir içgörüyü sahipti.

Sonra aklına bir fikir geldi, lezzetli bir fikir. Cross'un yok edilmeden önce bir üst seviyeye çıktığını görmek keyifli olmaz mıydı? Hayatı parçalanmaya başlarken onun başarısızlık içinde süründüğünü görmek tatmin edici olmaz mıydı?

Evet. Evet, olur. Ve bir , doğaçlama bir plan gelişti.

Sunday'in bereketli zihninde organik olarak. İşte bu, diye düşündü birkaç dakika düşündükten sonra, *bu işe yarayacaktı.*

Mandy Bell Lee'nin avukatı bara döndüğünde country western yıldızının bir kadeh daha Maker's Mark içmeye hazırlandığını gördü. Jackson müvekkilinin yanına gitti. Yoğun bir konuşma yaptılar. Avukat barmene sözünün kesildiğini işaret etti.

Onu dirseğinden tutarak bardan dışarı çıkardı. Bütün mekân bu sahneyi izliyordu. İçki menüsüyle ilgilenen Sunday'in yanından geçerlerken şarkıcı bulanık bir sesle, "Sen bir pisliksin Timmy. Her zaman öyleydin. Seni neden aradığımı bilmiyorum. Arkadaşım olduğunu düşündüğüme göre aklımı kaçırmış olmalıyım."

"Ben senin avukatınım, canım," dedi Jackson. "Arada büyük, çok büyük bir fark var."

İkili asansörlere doğru gözden kaybolurken, Sunday yeni bir düşünce, yeni bir plan karşısında memnuniyetle başını salladı; riskli, pervasız ama son derece çekici.

Bu Cross'u tamamen şaşırtacak, diye düşündü yazar, gülümsemeye karşı savaşıyor. Bunun olacağını asla ama asla göremeyecek.

Bölüm

26

O Cumartesi akşamı saat dokuz kırk sularında **nihayet eve gelebildim**. Ali çoktan uyumuştı ama Jannie hâlâ ayaktaydı, çilekli dondurma yiyor ve TiVo'da en sevdiği program olan *The Colbert Report*'u izliyordu.

"Selam yabancı," dedim ve onu alnından öptüm.

"Merhaba baba," dedi. "Sence de Stephen Colbert gelmiş geçmiş en hızlı düşünen kişi değil mi?"

"Geri dönüşleri yıldırım hızıyla yapıyor," diye katıldım. "Ama Johnny Carson adında biri onun eline su dökebilirdi."

"Johnny Carson kim?"

"Zavallı kız," dedim, kendimi her geçen dakika daha yaşlı hissederek.

"Tarih ödevimden A aldım," diye övündü. "Ve Koç zamanımın dört yüzlerde gerçekten düştüğünü söylüyor."

Onunla tokalaştım ve "Gördün mü? Çok çalışan insanların başına iyi şeyler geliyor" dedim.

Sanki kabul etmek istemiyormuş gibi başını iki yana salladı ama başını salladı ve "Artık tüm derslerimde ve sporlarımda bunu yapacağım" dedi.

"Mükemmel bir hamle," dedim.

Jannie birinci sınıftaydı ve Benjamin Banneker'daki lise hayatına geçiş ilk başta biraz zor olmuştu. İş yüküyle nasıl başa çıkacağını bilememişti. Daha çok çalışmanın işe yarayabileceğini anladığını duymak güzeldi.

"Bree eve gelmedi mi daha?" diye

sordum. "Duş alıyor," diye

yanıtladı Jannie. "Ali ve Nana?"

"Uyumaya gitti. Baba?"

"Evet," dedim ve artık buzdolabı yerine kullandığımız soğutuculardan birine gidip bir bira aldım.

"Anneannenin bugünlerde üzgün görüldüğünü fark ettin mi? Yeni mutfak ve ek bina için mutlu olacağını sanıyordum. Ama bugün birkaç gün içinde arka duvarı keseceklerini öğrenince ağlamaya başlayacak sandım."

"Her şey bittiğinde mutlu olacağını düşünüyorum ama bu tür şeyler, bir inşaat alanında yaşamak, her şeyin yeni ve kaotik olması, onun yaşındaki bir bayan için zor."

"Evimizde başka insanların dolaşmasından hoşlanmıyorum."

Bree'nin merdivenlerden indiğini duyunca, "Gerekli kötülük," dedim.

Colbert Report tekrar ve Jannie'nin dikkatini çekti, ben de karımın yanına gittim ve onu kollarımla sardım.

"Çok güzel kokuyorsun," dedim.

"Ve çok kötü kokuyorsun," diye cevap verdi, dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve sonra geri çekilerek yemek odasına yöneldi.

"Yatmadan önce duş alacağım," dedim ve peşinden gittim. "İyi bir gün müydü?" "Zor bir ," diyerek kendine bir bira aldı. "Ama başardık ilerleme."

"AMBER alarmında isabet var mı?"

"Hayır, ne yazık ki olumlu bir şey yok. Ancak kreşteki iki kadının bize verdiği tariflere dayanarak kadının bir robot resmini çizdik."

"Yanında mı?"

"Evet," dedi ve çantasına uzanıp otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim bir kadının katlanmış kompozit resmini çıkardı.

"Bazı yönlerden yumuşak hatları var ama gözleri ve dudakları sert bakışlı," diye gözlemledim.

Bree iç geçirmeden önce, "Sanırım bir kreşten bebek çalacak kadar yüz­süz olmak için sert bakışlı gözlere ya da dudaklara sahip olmak gerekir," diye cevap verdi. "Her neyse, bu gece Ava'yı aramaya çıkmadığım için kendimi suçlu hissetmekte haksız mıyım?"

"Sana söyledim, onun kazağı ve bana vuran adamla ilgili sağlam bir şeyimiz var. Geri gelmesi için bir gece daha bekleyelim."

Şişirme bir ses çıkardı ama sonra omuz silkip başını salladı ve müteahhitlerin inşaat alanını kapatmak için çektikleri plastik örtüyü işaret etti. "Bakmaya cesaretimiz var mı?"

"Neden olmasın?" Dedim ve ikinci birayı kaptım.

Bree çoktan koli bandını sıyırıp geçerek ışıkları açmıştı. Onu takip ettim ve büyükannemin neden bu kadar üzgün olduğunu hemen anladım.

Beyaz eşya ve demirbaşlar çoktan gitmişti. Muşamba sökülmüştü. Alçıpan da gitmiş, geriye sadece taşıyıcı duvarların iskeleti kalmıştı. Kırmızı tebeşirle arka duvarın eklentiyi yerleştirmek için kesileceği alan işaretlenmişti.

"Sen farkına bile bizi odamızdan atacaklar," dedim. "Bu gece olmaz," dedi Bree. "Planlarım var."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu doğru mu?"

Gülümsedi. "Bütün gün seni düşündüm bebeğim. O yüzden neden yukarı çıkıp duş almıyorsun?"

Onu selamladım, yüzümü çevirdim ve hızla eve geri döndüm.

Bölüm

27

YAKLAŞIYOR

GECE YARISI,

MARCUS

PAZAR

DC'den Potomac'ın karşısındaki Old Town Alexandria'nın barlarında dolaşıyordu. Acadia'nın çoktan uyuduğu daireye hızlı bir yolculuk yaptıktan sonra Preston Elliot'ın soğutulmuş prezervatifini almış ve Cumartesi geceleri bekâr genç profesyonellerin anonim ilişki arayışıyla toplandığı buraya gelmişti.

Yazar, hepsi de yirmili yaşların sonunda, otuzlu yaşların başında olan birkaç muhtemel aday tespit etmişti. Ancak onların yanından geçip havayı kokladığında, aradığı özel kokuyu yakalayamamıştı.

Sunday pes edip birkaç saatliğine dairesine dönmek üzereydi ki Queen Caddesi'ndeki Bilbo Baggins barından çıkan bir aday gördü. Uzun boylu, söğüt gibi, soluk tenli ve kumral saçları sırtından aşağıya sarkan bu kadın dar siyah bir etek giymişti ve gülerek DC bölgesini doldurmuş gibi görünen uzun çeneli, yontulmuş saç kesimli tiplerden birine asılıyordu.

Yazar onlara doğru yürüdü, başı eğikti, olması gereken yerleri olan bir , "Hadi benim evime yürüyelim, Richie. O kadar da uzak değil."

Sunday göz teması kurmadan yanından geçti ve onun kokusunu aldı. Ter, leylak ve doğurganlık kokuyordu. Bir anda onun doğru kişi olduğunu anladı. Yirmi metre daha yürüdükten sonra koşarak caddeyi geçti ve diğer yöne doğru ilerleyerek çiftin ana caddeden sağa, Kuzey Lee Caddesi'ne sapmasını izledi.

Onları altı blok ötede, yaşlı meşe ağaçlarının gölgelediği bir kaldırımdan dik merdivenlerle çıkılan tuğla yüzlü bir kasaba evine kadar takip eden Sunday, yaklaşma zamanını neredeyse mükemmel ayarlamıştı.

Anahtarlarını ararken, sevgilisi kulağına sokulup kıkırdamasına ve "Bana bir şans ver Richie" demesine neden oldu.

Sunday merdivenlerden yukarı fırladı ve küçük Colt tabancasını çekerek genç adamın kafasının arkasına dayadı.

"Eğer ikinizden biri dönüp bana bakmayı aklından bile geçirirse, zavallı küçük Richie'nin kafasını uçururum," diye homurdandı kalın bir aksanla.

"Zengin mi?" diye bağırdı kadın usulca.

Richie şimdi titreyerek, "Claudia, lütfen," dedi. "Ne diyorsa onu yap." "Hemen içeri gir Claudia," diye emretti yazar.

Claudia ön kapıyı açtı.

Sunday, kamera olma ihtimaline karşı kasketinin kenarını ve yüzünü yere doğru tutarak onları üç posta kutusu ve üç zil bulunan küçük bir girişe itti.

Bu işleri daha kolay halledilebilir hale getirir, diye düşündü Sunday. Tabii...

Claudia anahtarını ikinci kapıya sokarken, "Ev arkadaşı mı?" diye sordu.

"Ne? Hayır," diye kekeledi kapıyı iterek açarken. "Ben yalnız yaşıyorum."

"Nerede?"

Richie merdivenlerin dibindeki kapıyı başıyla işaret ederek, "İşte burada," dedi.

"İçeri girin," diye emretti yazar.

"Ne?" Claudia inledi. "Bu bir sürpriz," dedi Sunday.

Titreyen kadın dairesinin kapısını açtı, içeri girdi ve ışık düğmesini çevirdi.

Yazar Richie'yi ileri doğru itti ve sonra tabancasının kabzasıyla kulağının arkasına sertçe vurdu, yere yığılırken dizlerinin bataklığa dönüşmesini izledi. Yazar ışığı kapattı. Kadının silüetinin dönmeye başladığını görebiliyordu, silahını kaldırdı ve "Kıpırdama," dedi.

Öyle yaptı. Sunday tam arkasından yaklaştı ve silahı başının arkasına dayadı.

"Lütfen," dedi.

"Memnun oldum," dedi Sunday ve onu bir kanepeye doğru götürdü. "Bu gece nasıl koktuğundan çok memnunum Claudia."

"Oh, Tanrım," diye sızlandı.

"Demek yumurtladığını anlıyorsun," dedi takdirle, kadının ayaklarını birbirinden ayırıp eteğini yukarı çekerken. "Hayatın saçmalığı hakkında inkâr edemeyeceğin tek bir şey var, o da sürekli devam etmesi gerektiği."

Claudia usulca, "Lütfen," diye hıçkırdı.

Sunday, Preston'ın kullanılmış prezervatifini çıkarıp ters çevirirken, "Merak etme, Bay Mulch sana zarar vermez," diyerek onu yatıştırdı. Pantolonunun fermuarını açarak prezervatifin açık ucunu penisinin üzerine kaydırıp ve kekemenin DNA'sını açıkta bıraktı.

"Mulch senden bir şey çalacak, böylece Richie'ye ne yaptığımızı söylemek zorunda kalmayacaksın. Ama daha sonra Mulch rahminde ne olduğunu bilecek Claudia, çünkü seni izliyor olacak."

Şimdi boğuluyor ve ağlıyordu.

"Ve Mulch seni izleyeceği için, ne paylaştığımızı bildiği için, polise gitmeyeceksin. Hayır, gelecekteki küçük hayatımızı seveceksin. Duydun mu Claudia? Gelecekteki hayatımızı seveceksin."

Sunday onun içine doğru biraz ilerledi ve sanki doruğa ulaşmış gibi inledi ve titredi. Sonra ona vurdu, bayılttı ve onu orada, eteği kalçalarının üzerinde, kanepenin arkasına yayılmış halde bıraktı.

Mükemmel, diye düşündü yazar, prezervatifi soydu ve yavaşça poşete geri koydu. *Sanırım bu işimizi oldukça iyi görecek.*

Bölüm

28

"ALEX? ."

Bree'nin beni sarstığını hissettim ve gözlerimi hışımla açtığımda yatak odamızın ışıklarının parladığını gördüm. Sanki daha yeni uykuya dalmış gibiydim.

" kaç?" Sersemlemiş bir halde sordum. " günlerden ne?" "Neredeyse beş," dedi. "Pazar sabahı."

"Beş mi? Hadi, Bree. Birkaç saate daha ihtiyacım var-"

"Daha fazla bekleyemem," diye ısrar etti karım. "Sen olsan da olmasan da o binaya gideceğim. Şimdi."

"Bree, sana söyledim-"

"Ona bir gece daha verin demiştiniz," dedi Bree. "Ona bir gece verdik. Biz konuşurken içeride uyuyor olabilir."

O zamana kadar umutsuzca uyanmışım ve çenesini hafifçe sağa doğru tutuşundan artık tartışmanın faydasız olduğunu görebiliyordum.

"Tamam, tamam," diye homurdandım. "Gideceğiz ama sonra biraz kestirmek için geri geleceğim."

"Başka türlü olmasını istemezdim," dedi, yataktan fırladı ve giyinmeye başladı.

Biraz daha yavaş hareket ettim ama on beş dakika içinde Güneydoğu'nun arka sokaklarından geçip nehrin karşısındaki Anacostia'ya doğru ilerliyorduk. Bir kahve kulübesinde durduğumda şafak hâlâ grinin tonlarındaydı.

"Bunun için zamanımız var mı?" Bree talep etti.

"En azından biraz görebilene kadar orada dolaşmak istemiyorum," diye cevap verdim. "O eski bina onun evi. Karanlıkta rahatça dolaşabilir. Ben yürüyemem. Sen de yapamazsın. Ve eğer el fenerlerimizle içeri girersek, muhtemelen oradan ürküp kaçacaktır ve o noktada sonsuza dek gitmiş olabilir."

"Fındıklı latte" demeden önce uzun bir süre bana baktı.
Duble espresso."

Bizi sokağın aşağısındaki terk edilmiş fabrika binasının önüne park ettiğimde hava aydınlanmaya başlamıştı ve kafein etkisini göstermişti. Arabadan indiğimde tetikte ve gergindim.

Bree'ye, yanmış cesedin bulunduğu odayı, evsiz adamın kamp kurduğu diğer odayı ve merdivenlerden çıkıp arka pencereden çıktığını düşündüğüm kaçış yolunu tarif ettim. Sonra ona ne yapmasını istediğimi söyledim.

"Oraya yalnız gitmek istediğine emin misin?"

diye sordu. "Sanırım ben halledebilirim. Ya sen?"

Gülümsedi. "Sen sadece sifonu çek. Gerisini ben hallederim."

Binaya yaklaşırken ayrıldık. Bree arkadan dolaştı. Ben iki gece önce yaptığım gibi ön kapıdan girdim ve sessiz olmak için hiç çaba sarf etmedim. Bunun yerine teneke kutuları tekmeledim ve bodruma inen merdivenleri ararken küçük gürültüler çıkardım.

Dışarıda hava neredeyse tamamen aydınlanmıştı ama eski, yıkık dökük binanın içi hâlâ alacakaranlıktı. Yine de evsiz adamın koştuğunu görmeme gerek yoktu.

Neredeyse merdivenlerin dibine, Jane Doe'nun cesedinin yakıldığı odanın yanına geldiğimde onun gittiğini duydum.

Uzak merdivenleri hızla çıktı. Arkasından daha yavaş bir tempoyla koştum ve ona tercih ettiği çıkışı yapması için zaman tanıdım.

Kırık pencereye ulaşıp dışarı baktığımda, Bree'nin onu yüzüstü yatırmış, sırtında bir diz ve bileklerinde fermuarlı bağlar olduğu gerçeğine küfrediyordu. Louisville Slugger onun arkasında yerde yatıyordu.

Bölüm

29

Bree'nin beyzbol sopasıyla birlikte binanın içine sürüklediği evsiz adama, **"Tam bir salıncak** gibisin," dedim.

Onu yuvasına götürüp pis yatağına yatırdığımızda hiçbir şey söylemedi. Gün ışığında, Unabomber Ted Kaczynski'ye, o vahşi saç ve sakal karmaşası ve senkronize olmayan soluk mavi gözleriyle geçici bir benzerlikten daha fazlasını taşıyordu.

"İsim?" Sakalındaki küçük dalları ve yaprak parçalarını fark ederek sordum. "Siz polis misiniz?"

"bakarsanız, öyleyiz," dedim ve ona rozetimi ve kimliğimi gösterdim.

"Bir avukata ihtiyacım var mı?" diye sordu.

"Sizi haneye tecavüz ve polis memuruna saldırı suçlarından tutuklayabilirim," dedim. "Ya da sorularımıza cevap verebilirsiniz."

"Everett Prough" demeden önce o tuhaf gözleriyle birkaç dakika bizi inceledi.

"Nerelisin Everett?" diye sordum. "Ona bakıyorsun," dedi.

"Hep burada mı yaşıyordun?" Bree nazik bir ses tonuyla sordu.

"Buraya nasıl geldiğimin bir önemi var mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedim. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Bilmiyorum, sıra. Ne istiyorsun, yani gerçekten?"

Ava'nın plastik kanıt torbasındaki mavi kazağını uzattım. Everett

Prough gözlerini kırptırdı, birkaç saniye ona, sonra da ilgisizmiş gibi davranarak bana baktı. "Ne olmuş yani?"

"Dünden önceki gece, bana vurduktan hemen sonra market arabandan aldım."

"Evet. Kulağa doğru geliyor. Hırsız."

"Nereden aldın Everett? Bu kazağı."

Evsiz adam sanki pantolonunun paçasına bir şey girmiş gibi kıvrandı ve "Hatırlamıyorum" dedi.

"Elbette ," dedi Bree. "O kazağın kime ait olduğunu biliyor musun?"

Prough yüzünü buruşturdu, sanki sadece kendisinin çözebileceği sırlar varmış gibi yere baktı ve sonra başını salladı. "Onu her yerden tanırım."

İçimde aniden korkunç bir his belirdi, başka hiçbir şeye benzemeyen bir boşluk hissi. Bu adam Ava'ya ne yapmıştı? Ona ne yapmıştı?

"Bu kazak kime ait?" Bree bastırdı.

Prough gözlerini kıstı ve sanki unutulmuş bir dehşeti yeniden yaşamaya zorlanıyormuş gibi çenesini dikleştirdi.

"O kıza ait," dedi. "Diğer kızı öldüren ve cesedini ateşe veren kıza."

Bölüm

30

İKİ SAAT ÖNCE VE yine beklentinin heyecanıyla nabızı atan Sunday, Mandarin Oriental Hotel'in servis girişinin aşağısındaki sokağa park etmiş minibüste oturmuş, tamamen uyanık kalabilmek için bir kutu daha Red Bull içiyordu. İskenderiye'deki kaçıışından beri oradaydı.

Yazar, saat beşe çeyrek kala harekete geçmeyi planlıyordu. Zaman geçirmek için yanaklarına pamuk tıkadı, kahverengi kontakt lensler taktı, koyu kahverengi bir peruk ve bir çift ten rengi lateks eldiven giydi. Eldivenleri yüzüne bronzlaştırıcı sıvı sürmek için kullandı ve sonra onları Kleenex ile kuruladı.

Dört kırk beş geçti ve hiçbir şey olmadı. Dört elli de öyle.

Sunday içgüdülerinden şüphe etmeye başladı, bu nadir görülen bir durumdu. Ama sonra servis girişinden geçen son model bir Toyota sedan gördü, minibüsünü geçti ve sokağın aşağısına park etti. İçinden siyah pantolon, siyah ayakkabı, beyaz gömlek ve kravat giymiş bir adam çıktı. Beyaz bir garson ceketi taşıyordu. İlk kahvaltı garsonu işe gelmek üzereydi.

Sunday tereddüt etmeden minibüsünden indi. O da siyah pantolon, siyah ayakkabı, beyaz gömlek giymiş ve kravat takmıştı.

Sunday karşıdan karşıya geçerek garsona doğru yöneldi: yirmili yaşlarının sonundaydı ve zar zor uyanmış görünüyordu.

"Affedersin dostum," diye seslendi yazar düzgün bir Avustralya aksanıyla.

"İşteki ilk günüm."

"Beni takip edin," dedi garson yanından geçerken.

Sunday, "Haklısın," dedi ve garsonun kafatasının arkasına sert bir sapla vurdu.

Garson öne doğru atıldı ama yazar, yüzüstü kaldırırma düşmeden önce onu gömleğinin arkasından yakaladı. Onu otelin çöp bidonlarından birinin arkasına sürükleyen Sunday, ceplerini karıştırdı ve otel kimliğini buldu. Cebine soktu ve ceketini giydi. Fena olmadı.

Garsona tekrar ve saatlerce hareket edemeyeceği kadar sert bir şekilde vurdu. Sonra adamın üzerine çöp attı, doğrudan servis girişine gitti ve elektronik güvenlik kutusundaki kimliği kullandı. Kutu açıldığında sıırttı.

Otelin arka tarafındaki bodrum katında bulunan boş servis salonuna giren Sunday, ekmek pişirme, pastırma kızartma ve kahve demleme kokusu aldı. Pastırma kokusunun yarattığı mide bulantısıyla savaşıarak, koridorun bir tarafına park edilmiş üç oda servisi arabasından birini kaptı ve koridorun daha az ışık alan bir bölümüne itti. Spor çantasını arabanın alt rafına attı. Beyaz bir masa örtüsü ve ardından birkaç tabak buldu. Bir peçete ve çatal bıçak takımı, bir biftek bıçağı, iki içki bardağı ve boş bir kahve sürahesi attı.

Bir kadın, "Java neredeyse bitti," diye yorum yaptı.

Yazar döndü, gülümseyerek hoş geldiniz dedi. Koridorun on beş adım ötesinde, ellili yaşlarının başında, unlu bir önlük giymiş, paketinden bir sigara salladı.

Sunday memnuniyetle, "Mükemmel," dedi.

"Yeni mi?" diye sordu, sanki onu çok iyi göremiyormuş gibi gözlerini kısarak.

"Öyleyim," dedi. "Geçici bir iş ama kalıcı olabilir. Burada mutlu musun?"

Gülüşü bir sigara tiryakisinin öksürüğüne dönüştü. "Pazar sabahı saat dörtte dört yüz derecelik fırında köle gibi çalışabildiğin kadar mutlusun. İyi şanslar. Bir sigara içmeliyim."

"Keyfini çıkarın."

Servis kapısı açıldı ve kapandı. Sunday bekledi ve sonra kadının görüldüğü kapı aralığına gitti. Zaten hareketli olan ana mutfak dışında, bir geçiş penceresinden görülebilen bir hazırlık alanı buldu. Geçişin sağında üç kahve makinesi fıkırdıyordu. Bir sürahi kaptı, yanına gitti ve doldurmaya başladı.

Bir adam mutfaktan seslendi, "Denver omleti, domuz pastırması ve patates yok."

Yazar sürahiyi dörtte üç oranında doldurdu ve kahvaltı tabağını alıp aceleyle salona geri dönmeden önce şefin gitmesini bekledi. Tabağı paslanmaz kapağın altına koydu ve aceleyle servis asansörünü aradı.

Köşede bir tane buldu, içeri girdi ve başını eğerek on dördüncü katın düğmesine bastı. Kapılar kapandığında çömeldi, spor çantasını aldı ve doğru odada olduğunu umarak fermuarını açtı.

Bir önceki akşam otelden ayrıldıktan kısa bir süre sonra, Mandarin Oriental'i aramak ve Timothy Jackson'ın odasına bağlanmayı istemek için kullandığı bir telefon kullanmıştı. Jackson telefonu açtı ve Sunday İngiliz aksanıyla, "Ben resepsiyondan Bay Mulch. Sizin yanınızdaki 604 numaralı odadan yüksek ses ve müzik sesi geldiğine dair ihbarlar alıyoruz efendim."

"Çok yanılıyorsun Mulch. Ben 1401'deyim," dedi Jackson sinirlenerek. "Ama hazır seni hatta yakalamışken, saat altı kırk beşte kahvaltı istiyorum. Siparişi kapıya asacağım."

Sunday, "Çok iyi efendim," dedi ve telefonu .

Yazar, spor çantasından üzerinde etiket bulunan 120 mililitrelik beyaz bir şişe çıkarmıştır:

QZT VAPES
92,2 TATSIZ NIKOTIN SIVISI EN İYİ GÜNEY
CAROLINA BACASINDAN ELDE EDİLİR-
KÜRLENMİŞ YAPRAKLAR

Asansörün yedinci katı çoktan geçtiğini gören Sunday hızla şişeyi açtı. Giydiği lateks eldivenler için bir kez daha mutlu olarak kahveye birkaç ons döktü.

Ding! Asansör kapıları açıldı. On dördüncü kat.

Yazar saatine baktı. Yola çıktığında saat 5:25'ti. Korku hisset, yakalanma düşüncesi yoktu, sadece saf bir niyeti vardı. İlk köşedeki güvenlik kamerasını gördü, spor çantasından küçük bir kutu Pam çıkardı ve geçerken merceğe bitkisel yağ püskürttü.

Kapıyı sertçe çaldığı 1401 numaralı odaya gitmeden önce yerdeki diğer üç kameraya da aynı işlemi yaptı.

Sunday'in yarı yarıya beklediği gibi, ilk seferinde cevap alamadı, bu yüzden kapıyı daha da yüksek sesle çaldı ve İspanyol aksanıyla "Oda servisi" dedi.

İçeriden küfürler duydu ve sonra biri kapıya geldi. Yazar tam bir güvenle gözetleme deliğine gülümsedi. Sürgü fırladı, kapı açıldı. Kızgın bir Timothy Jackson ona baktı.

"Altı kırk beş dedim," diye yakındı Jackson. "Saat beş yirmi beş."

Sunday telaşlanmış gibi davrandı. "Oh," dedi. "Özür dilerim. Yanlış mı yazmışlar?"

"Beş yıldız için çok fazla," diye tersledi Jackson. "Geri gelmemi mi istiyorsun?" diye sordu yazar.

Jackson derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Hayır, ben çoktan kalktım.

İçeri getirin. Bu senin hatan değil."

"Evet efendim," dedi Sunday, arabayı odaya götürürken hürmetkâr bir hizmetkâr gibi davranarak, seyahat eden işadamları için büyük boy bir yatak, bir kanepe ve bir çalışma masası bulunan şu yönetici odalarından biriydi.

Jackson kapının kapanmasına izin vererek arkasından yürüdü. Yazar arabayı kanepenin yanına park etti ve "Bu iyi mi?" dedi.

"Evet, tabii, her neyse," diye yanıtladı avukat ve esnedi. Sunday arabanın tekerleklerini kilitleyecekmiş gibi diz çöktü ve Preston Elliot'ın kullanılmış prezervatifinin dışını ve içini Jackson'ın sandalyenin üzerinde duran takım elbise pantolonunun paçasında aradı. Prezervatifi cebine koyan yazar ayağa kalktı ve kahve sürahisini aldı.

"Bu kafeinsiz değil, mi?" Jackson sordu.

"Fransız rostosu, efendim," dedi Sunday.

"Güzel, ben de öyle-" Avukat omletin üzerindeki örtüyü kaldırmıştı. "Bu ne lan? Ben üç yumurta, pastırma ve buğday tostı istemiştim."

Sunday yalvarmak için elinden geleni yaptı. "Çok özür dilerim efendim. Size hemen doğru kahvaltıyı getiriyorum."

"Ne?" diye homurdandı avukat. "Evet, lütfen bunu yapın. Ben böyle bir şey istememişim."

"Yine de size kahve bırakıyorum ve hemen döneceğim."

"Şeker ve süt de. Ve bana *Washington Post*'un bir kopyasını getir."

Sunday eğildi ve fincanı, tabağı, sürahiyi, sütü ve şekerliği masaya koydu. "Tekrar özür dilerim efendim. Kahvaltı için ücret alınmayacaktır."

Pazar arabayı götürürken Jackson, "Pekâlâ," dedi. "Bu iyi bir şey."

"Mandarin Oriental'in yapabileceği en az şey bu," diye yanıtladı yazar ve

kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Bölüm

31

BREE VE BEN eski fabrika binasından sarsılmış ve üzgün bir şekilde ayrıldık, Everett Prough da bizi yavaş ve evsiz bir şekilde takip ediyordu.

"Buna inanamıyorum," dedi Bree alçak ve acılı bir sesle.

"Hikâyesi akla yatkın," diye cevap verdim, ekşi tadını hiç sevmemiştim.

"Ama ikna edici mi?"

Cevap vermekte zorlandım. Evsiz adama Ava'nın bir fotoğrafını göstermiştik ve o da onu katil ve sakatlayıcı olarak göstermişti. Prough, Ava'nın son birkaç aydır eski fabrikada çömelmiş ve uyuşturucu kullanırken karşılaştığı altı ya da yedi kaçak kızıdan biri olduğunu söyledi. Dikkat çekmemek için yuvasını sık sık değiştiriyor, birkaç yer arasında gidip geliyordu. Cinayet gecesi alacakaranlıkta fabrikaya döndüğünde, bodrumda en son uyumasının üzerinden bir ay geçmişti.

Terk edilmiş binaya yaklaşan Prough, kızların para ve meth üzerine tartıştıklarını duyduğunu iddia etti. Kesinlikle kafaları iyiydi. Prough, gizlice içeri girdiğini ve Ava ile gotik siyah saçlı başka bir kızın saç çekme kavgasına dönüşen bir çılgık yarışına girdiklerini gölgelerden izlediğini söyledi.

"Diğer kıza çelme taktı ve sonra dirseğiyle ona böyle vurdu," dedi Prough, bileğini tutarak ve aynı kolun dirseğini üzümlere tanıdığım bir hareketle keskin bir şekilde yana ve arkasına doğru sürerek.

Ava'ya öğretmiştim. Bütün çocuklarıma öğretmiştim.

Prough, Goth kızının darbeyle sert bir şekilde düştüğünü söyledi. Kafası bir direğe çarpmış. Bir daha hiç hareket etmemiş.

Prough, "Ona vuran kişi ne yaptığını anlayınca ağlamaya başladı," dedi. "Sonra bir bidon benzin alıp Goth kızının üzerine döktü ve bir sigara yakıp benzinin üzerine attı."

Prough, Ava'nın fabrikadan kaçarken mavi bir sırt çantası olduğunu söyledi. Ceset bulunduğunda yanında olmak istemediği için birkaç dakika sonra Ava'yı takip ettiğini ve kazağı kaçış yolunda bulunduğunu söyledi. Hikâyede beni rahatsız eden birkaç şey vardı. "Gaz nereden geldi?" diye sordum.

Prough omuz silkti. "Bir nedenden ötürü onu oraya koymuştu."

Bree, "getirdiyse bu kasıtlı olduğu anlamına gelir," dedi.

Prough buna şaşırdı ama sonra yine omuz silkti. "Bilmiyorum." "O gecedен önce onu kaç kez gördün?"

"Bir kereden fazla," dedi Prough.

"Seninle konuştu mu?" Bree sordu.

"Orada olduğumu hiç bilmiyordu," dedi Prough. "İnsanları sevmem."

"Ama onları gözetliyorsunuz?"

"Bazen," diye itiraf etti.

"Gördüklerine tanıklık etmek istiyor musun?" diye sordum. Tereddüt etti, başını salladı ve "Gerekirse" dedi.

Konuşmamızın çoğunu kaydetmiştim. Ama Prough'u yeminli ifade vermesi için merkeze götürüyorduk. Onu arka koltuğa oturttuk ve camları açmak zorunda kaldık, çok kötü kokuyordu. Arabayı çalıştırdım, uzun süredir çatımız altında yaşayan utangaç kızın kaçmış, sokak uyuşturucu dünyasına kapılmış, başka bir kızı öldürmüş ve sonra da cesedine saygısızlık etmiş olabileceği fikri beni uyuşturmuştu.

Daha bir blok gitmeden cep telefonum çaldı. Sampson. Açtım, "John?" dedim.

"Alex, Timmy Jackson az önce Mandarin Oriental'de ölü bulundu."

Bölüm

32

MANDY LEE FRANCONES'İN AVUKATI lay büyük boy yatağın ayak ucuna yayılmıştı. Yanına bir kahve fincanı dökülmüştü. Avukatın gözleri kan çanağına dönmüştü ve buğulu görünüyordu. Ağzı nefes alıyormuş gibi açıktı.

Olay yerine gelen adli tabip Tony Bracket, "İlk bakışta ağır bir kalp krizi olduğunu söyleyebilirim, Dedektifler," dedi.

"Bu adam otuz dört yaşında," dedi Sampson. "Ve boğa gibi yapılı."

"Boğaların boğa kalbine ihtiyacı vardır," dedi Bracket. "Çok stres altında mı?" "Öyle de denebilir," diye cevap verdim. Prough'u içeri almak için Bree'den ayrılmıştım.

ve doğruca otele giden bir taksiye bindi.

Şimdi odayı taradım. Masanın üzerinde kahve sürahisi. Yırtık ve boş çiğ şeker paketi. Kullanılmış kremalar. Avukatın giydiğini gördüğümüz takım elbisenin pantolonu ve ceket. Lateks eldivenler kullanarak takım elbisenin parçalarını aldım, bacağındaki bir şeyin lekesini hemen gördüm.

"Bu taze," dedim ve poşetlenmesi için bir teknisyene uzattım.

Sonra krema kaplarını ve şeker paketini aldım. Tadına baktım. Hiçbir şey yoktu. Sürahiyi çevirip açtığımda ve içindekileri sadece kahve kokusu aldım. Neredeyse parmağımı içine sokacaktım ama kalbimin aniden hızlanması beni durdurdu.

Başım döndü, sürahiyi yere bıraktım ve kalbim yavaşlayıp o alt üst olmuşluk hissi geçmeden önce bir an masaya tutunmak zorunda kaldım.

Cesedin ateşini ölçen Bracket'a, "Üzgünüm Doktor," dedim. "Aksi kanıtlanana kadar bunu bir cinayet olarak değerlendiriyoruz."

"Neden?" diye sordu dolapları karıştıran Sampson.

Kahve sürahisini işaret ettim. "daha gaz maskesi olmadan yanına yaklaşmayacağım ama ya tesadüfi bir kalp ritim bozukluğu yaşadım ya da kahveye çok kötü bir şey katılmıştı."

"Kahveyi nereden bulmuş?" Sampson yanına gelip iğrenç kokuyormuş gibi sürahiye bakarak sordu.

"Aynen öyle," dedim.

Mandarin Oriental'in güvenlik görevlileri tarafından sağlanan dijital kayıtlardan, Jackson'ın otel odasının kapısının sabah 5:25'te ve yine 5:29'da, yani oda servisinin cesedi bulmasından yaklaşık bir saat on sekiz dakika önce açıldığını hemen öğrendik.

Ayrıca Jackson'ın odasının kapısı açılmadan birkaç dakika önce birinin güvenlik kamerası lenslerine bir tür yapışkan madde sıkıldığını ve görüntünün bulanıklaştığını tespit ettik. Avukatın pantolonundaki şey bu muydu?

Her neyse, olay yeri teknisyenleri çalışırken ve otel güvenlik personeli son beş saatin tüm kapalı devre yayınlarının kopyalarını çıkarırken, Sampson ve ben Mandy Bell Lee Francones'i bulmaya gittik. Country Western yıldızı Jackson'ın odasının iki kat altındaki odasında, bir gece önce onu gördüğümüz kıyafetlerin aynısını giymiş, ayaklarını altına çekmiş bir şekilde yatak başlığına yaslanmış oturuyordu. Gözyaşları içindeydi, maskara sürünmüştü, akşamdan kalmaydı, şoktaydı ve yas tutuyordu.

"Etrafımda insanlar ölüyor," dedi titreyen bir sesle. "Biz de bunu merak ediyorduk," dedi Sampson.

"Birisi kalp krizi olduğunu mu söyledi?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyoruz," dedim. "Bay Hughes'u en son ne zaman gördünüz?"

Jackson?"

"Bilmiyorum. Dokuz mu? On mu? Çok içmiştim."

"Bütün gece burada mıydın?" Sampson sordu.

"Evet, ben..." Mandy Bell kucağına baktı, kaybolmuş gibiydi. "Kıyafetlerimin içinde bayılmışım, güvenlik kapıyı çaldığında uyandım."

Elektronik kayıtların zaman çizelgesini desteklediğini bildiğimden, "Şimdilik kalp krizi olmadığını varsayalım. Olmadığını söylemiyorum ama her halükarda sormak zorundayım. Hiç takipçin var mı? Deli Adam ve Bay Jackson'ın hayatınızdan çıkmasını isteyecek biri?"

Country-western yıldızı usulca ağlamaya başladı. "İki ya da üç. Ben

Timmy'nin bir oğlu vardı, biliyor musun? Boşanmadan önce? Garth sadece iki yaşında ve artık babasını hiç tanıyamayacak. Ve ben..."

Bu son düşünce onun ruhunu ezmiş gibiydi ve hıçkırmaya başladı. "Affedersiniz," dedi, ayağa kalktı ve banyoya gidip kapıyı kapattı.

Birkaç dakika sonra yüzündeki makyajı temizlemiş, solgun ve bitkin bir halde geri döndü.

"Bize sapıkların isimlerini verebilir misiniz?" Sampson sordu.

Kadın uyuşuk bir şekilde başını salladı, tekrar yatağa oturdu ve

"Onlardan nefret ediyorum" dedi. "Aramamızı istediğin biri var mı?" diye sordum.

"Başka bir avukat gibi mi demek istiyorsun?" Burnunu çekti.

"Seninle birlikte olabilecek biri gibi," diye önerdi Sampson. "Bununla başa çıkmak biraz zor, sence de öyle değil mi?"

"Annemle babam öldü," dedi donuk bir sesle. "Omaha'da bir kız kardeşim var. Cindy Bell."

"Bana Cindy Bell'in numarasını ver," dedim.

On dakika sonra telefonu kapattım ve "Bir sonraki-" dedim.

Otel odasının kapısı çaldı. Gidip açtığımda otelin güvenlik şefi Waters adında ufak tefek bir adamla karşılaştım.

"Garsonlarımızdan biri kafasından kanlar akarak sendeleyerek buraya geldi," dedi Waters. "Elvis'e benzeyen bir adamın onu bayılttığını söylüyor."

Carl Raynor'ı otelin mutfağındaki bir soyunma odasında acil yardım görevlileri tarafından müdahale edilirken bulduk. Raynor bize Elvis'in ilk iş günü için geldiğini söyleyerek yukarı çıktığında havanın hâlâ karanlık olduğunu söyledi.

Raynor, "Bir de baktım ki," dedi, "çalıların arasında kendime geldim, başım Üçüncü Dünya Savaşı'ndan çıkmış gibi... ve kimliğim gitmiş."

Artık elimizde daha da iyi bir zaman dilimi vardı ve elektronik kayıtlar ile güvenlik girişindeki ve çevresindeki kameraları kullanarak Mandy Bell Lee'nin çocukluk aşkını öldürdüğüne inandığımız adama birkaç kez bakabildik.

Elvis yine de akıllıydı. Superior Spa yakınlarındaki sokak kamerası görüntülerinde gördüğümüz şüpheli gibi, kambur bir şekilde yürüyordu ve görünüşe göre görüntüsünü yakalamaya çalışan objektiflerin farkındaydı. Onu bir yemek arabası taşıırken ve Jackson'ın katına doğru giderken gördük. On beş dakika sonra servis girişinden ayrıldığını gördük. Ama yüzünü tam olarak göremedik.

Otelin firincılarından biri ortaya çıktı ve yüz yüze geldiğini söyledi.

Hatta katille konuşmuş ve güvenlik kameralarındaki fotoğraflarına bakarak yüz hatlarını çok daha iyi anlamamızı sağlamıştır.

"İyi benziyordu," dedi. "Neşeli, bilirsin işte?"

Sampson üzüntüyle başını salladı. "Uzun zamandır cinayetleri araştırıyoruz hanımefendi ve üzülerek söylemeliyim ki neredeyse hiç kimsenin katil olduğu ortaya çıkan biriyle tanıştığını ve en başından beri onun tam bir psikopat olduğunu bildiğini söylediğini duymazsınız."

Bölüm

33

Ertesi sabah sekize **çeyrek kala**, Kelli Adams migreninin tortularına göz kırptı, makyajını kontrol etti ve sonra kendinden emin bir şekilde Georgetown'da, Foggy Bottom yakınlarındaki lüks bir sıra evin kapısına doğru yürüdü. Muhafazakâr mavi takım elbisesi gitmişti. Bugün Katolik Üniversitesi'nden yeni mezun olmuş biri gibi giyinmişti, en azından Windbreaker'ına göre.

Adams sağ elini ceketinin koluna soktu ve parmak eklemine kumaşın içinden geçirerek kapı ziline bastı. Hemen ardından bir adamın bağırıldığını duydu. Kimse gelmedi. Zili bir kez daha çaldı ve bu kez kapı açılmadan önce ayak sesleri duydu. Karşısında otuzlu yaşlarında, kucağında sekiz aylık bir erkek bebek taşıyan, telaşlı görünümlü profesyonel bir kadın vardı.

"Kelli?" diye sordu kadın.

"Merhaba," dedi Adams neşeyle. "Dr. Lancaster?"

"Ellen," diye yanıtladı Dr. Lancaster elini uzatarak. "İçeri buyurun?"

"Evet, lütfen," dedi Adams, onun elini sıkarak eşikten geçti ve başparmağını öfkeyle emmeye başlayan çocuğa göz kırptı.

"Bu Evan," dedi Dr. Lancaster. "Başparmağına aşık oldu."

Adams çocuğu gıdıkladı, "Merhaba Evan. Çok iyi arkadaş olacağız."

Evan kıkırdadı ve utangaç bir şekilde başını eğdi.

"Bu iyi," dedi annesi. "Bundan önce birkaç dadı daha denedik. İlk başta bağlanması zor oldu ama sizi seviyor gibi görünüyor."

"Bahsettiğiniz şey buydu," dedi Adams. "Ama biz iyi olacağız."

Dr. Lancaster oğlunu teslim ederken, "Kısa sürede müsait olmanız çok iyi," dedi. "Sonuncusu bize istifa edeceğine dair hiçbir uyarıda bulunmadı."

Adams bebeği kucağında ustalıkla sallamaya başladı. "İlanı iş ilan panosunda gördüm ve hemen sizi aradım."

"Bunu yaptığina sevindim. Referanslarınız size övgüler yağdırdı." "Her iki aile için de bebek bakıcılığı yapmak harikaydı, ama ben şimdi tam zamanlı çalışıyorum."

Dr. Lancaster'ın eli, sanki Bağlılık Yemini ediyormuş gibi kalbinin üzerine kapandı. "Mükemmel. Birini bulmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz."

"Gitmem gerek, geç kalacağım!" diye bağırdı iş kıyafeti, beyaz gömleği ve kravatı olan bir adam, bir yandan iPhone'una bakarken bir yandan da aceleyle merdivenlerden iniyordu.

"Bill, bu Kelli," diye başladı Dr. Lancaster.

"Çok sevindim, ama yirmi dakika içinde Senatör McCord'un ofisinde olmam gerekiyor," dedi kocası ve hızla geçip kapıdan çıktı.

Dr. Lancaster kocasının ardından baktı ve "Babana hoşça kal de Evan. Benim de acele etmem gerek. Kimsenin kırık bir kalpten ölmesini istemeyiz, değil mi?"

"Seni ne zaman beklemeliyim?" Adams sordu.

"Size mutfak masasının üzerine bir liste bıraktım, telefon numaralarım, kocamın numaraları, Evan'ın sevdiği ve sevmediği şeyler, rutini. Bugün için yeterince süt pompaladım. Buzdolabında. Bir de kulak ağrısı için ilaç var. Gerisi kendiliğinden anlaşılır."

"Eminim," dedi Adams.

Dr. Lancaster oğluna bir öpücük kondurdu. "Annen sadece ikiye kadar çalışıyor."

Kadın kapıdan çıktı ve Adams da onu takip etti, küçük Evan'ı kucakladı, kolunu tuttu ve annesinin geri çekilen figürüne doğru salladı.

Yavaşça bebeğin kulağına fısıldadı, "Güle güle de, Evan. Annene güle güle de."

Bölüm

34

O Pazartesi sabahı geç saatlerde masama geldiğimde, Yüzbaşı Quintus'un bize söz verdiği yarı zamanlı dedektiflerden biri olan Dedektif Paul Brefka'dan gelen iki raporla karşılaştım.

Brefka'nın etkili ve sezgileri güçlü bir araştırmacı olduğu açıktı. Superior Spa-Relax LLC'nin sahibi olan holding şirketinin adı verildiğinde -Bir önseziyi takip etti ve adında *relax* kelimesi geçen diğer sınırlı sorumlu şirketleri araştırdı. Hepsi Delaware'de kayıtlı on dokuz tane buldu.

Trenton Wiggs - Superior Spa'nın kayıtlı sahibi - bu şirketlerin hiçbirisiyle bağlantılı olarak adlandırılmamıştır. Ancak Harold Trenton ve Charles Wiggs'in adı geçiyordu. Evraklara göre bu kişiler, Reston, Virginia'da ofisleri bulunan Total Relaxation Ventures'ın ortaklarıydı. Brefka'ya ve bana öyle geliyordu ki, bir kişi masaj salonu imparatorluğunu kontrol etmek için en az üç kimlik kullanıyordu. Bir not düştüm: *Total Relaxation'ı ziyaret edin.*

Dedektif Brefka'nın ikinci raporu Cam Nguyen'e odaklanıyordu.

Kızın iPhone'undaki mesajları ve son telefon görüşmelerini kullanarak kızın birçok arkadaşını ve öğrenci arkadaşını tespit edip onlarla konuşmuş ve hepsi de kızın fahişe olarak çalıştığını öğrendiklerinde şaşkına döndüklerini . Cinayetlerin işlendiği gece Froggy Bottom Pub'da bulaşık yıkayan GW öğrencisi erkek arkadaşı da öyle. O ve Cam Nguyen'in diğer arkadaşları o zamandan beri ondan haber alamamışlar.

Banka hesabına bakıldığında yaklaşık on beş bin dolar birikimi olduğu görülmüştür. Banka kartı kayıtlarına göre, kayıp kızın özgürce harcama yaptığı bir geçmişi vardı ve bu geçmiş cinayetlerin işlendiği gece durma noktasına gelmişti.

"Birbirleriyle bağlantılılar mı?" Yüzbaşı Quintus raporlara bakarken beni şaşırtarak sordu. "Francones'un vurulması ve Jackson'ın zehirlenmesi?"

"Tesadüften çok daha fazlası olmalı."

"Güvenlik kayıtları mı?" dedi cinayet masası amiri, oturmak için hareket ederek. "Elvis iyiydi," diye cevap verdim. "Gerçekten iyi. Bize hiç doğru dürüst bakmadı.

ve eldiven giymiş olmalı çünkü Jackson'ın otel odasında hiçbir şey bırakmamış. En azından şu ana kadar."

"Francones ve dul eşinin avukatının ölmesini kim ister ki?"

"Belki de Deli Adam'ın dul karısıdır, ama bundan şüpheliyim," dedi Sampson, elinde kahveyle içeri girerken. "Ya da belki Mandy Bell'i takip eden üç serseriden biri. Ya da Francones'un menajeri ve yöneticisi."

"Snyder ve Timmons," dedim başımı sallayarak. "Mandy'nin Mad Man'le evlendiğini öğrendiklerinde büyük tepki gösterdiler."

"Jackson'ı öldürerek onu bir şekilde kontrol etmeye mi çalışıyorlar?" Quintus sordu.

Sampson, "Elleri ağır gibi görünüyor," diye cevap verdi. "Yani, gelecekteki kazançları Deli Adam'a bağlıydı, ona değil."

"Kontrol et," dedi Quintus. "Hepsini kontrol et." Yorgun bir şekilde gülümsedim. "Her zaman yaparız, Kaptan."

Bölüm

35

SAMPSON, Deli Adam Francones'un menajeri ve yöneticisiyle yeniden bağlantı kurmaya çalışırken, ben de bir araba bulup On Dördüncü Cadde Köprüsü'nden geçerek Total Relaxation Ventures'ın Reston, Virginia'daki ofisine doğru yola çıktım.

Ta ki cep telefonum çalana kadar. Arayan Bree'ydi.

"Hey, sen," dedim. "Prough'un ifadesini bitirdin mi?"

"Evet, ama henüz teslim etmedim ve dün Prough'u bıraktığım için hâlâ kendimi kötü hissediyorum."

"Onu tutmak için bir neden yok," dedim.

Bir duraklama oldu. "Bir saniye bekle."

Birkaç dakika sessizlik oldu ve sonra sesindeki aciliyetle hatta geri döndü. "Neredesin?"

"Reston'a doğru gidiyorum. Sorun nedir?"

"Başka bir kaçırma olayı daha oldu," diye cevap verdi. "Ve bu seferki yüksek profilli. GW'deki bir kardiyologun ve Hill'deki büyük bir lobcinin oğlu. Bu konuda sana ihtiyacım var."

"Şu anda dört büyük dava üzerinde çalışıyorum ve hepsinde de bir yere varamıyorum," dedim gergin bir sesle.

"Sadece ilk görüşmeler," diye ısrar etti Bree. "Bunun artık bir seri çocuk kaçırma olayı olabileceğine inanıyorum. Bu sizin uzmanlık alanlarınızdan biri değil mi?"

"Bir tanesiyle daha uğraştım," dedim. "Bu beni tam olarak uzman yapmaz."

"Bree benden daha uzman," dedi. "Kaçırılan çocuk sadece sekiz aylık Alex. Onların tek çocuğu."

İçimi çektim, saatime baktım, neredeyse üç olduğunu gördüm ve "Bana adresi ver" dedim.

Quintus'u arayıp Georgetown'a gidip en fazla iki saat yardım edebileceğimi söylediğimde, gönülsüzce kabul etti ve Dedektif Brefka'yı masaj salonu patronlarını ziyaret etmesi için göndereceğini söyledi.

Geri döndüm, Georgetown'a doğru gidiyordum, "*Sekiz aylık mı?*" diye düşünüyordum. Sırayla, çocuklarımın her birinin o yaştaki hallerini gözümün önüne getirdim: Ali, Jannie ve Damon, iri gözlü, çelişkilerle dolu, bir an sevinçli, bir an histerik. Ya benimkilerden biri o yaşta alınsaydı?

Midemde bir çukur oluştu. Çocuklarımın, özellikle de Damon'ın sesini duymak için ani bir istek duydum. Bir haftadır konuşmamıştık. Ara sınavlar demişti.

Telefonumu çıkardım ve numarasını girdim.

Telefon çaldı, çaldı ve çaldı. Onu altı kez aradım ve altısında da telesekreter çıktı. Evin etrafını çevreleyen sarı bantların olduğu sokağa park edip dışarı çıkarken, cep telefonu ve ergenlik olayının ne kadar sinir bozucu olduğunu düşünmeden edemedim. Onlara bir telefon alıyorsun. İletişimde kalabilsinler diye ulusal bir plan için para ödüyorsunuz ama o lanet şeyi hiç açmıyorlar. Sonra tekrar, ara sınavlar yaklaşıyordu ve-

Kasete yaklaştığımda biri "Dr. Cross?" diye seslendi.

Sağıma baktım ve cesetleri gördüğünde Superior Spa'yı akıllıca kapatan bebek yüzlü hevesli devriyeyi tanıdım.

"Memur Carney, değil mi?" Dedim.

"Evet, efendim," dedi devriye polisi gülümseyerek. "Cinayet masasında çalıştığınızı sanıyordum?"

", " diye cevap verdim, bandın altından eğilerek. "Sadece meslektaşına iyilik yapıyorum."

"Yardıma ihtiyaçları olacak gibi görünüyor," dedi Carney eve bakarak. "Korkutucu, değil mi?"

"O da ne?"

"Bilirsin, bebek çalan bir psikopat?"

"Haklısın Carney. Bu korkutucu. Hiçbir ebeveynin yaşamaması gereken bir şey."

"Ama onu yakalayacaklar, değil mi? Dadıyı?"

"Elbette deneyeceğim," dedim. "Kaleyi koru."

Carney, "Emredersiniz efendim," dedi ve ben de yoluma devam ettim.

Başka bir devriye kapıda durdu ve beni içeri almak için kapıyı açtı. Antreden bile bir kadının hıçkırıklarını duyabiliyordum.

Bölüm

36

Batı Massachusetts'in Berkshires **bölgesindeki KRAFT SCHOOL** kampüsünde Damon Cross cebinden gelen telefonu duymazdan gelerek sarmaşıklarla kaplı bir binayı işaret etti. "İlk durağımız burası olacak. Commons, tüm öğrencilerin yemek yediği yer."

Damon, yedi aday öğrenci ve ebeveynleri için günün son kampüs turuna liderlik ediyordu. Tur rehberi olmaktan hoşlanıyordu. Bunu ikinci sınıftan beri yapıyordu.

Grup içeri girerken okulun yemekhanesinin kapısını açık tuttu ve tam onları takip edecekti ki güneyli aksanıyla konuşan bir kadının "Kapıyı tut şekerim. Tura katılmak için çok mu geç kaldım?"

Damon omzunun üzerinden arkasına baktı ve vahşi sarı saçları ve öyle bir vücudu olan gerçekten çekici bir kadın gördü ki... siyah üzengi pantolon ve beyaz balıkçı yaka, şık bir deri ceket ve güneş gözlüklerinin altında ona yapışmıştı. Kadın avluda aceleyle ona doğru ilerliyordu.

"Henüz çok geç değil," dedi. "Daha yeni başlıyoruz."

"Çok iyi," dedi ellerini çırparak ve ona doğru yaklaşarak.

Belli belirsiz parfüm kokuyordu. "Uzun , değil mi?"

"Evet, hanımefendi," dedi Damon utanarak. "Basketbol takımındayım."

"Hanımefendi' mi?" diye alingan bir ses tonuyla konuştu. "Beni yaşlı bir kocakarı gibi gösteriyorsun. Ben sadece yirmi altı yaşındayım. Ya sen?"

Damon Avam Kamarası'nın kapısından içeri baktı, babalardan biri

ona ve kadına bakıyordu. "Ocak ayında on sekiz yaşında olacağım." "Neredeyse bir erkek," dedi kadın.

"Doğru," dedi yanaklarının kızardığını hissederek. "İçeri girmeliyiz."

"Elbette," dedi neşeyle ve kapıdan içeri girdi. "Adın ne senin, uzun boylu tur rehberi?"

"Damon," dedi onu takip ederek. "Damon Cross."

"Ben Karla Mepps. Adımı sakın unutma, Damon. Karla Mepps," dedi ve arkasında hafif bir parfüm kokusu bırakarak yemek salonuna doğru ilerledi.

Damon büyülenmiş bir halde onu takip etti. Daha önce kampüs turunda hiç Karla Mepps gibi biriyle karşılaşmamıştı. Daha önce hiç onun gibi birini *koklamamıştı*.

Ancak onunla daha fazla sohbet etmek yerine, elindeki işe dönerek yemek planlarını ve Commons'ın açık olduğu saatleri anlattı. Laktoz intoleransı ve glütensiz ürünlerin mevcudiyetiyle ilgili birkaç soruyu yanıtladıktan sonra grubunu tekrar dışarı çıkardı ve kütüphaneye doğru ilerledi.

"Bunu uzun mı yapıyorsun?" Karla Mepps onun yanına kayarak sordu.

"İki yıldır," dedi Damon, yeniden kızarmış hissederek. "Eğlenceli bir şey."

"Bu işte çok iyisin," diye cevap verdi. "Yeğenime buraya okula gelmesini söylemek istememe neden oluyorsun."

"Yeğen mi?"

"Kız kardeşimin oğlu Jack, on dört yaşında," diye açıkladı. "New Orleans'ta ama bölgede olduğumu biliyorlardı ve gelip bir bakmamı istediler."

"Her gelen öğrencilerimiz var," dedi. "Üzgünüm, yapmam gerek-"

Karla Mepps ona sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Hayır, hayır," dedi. "Sen devam et, bitir. Sunumunuzdan keyif alıyorum."

Damon tur grubunun önüne geçti ve kütüphane, cilt sayısı, veri tabanları, internet erişimi, çalışma saatleri ve benzerleri hakkında her zamanki konuşmasını yapmaya başladı. Daha sonra onları yatakhanelerden birine götürdü, spor kompleksini gezdirmeden önce alt sınıflar için tipik bir oda gösterdi.

Karla Mepps turun geri kalanında onunla hiç konuşmamıştı ama Damon sürekli ona bakıyor ve sanki onu komik, eğlenceli buluyormuş gibi bilmiş bir gülümsemeyle ona baktığını görüyordu. Grubu kabul ofisine götürüp mülakat süreci ve başvuruda nelerle karşılaşabilecekleri hakkında konuşmaya başladıktan sonra onu gözden kaybetti.

Nereye gitmişti? Damon merak etti, sonra omuz silkti.

On dakika sonra, tur koordinatörüyle imzaları attıktan sonra Damon dışarı çıktı. Saat neredeyse dördtü ve serin bir rüzgâr esiyordu. Bir saat kadar spor salonuna gidiyor, yemek yiyor ve sonra kitaplara gömülüyordu. Spor yaptıktan sonra her zaman daha iyi çalışırdı ve yaklaşan zorlu bir sınavı vardı.

"Oh, işte buradasın, Damon!" Karla Mepps ağladı.

Çocuk döndüğünde onun yine o bilmiş küçük gülümsemesiyle kendisine doğru geldiğini gördü. "Kusura bakmayın, bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyordu ama birkaç sorum daha var. Sana bir fincan kahve ısmarlayabilir miyim şekerim?"

Tereddüt etti.

"Ah," dedi üzgün bir ifadeyle. "Gitmen gereken önemli bir yer mi var?"

"Hayır," dedi Damon. "Hayır, öyle bir şey değil. Tabii ki gidip Kahve. Kampüsün hemen dışında, caddenin karşısında bir dükkan var."

"Çok iyi bir tur rehberisin," dedi Karla Mepps, onun yanına çökerek. "Söylesene, Kraft'ta sosyal hayat nasıl?"

"Benim için çoğunlukla dersler, kitaplar ve atletizm," diye yanıtladı. "Ama Tanglewood'un dışındaki kardeş okulumuz Beech Glen ile danslarımız var."

"Beech Glen'de bir kız arkadaşın mı var?"

"Ben mi?" Damon telefonunun tekrar cebinde çaldığını hissederek, "Ben mi?" dedi. "Uh, hayır."

"Ama sen çok yakışıklısın, bu nasıl mümkün olabilir?" diye yumuşak bir sesle bağırdı, bir yandan da usulca onun koluna girdi. "Gel, Karla'ya her şeyi anlatmalısın."

Bölüm

37

Mutfığı **bulduğumda** Bree, ruhunun derinliklerinden hıçkırarak ağlayan Dr. Lancaster'ı teselli ediyordu. Kocasının ifadesi tanıdığım bir ifadeydi. Ali'nin çok sevdiği o dizide zombilerle savaşan hayatta kalanların yüzlerinde bunun çeşitlemelerini görmüştüm.

"Bay Lancaster, ben Alex Cross," dedim ve elini sıkmak için uzandım.

Bir lobici olan Lancaster yaşamak için el sıkıştırdı ama şimdi elimi hafifçe sıktı, bana özlemle baktı ve "Onu bulabilir misin?" dedi.

Arkamdan tanıdık bir erkek sesi, "Yapabiliriz ve yapacağız Bill," dedi.

Omzumun üzerinden baktım. FBI'daki günlerimden eski ve değerli bir dostum ve meslektaşım olan Özel Ajan Ned Mahoney mutfığa geliyordu.

"Ned?"

"Bill benim kuzenim, Alex," dedi Mahoney, omzumu sıvazladıktan sonra Lancaster'a sarılmak için yanıma geldi. "Evan'ı geri almak için mümkün olan her şeyi yapacağımıza söz veriyorum."

Kayıp çocuğun babası o özlem dolu bakışını kaybetti. Alt dudağı titredi. "Ned, son zamanlarda çok meşguldüm. Onu neredeyse hiç tanımıyorum."

Sanki içinde cevaplar varmış gibi yere bakan karısına baktım. Dr. Lancaster'ın sırtını nazikçe sıvazlayan Bree, "Üçümüzle birlikte

Bu durumda onu bulmamız an meselesi." "Tabii onu çoktan öldürmediyse," diye inledi Dr. Lancaster.

"Bu pek olası değil," dedim. "Bu tür şeyler yapan genç kadınlar çoğunlukla gebe kalamadıkları için motive olurlar. Bir bebek için o kadar çaresizdirler ki, bir tane çalarlar."

Mahoney, "O haklı," dedi.

"Çizime tekrar bakabilir misiniz?" Bree sordu. "Bunun Kelli Adams olup olmadığını söyler misin?"

Lancaster, "Onu işe giderken zar zor gördüm," dedi.

Ama karısı gözlerini sildi, eskizi tezgahtan aldı ve dikkatle inceledikten sonra kalın bir sesle, "Olabilir. Çok fazla makyaj yapmış. Gözleri doğru şekilde ama yanlış renkte. Saçları farklı ve yanakları bu kadar dolgun değil. Tanrım, referansları vardı. Onlarla bizzat konuştum."

Mahoney, "Bu isimlere ve telefon numaralarına ihtiyacımız olacak," dedi. Dr. Lancaster başını salladı ve telefonuna uzandı.

"Bir şeye dokundu mu?" Ben sordum.

Kayıp çocuğun annesi, birkaç dakika önce kocasının yüzünde gördüğüm o şaşkın ifadeyle bana baktı.

"Burada sadece birkaç dakika kaldı ama yine de her şeye dokundu," diye cevap verdi Dr. Lancaster, tekrar ağlamaya başlayarak. "Bu kadın tüm evimdeki her şeye dokundu ve mahvetti!"

Bölüm

38

"YANI, KIZ YOK MU?" Karla Mepps, Damon'ın önüne bir kahve koyarak sordu. "Üzgünüm ama içimdeki eski LSU amigo kızı 'Bu nasıl mümkün olabilir? "

Damon gülümsedi, ona şaşkın şaşkın bakan okuldaki diğer çocuklara baktı ve biraz kıpırdandı. Bırakın güzel bir kadını, daha önce hiçbir kız onunla bu şekilde konuşmamıştı. "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım çok meşgulüm."

Karla Mepps deri ceketini çıkardı ve uzun kollu beyaz balıkçı yakasının göğüslerine ne kadar sıkı yapıştığını gösterdi. Sanki onu bakarken yakalamış gibi başını nazikçe eğdi ve "Ama sen kızlardan hoşlanıyorsun, değil mi?" dedi.

"Şey, evet. Elbette," dedi, yanaklarının yandığını hissederek ve sol elinin arkasına, kolunun geri çekildiği yere baktı. Orada bir tür dövme vardı, bir hayvanın kuyruğu gibi.

"Evet, elbette," dedi ve güldü. "Güzel. Diğer türlü kadınlar için çok trajik bir kayıp olurdu."

Damon önce anlamadı ama sonra anladı ve onun da kulakları yandı. Ona bakamadı ve bakışlarını tekrar kızın kolunun altından çıkan kuyruk dövmesine çevirdi. Ne tür bir kuyruk? Dövmenin geri kalanının neye benzediğini merak etti.

"Okul hakkında daha fazla şey mi sormak istiyorsun?" dedi sonunda. "Evet," dedi Karla Mepps.

Sonraki yarım saat boyunca da sohbeti okul hayatı üzerinde yoğunlaştırdı ve ilk olarak barınma konusunu sordu. Her yıl yapılan konut çekilişinin okul yılının sonunda yapıldığını ve ilk kurayı son sınıf öğrencilerinin çektiğini anlattı. Onuncuyu seçmiş ve kampüsteki en güzel odalardan birini, North Dorm'un birinci katında, sabahları sık sık geyik gördüğü ormana bakan şömineli tek kişilik bir oda kazanmıştı.

Ceketinin cebinden okulun broşürünü çıkararak, "Bana haritada Kuzey Yurdu'nu gösterebilir misiniz?" diye sordu.

Damon yaptı ve sonra dedi ki, "Turda oraya gidemedik. Yine de burada Kuzey'in bir resmi var."

Broşürü ona geri itti ve yüz yıldan daha eski görünen granit yüzlü bir binanın fotoğrafına dokundu. "En sol köşedeki benim odam."

"Evet?" dedi ve dikkatle inceledi. "Çok şanslısın."

"Öyleydin. Evet."

Karla Mepps okuldaki eğitimin kalitesini sorduğunda Damon, Kraft'taki her öğretmenin sert olduğunu ama kendisini önemseydiğini ve öğretmenlerin neredeyse her zaman ulaşılabilir olduğunu söyledi.

"Annenle baban?" diye sordu. "Onlar da mutlu mu?"

Damon bunu daha önce hiç düşünmemişti ama başını salladı. "Sanırım öyle derlerdi. Babam son birkaç yılda çok büyüdüğümü söylüyor."

"Onları sık sık görüyor musun?"

"Her altı ya da yedi haftada bir," diye yanıtladı Damon. "Ya onlar uzun bir hafta sonu için buraya gelirler ya da ben tatillerde eve giderim. Ve tabii ki yazları."

"Öğrencilerin kaç tatili var?"

Damon bunu düşünmek zorunda kaldı. "Şükran Günü'nde dört-üç uzun, bir kısa. Sonra Noel'de üç hafta ve Paskalya'da on gün kadar."

Karla Mepps bunu ilginç buldu. "Yani yakında tatile mi çıkıyorsun?"

"Cuma sabahından itibaren bir hafta sonra gidiyorum," diye yanıtladı başını sallayarak.

"Peki eve nasıl döneceksin...?"

"Washington?" Damon söyledi. "Kasabada genellikle trene yetişmek için beni Albany'ye götüren bir jitney bulurum."

"Amtrak mı?"

Başını salladı. "Beş ya da altı saat sürer."

"değil," diye kabul etti. "Ama acaba kız kardeşim yeğenimin o kadar yolu tek başına, tatil günlerinde Louisiana'ya dönmesini ister mi?"

"Bunun için eskortları falan var," diye önerdi Damon. "Bazı genç çocuklar onları alıyor."

Ayağa kalkarken tekrar gülümsedi. "Teşekkür ederim Damon Cross. Artık gitmeliyim. Hava kararıyor ve gidecek uzun bir yolum var."

"Elbette," dedi, ayağa kalkmaya çabalayarak. "Umarım yardımcı olmuşumdur."

Karla Mepps ona bakıp ceketini giyiyormuş gibi yaparak, "Bildiğinden daha fazla," diye cevap verdi. "Hadi ama. Benimle arabama kadar yürür müsün? Kendimi daha güvende hissederim."

"Oh," dedi. "Oh, tabii."

Damon diğer çocukların bakışlarını görmezden gelerek onu dışarı çıkardı. Rüzgâr şiddetini artırmıştı. Ziyaretçi otoparkına doğru kısa yürüyüş sırasında iki kez kız ona doğru tökezler gibi oldu ve Damon onu tutmak zorunda kaldı.

"Çok güçlü," dedi ilk seferinde.

"Çok hızlı," dedi ikinci kez.

Mavi bir Honda sedan olan arabaya ulaştıklarında Karla Mepps kilit açma düğmesine bastı ve ona döndü. "Seninle tanışmak çok hoşuma gitti, Damon."

"Evet, ben de Bayan Mepps."

Elini sıkamak için uzandı ve bir saniye fazla tutarak fısıldadı, "İşte seni uyanık tutacak küçük bir şey. Bir gece -kim bilir ne zaman- Karla yatakhaneinin arkasındaki ormandan çıkıp pencereye tırmanabilir. O yüzden kilitsiz ve açık bırak."

Damon gözlerini kırptırdı ve elini geri çekti. Bir kedi mırıltısı gibi kıkırdadı, arabaya tırmandı ve çalıştırdı.

Sonra Karla Mepps arabasını gecenin karanlığına doğru sürdü.

Bölüm

39

Lancaster'ların kapı zilinde parmak izi arayan **bir suç** mahalli teknisyenini iz**ledim**. Küçük Evan bir yana, kaçırın kişinin dokunduğundan emin olduğumuz tek şeydi. Diğer teknisyenler fuayede çalışıyorlardı. Ned Mahoney Maryland, Virginia, Delaware ve Pennsylvania'da AMBER alarmını tetikliyordu. Bree Lancaster'larla birlikte evi gözden geçiriyor, dadının tek çocukları dışında kayda değer bir şey alıp almadığını anlamaya çalışıyordu.

Onlara katılmak üzereydim ki cep telefonum cebimde çaldı.

Çıkardığımda arayanın kimliğini gördüm: Damon.

"Telefonunuz çalışıyor," diye cevap verdim, ön sahanlıktan uzaklaşırken. Televizyon kameraları çoktan polis şeridinin ötesinde kamp kurmuşlardı, şüphesiz Joss Branson'ın ailesinin oturduğu apartmanın dışından gelmişlerdi. Bugünlerde medyayı bir kayıp çocuk vakasından çekecek tek şey başka bir kayıp çocuk.

"Tabii ki telefonum çalışıyor," dedi Damon.

"Pek cevap vermiyorsun."

"Özür dilerim baba, geç saatte bir tura liderlik ediyordum ve biri vardı - Louisiana'dan başvurmak isteyen bir çocuğun teyzesi olan bir kadın. Geride kaldı ve ne bileyim, bir sürü soru sordu."

Kampüs tur rehberi olarak çalıştığını unutmuştum.

"Sorun değil," dedim.

"Ne için aradınız? Mesaj bırakmadınız."

"Mesaj bırakmaktan nefret ediyorum,"

dedim. "Mesaj atabilirdin."

"Sesini gerçek zamanlı duymak hoşuma gidiyor, sorun olur mu?"

"Bu yüzden mi altı kez aradın?"

"Aslına bakarsanız, evet."

"Oh," dedi ve durakladı. "Peki, ne söylememi istiyorsun?" "Alfabe."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, ben sadece... günün nasıldı

ufaklık?" "İyiydi. Gerçekten iyiydi."

"Heyecan verici ya da yeni bir şey oldu mu?"

Beklediğimden daha uzun bir duraklama oldu ve sonra "Hayır, pek sayılmaz. Sadece turdaki şu kadın." Tereddüt etti. "Ve çalışmam gereken çok şey var. Yarın büyük bir fizik sınavım var. İlk vize."

"Tamam," diye iç geçirdim. "Seni tutmayacağım. Sadece seni sevdiğimi söylemek istiyorum." "Ben de seni seviyorum," dedi Damon. "Baba?"

"Evet?"

"Hiç-"

"Alex!" Bree bana seslendi. "Birkaç şey bulmuşlar." "Üzgünüm evlat," dedim. "Gitmem gerek. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Damon cevap vermeden telefonu kapattım.

Bölüm

40

Lancaster'ların evinin önünde duran karıma doğru ilerlerken cep telefonum tekrar çaldı. Adli tabibin ofisinden arıyorlardı. Sinirli bir şekilde parmağımı Bree'ye doğru kaldırdım ve "Çapraz." diye cevap verdim.

Adli tabiplikten Cynthia Wu'ydu. "Alex, Jackson'ın suç mahallindeki kahveyi analiz ettirmek istemiştin ya?" dedi.

"Evet?"

"Birisi neredeyse bir ata kalp krizi geçirtecek kadar saf sıvı nikotin dökmüş."

"Sıvı nikotin mi?" Dedim, şaşkınlıkla. "Bekle, böyle bir şeyin tadını almaz mıydın? Islak sigaralar pek iştah açıcı değil. İğrenç de kokuyor."

"Çünkü onlar tütünden yapıyor," diye yanıtladı Wu. "Bu ekstrakte edilmiş nikotin, insanların elektronik sigaralarda kullandıkları türden, ancak o şey bundan yüz kat daha seyreltilmiş."

"Bu kadar saf bir şeyi nereden bulabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordum. "Bir yerlerde komisyoncular olmalı," dedi Wu.

"Başka bir şey var mı?"

"Avukatın takım elbise pantolonundaki leke hakkında ön rapor," dedi. "Vajinal salgılar. Biraz da meni."

Bunu düşündüm ve en olası sonuca vardım. "Mandy Bell'den aldığımız örneklerle kadın DNA'sı üzerinde testler yaptırın.

Lee ve meninin Jackson'a ait olduğunu doğrulayın." "Biraz zaman alabilir."

"Biraz zamanım var," dedim. "Ve teşekkürler Cynthia, sana borçluyum." "Ne zaman istersen Alex," dedi ve telefonu kapattı.

Lancaster'ların fuayesine tekrar girer girmez Bree merdivenleri işaret etti. "İkinci basamakta sentetik saç buldular. Ucuz bir peruk, anladığım kadarıyla, bu da Kelli'nin görünüşünü değiştirdiği anlamına geliyor, bu da ondan çıkardığımız robot resmin yakın olması gerektiği anlamına geliyor."

"Belki," dedim. "Ya da belki kılık değiştirmenin bir parçasıdır. Başka ne var?" "bir bebek bezi çantası ve bir yığın bebek bezi almış," diye yanıtladı Bree. "Yani Evan'a bakıyor."

Karım gözlerini kıstı. "Yani kısır bir kadının olabileceği gibi mi?" ". Ya da belki sadece ona yeterince uzun süre bakmak istiyordur. onu çaresizce çocuk sahibi olmak isteyen bir çifte sat-"

Göz ucuyla bir hareket yakaladım, merdivenin başına baktım ve Dr. Lancaster'ın dehşete düşmüş bir ifadeyle bize baktığını gördüm. "Satmak mı?" dedi. "Bebęimi satmak mı?"

Bölüm

41

Lancaster'ların benim aptalca sözlerime kulak misafiri olduktan sonra sakinleşmelerini sağlamak **neredeyse** bir saatimizi **aldı**. Kelli Adams'ın bebekleri satmak için çalmış olma ihtimali vardı ama bunu evlerinin içinde söylemeyecek kadar sağduyulu olmalıydım.

Onlara "İlk senaryo çok daha olası" deyip durdum. "Bu muhtemelen geçmişinde psikiyatrik sorunlar ve kısırlık olan bir kadın."

Mahoney, "Doğru," dedi ve Bree başıyla onayladı.

Ama olan olmuştu. Eşimle birlikte o akşam saat yedi civarında oradan ayrıldığımızda, her iki ebeveynin de hala bebeklerinin en yüksek teklifi verene satılmak üzere olduğu fikrini çiğnediklerini görebiliyordum.

Mahoney geride kalıp hasarı onardı.

Bree'yi polis merkezine kadar takip ettim. Yukarı çıkıp biraz daha iş yapmayı, arabamı ona vermeyi ve eve taksiyle dönmeyi düşündüm ama park ettikten sonra Bree benimle birlikte yolcu tarafına bindi ve "Hadi gidip Ava'yı bulalım," dedi.

Karımın yüzünde bunun tartışmaya açık bir fikir olmadığını gösteren bir ifade vardı, ben de başımı salladım ve "Önce bir şeyler yemem gerek" dedim.

"Henry'nin mi?" dedi.

"Bu kadar yeter," dedim ve yola koyuldum.

On dakika daha sonra Biz çekildi yukarı Dışarıda
Henry's Ruh Kafeat

On yedinci ve U Caddesi. Henry's'de tüm yemekler güzel ama kızarmış tavuk ve tatlı patates turtası DC'nin en iyileri. Mekânın kokusunda ve orada çalışan insanların iyi havasında bana hayatımın ilk dokuz yılını geçirdiğim Winston-Salem'deki benzer bir mekânı hatırlatan bir şeyler var.

Anacostia'ya doğru ilerlerken Bree gömleğimi kağıt peçetelerle kapladı ve bana kızarmış tavuk parçaları ile buz gibi bir kola uzattı. Telefonum çaldığında köprüyü geçiyorduk.

"Bilerek mi benden kaçıyorsun, Alex?" Nana Mama selam verdi. "Ben mi? Asla."

"Seni günlerdir görmedim."

"Gece geç saatlere kadar," dedim. "Bu gece mi?"

Bree'ye baktım ve "Yaklaşık bir saat kadar" diye cevap verdim.

"Seni bekleyeceğim," dedi Anneanne. "Mutfak zeminine ne yaptıklarını görmeni istiyorum."

"Mutfak zeminine kim ne yaptı?"

"İşçiler," dedi. "Bugün eski döşeme tahtalarını söktüler. Hepsi gitti!"

"Oh," dedim. "Uh, bunun bir sır olması gerekiyordu."

"Ne?" diye bağırdı.

"Oraya gittiğimde açıklarım nine," dedim ve kapattım. Bree,

"Ona söylememenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim" dedi.

"Ona sürpriz yapmak istedim."

"Büyükannen hakkında anladığım bir şey var mı?"

"Neymiş o?"

"Sürprizlerden hoşlanmaz."

Sonraki bir saat boyunca Ava'nın bizimle yaşadığı süre boyunca bahsettiği tüm yerlerin önünden bir kez daha geçtik. Onun yaşındaki çocuklarla konuştuk ve onlara fotoğrafını gösterdik. Ama daha önce gibi, hiçbiri onu gördüğünü söylemedi.

Eve gitmek üzereydik ki Owens Road Park'ın önünden geçmeye karar verdim. Owens Road hakkında konuştuğunu hiç duymamıştım ama oranın da Seward Meydanı gibi çocukların uğrak yeri olduğunu biliyordum. Parkın önünden geçerken, bankta oturan Ava'nın yaşlarında bir kız gördüm ve hemen kenara çekerek, "Onu tanıyorum. Bir keresinde Ava'yı ziyaret etmek için eve gelmişti."

Bölüm

42

Beynimde kızın adını **aradım** ve buldum.

"Yolanda?" İndikten sonra ona seslendim.

Ben yaklaşıp kadar bana şaşkın şaşkın baktı. Sonra yüzü bulutlandı.

"Beni hatırlıyor musun?"

Yolanda başıyla onayladı. "Sen erkeksin, değil mi? Ava'dan sonra?"

"Evet ama Ava'yı arkadaş olarak arıyorum. Erkek olarak değil."

Cevap vermeden önce yanağının içini çiğnedi, "Duyduğuma göre Ava'yı arayan çok insan varmış."

"Neden?" diye sordu arkamdan gelen Bree.

Yolanda ona şüpheyile baktı, sonra da "İnsanlara borcu var" dedi.

"Uyuşturucu insanları mı?"

diye sordum. "Onlar da," dedi.

"Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?" Bree sordu.

Yolanda dudaklarını büzdü, başını salladı. "O kız iki haftadır görmedim. Geçen sefer kirliydi ve kötü kokuyordu, duman gibi. Kafası da iyiydi, paranoyakça davranıyordu, birinin onu öldürmeye çalıştığını ve hala da çalıştığını söyledi. Oksijene ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ama ona yirmi dolar verdim ve kaçmasını söyledim."

"Yani oksikodon mu kullanıyordu?"

"Ve Percocet. Ağrı kesici her şey."

Bree gergin bir sesle, "Onu görürsen, ona bir mesaj iletirsin," dedi. "Ona Bree ve Alex'in sadece onunla konuşmak istediklerini söyle. Yargılamadan. Saat kaç olursa olsun bizi arayabilir. Tamam mı?"

Yolanda omuz silkti. "Anladığım kadarıyla, umduğum kadarıyla, o kız çoktan California'ya gitmiş ve o maymunu sırtından atmıştır. Peşimde o kadar çok insan olsaydı ben de böyle olurum."

Arabaya dönüp eve doğru giderken, "İki hafta önce kirliydi ve kötü sigara kokuyordu" demeden önce birkaç dakika bekledim.

Bree gözlerini kapadı ve şakaklarını ovmaya başladı. "Biliyorum. Tam da Jane Doe'nun ateşe verildiği sırada."

"Bunu yarın kaptana anlatmalıyım. Ona Prough'un ifadesini göster."

Eşim hiçbir şey söylemedi ama başını salladı. Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdük.

Henry'den aldığım tatlı patatesli turtayı taşıyarak Bree'yi verandaya kadar takip ettiğimde saat neredeyse dokuzdu. Anneannem çok güzel tatlı patatesli turta yapar ama Henry'ninkini çok sever. Bunu bir barış teklifi olarak kullanmayı düşündüm.

Bree, "Ben duş alacağım." dedi.

Kapıyı açtı ve sanki omuzlarına bir örs bağlanmış gibi merdivenleri tırmanışını izledim. Televizyonun açık olduğu ön odaya döndüğümde ben de aynı şeyi hissettim.

Eski İngilizce öğretmeni ve müdür yardımcısı olan doksan küsur yaşındaki büyükannem, pijamaları ve bornozuyla kanepede oturmuş, bir grup zombinin bir aileye saldırmasını izliyordu. Gülümsemekten kendimi alamadım.

"*The Walking Dead*'i mi izliyorsun?" İnanamayarak sordum.

Anneanne sanki beni yeni fark etmiş gibi davrandı ve "Sus artık, kötü şeyler oluyor" dedi.

Bölüm sona erdiğinde iki zombi anneyi köşeye sıkıştırmıştı.

Anneanneme baktım, hâlâ eğleniyordu.

Anneanne meydan okurcasına çenesini kaldırdı "Ali bana oturup DVD'den ilk bölümü izletti. O haklı. Aslında zombilerle ilgili değil. Onlar birbirinin yerine geçebilir. Asıl ilginç olan zombilerden kaçan insanlar."

"Doğru," dedim ve Henry'nin çantasını ona uzattım. "En sevdiğin."

Çantayı almadı. "Bu sır da ne?"

İçimi çektim. "Paramızın yetmeyeceğini söylediğim o sevdiğin İtalyan fayansını hatırlıyor musun?"

"Evet?"

"Bunu karşılamanın bir yolunu buldum."

Bu onu şaşırttı ve yumuşadı. "Gerçekten mi?"

"Eski ahşap döşemeyi aletler girmeden önce sökmeyeceklerini ," dedim.

Büyükannem ayağa kalktı. Ufak tefek bir kadındır. Uzanıp yanağını okşadı ve "Sen iyi bir adamsın Alex" dedi.

"Hala arkadaş mıyız, Nana?"

"Tabii ki. Şimdi bir tabak getireyim de Henry'nin turtasından biraz yiyeyim."

Göz kapakları düşmeye başlayana kadar yemek yedik ve konuştuk. Sonra gidip ışıkları kapattım ve merdivenlerden çıkmasına yardım ettim. Yatak odasına gittikten sonra, hâlâ ders çalışmakta olan Jannie'ye iyi geceler diledim ve derin uykudaki Ali'ye baktım.

Yatağıma girdiğimde Bree de öyleydi. Aklım hâlâ o gün olanlarla meşguldü. Damon'la yaptığım kısa telefon konuşmasını ve bir sorunun ortasında sözünü nasıl kesmek zorunda kaldığımı hatırladım.

Bu tür şeyler onun hayatında çok sık olmuştu ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. *Onu koru Tanrım*, diye dua ettim uykuya dalarken. *Oğlumu güvende tut.*

Bölüm

43

O Salı sabahı saat bir sularında **ay tepedeydi**. Acadia Le Duc, ilçe otoyolu ile Kraft Okulu kampüsü arasındaki yapraksız ormanda dallar ve sarmaşıklar arasında bir jaguar gibi ilerlerken rüzgâr şiddetleniyor ve hava yaklaşan yağmurun kokusunu alıyordu.

Acadia sık sık kendini bir tür hayvan olarak görürdü. Louisiana'nın bataklıklarla ve sık ormanlarla çevrili kırsal kesiminde geyikler, ördekler, keçiler, koyunlar, köpekler, bir maymun ve bir kakadu ile büyümüştü. Hatta babası evlerinin uzağındaki bir durgun suda birkaç timsah besliyordu.

Ama Acadia bir timsah değildi. O bir jaguar, bir panterdi. Böyle anlarda her zaman büyük bir kediymi, kendisinin en karanlık parçasını avlıyordu. Telefonundaki pusula uygulamasını birkaç dakikada bir kontrol ederek, Google Earth'te gördüğü iki patikalı eski bir yola varana kadar, havaya uçmuş ağaçların üzerinden ve bataklık diplerinden geçerek kuzeye doğru sabit bir rotada kalmaya çalıştı.

Okul yönündeki patikayı takip ederken, derin ve karanlık sırların gözünün önüne gelmesine engel olamıyordu. Acadia'nın anılarında, ağustos böcekleri korkunç sıcak bir gecede gümbürdüyordu. Şimşekler çakıyor, uzaklarda gök gürlüyor ve yağmur pıtırtiları duyuluyordu. Annesi merhamet için çığlık atıyordu. Sarhoş babasının yumrukları merhamet etmedi.

Acadia her şeyi sanki dün olmuş gibi hatırlıyordu.

Yol, dev bir ladin ağacının altında sağa doğru sertçe bükülmeden önce birkaç yeni kesilmiş odun yığınının geçtiğinde hafızasından silinmişti. Şu anda Kuzey Yatakhane'sine çeyrek milden daha uzakta olamazdı.

Neredeyse gülecekti. Her şey çok lezzetli hissettiriyordu. Marcus bu duyguyu nasıl tarif etmişti? Kısıtlamalardan uzak? Gerçek olacak kadar özgür?

Adına ne dersiniz deyin, Acadia böyle hissetmeyi gerçekten seviyordu, bedeninin ve zihninin kanun kaçağı olmayı. Yarım litre votka ve arabada içilen esrarın da zararı olmamıştı ve uzun zaman önce bataklıkta şimşeklerin çaktığı ve gök gürültüsünün sundurma kapısının çarpma sesini neredeyse bastırdığı o dumanı tüten gece bir kez daha gözünün önüne geldi.

Acadia ağaçların arasından üç ışık gördü ve kısa süre sonra bunların Kuzey Yurdu'nun çatısına monte edilmiş olduklarını ve arka bahçeye doğru baktıklarını gördü.

Damon'ın penceresi binanın en ucundaydı.

Ormanın hemen yanındaki karanlık gölgeleri takip ederek, kısa süre sonra karanlık olan odasının karşısına geldi. Memnuniyetle, penceresinin kanattan birkaç santim yukarıda olduğunu görebiliyordu.

Pencerenin üstünden bir spot ışığı parlayarak yatakhane duvarının yanında yerden çıkan metal bir boruyu ortaya çıkardı. O borunun üzerine tırmanabilir ve neredeyse göğüs hizasında pencere kanadına ulaşabilirdi. Pencereyi yukarı itecek, içeri tırmanacak ve o çocuğun...

Bu fikirle sarhoş olan Acadia yine de çimenlikte ilerlerken ve pencereden tırmanırken açıkta kalacağının farkındaydı. Hızlı ve hassas olması gerekiyordu. Bulutların ayı boğduğunu fark edince, saklandığı yerden fırlayıp on saniyeden kısa bir sürede ışıklı çimenliği hızla geçmeden önce etrafına son bir kez baktı.

Acadia Damon'ın penceresinin altındaki boruya ulaştı ve üzerine çıktı, pencere kanadına uzanırken dengesini korumaya o kadar odaklanmıştı ki uzaktaki el feneri ışığını fark etmedi.

Solundaki bir adam "Hey! Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı.

Bölüm

44

ACADIA bağırışa doğru fırladı, kendini borudan dışarı attı ve koşarak yere düştü. Korkuyu bir kırbaç gibi kullanarak onu çimenlikten gölgelerin içine, geldiği iki patikalı yola doğru koşturdu.

Patikanın olacağını tahmin ettiği yerden on metre uzakta, omzunun üzerinden baktı ve hayretle güvenlik görevlisinin çimenliğin tam ortasına doğru koştuğunu, el fenerini lanet olası bir olimpiyat atletizm sopası gibi tuttuğunu ve her saniye ona doğru ilerlediğini gördü.

Yakalanabileceği korkusuyla adrenalinin hızla yükseldiğini hissetti. İki şeritli yola saptı, daha yüksek bir vites buldu ve ormana doğru hızlandı.

Ama ay olmayınca orman eskisinden çok daha karanlıktı. Kökler ayakkabılarını yakaladı ve ilk yüz metre içinde birkaç kez dengesini bozdu. Arkasında bir sopanın kırıldığını ve muhafızın "Hey, bayan, durun!" diye bağırdığını duydu.

Acadia hiçbir şey ya da hiç kimse için durmuyordu. Ama çok ama çok akıllı bir kadındı, keskin bir mantık ve strateji anlayışına sahipti ve muhafızın onu ezip geçeceğini hemen anlamıştı. Daha önce zihninde taşıdığı avcı kedinin görüntüsü gözünün önüne geldi.

Jaguar'ın, on altı yaşındayken babasının evden çıktığı ilk seferde olduğu gibi içinde yükseldiğini hissetti.

Perdeli verandanın kapısında, bataklığa ve timsahlarını tuttuğu çitle çevrili havuza doğru tökezlerken parmak eklemlerinde karısının kanı vardı.

Acadia, Damon'ın yatakhaneşinin arkasındaki ormanda, iki yollu patikadaki devasa ladin ağacının görünen şeklini fark etti ve yolun, ormanın derinliklerinden ayrıldığı yerden çok da uzak olmayan bir yerde, onun altından sola kıvrıldığını hatırladı.

İçgüdüsel olarak hareket eden Acadia, planını bilinçli bir şekilde tasarlamadan önce, yoldaki dar virajın etrafından koştu ve yığılmış kütüklerin ve dalların loş şekline doğru sertçe sola keşti.

Yaklaşık on beş santim çapında ve iki ayak uzunluğunda sağlam bir ağaç dalı parçası kaptı. Ladin ağacının arkasına geçip sırtını ağacın gövdesine dayadığında, ellerinde tanıdık ve ağır bir his vardı; gardiyanın ayak seslerini duymaya, el fenerinin parıltısını görmeye başlamıştı bile.

Acadia o kesici ışını görünce, uzun zaman önce bir gece babasının arkasından gizlice yaklaşp el fenerini havuza doğrulttuğu, sürüngenlerine isimleriyle seslendiği ve sarhoşça güldüğü şimşegi hatırladı. O gece taşıdığı balta, şimdi elindeki odun yığınıyla neredeyse aynı ağırlıktaydı.

Muhafız koşar adım yavaşlamıştı. Acadia düşen ilk yağmur damlalarının pıtırtilarını duydu ve el feneri ışını tam önündeki patikada oynayınca elini sıktı.

Acadia kaslarını kıvırdı, jaguara dönüştü. Muhafız yürüyor ve nefes nefese kalıyordu.

Onun görüş alanına doğru bir adım attı ve ışığı ona doğru savuruyordu ki Acadia sarmalını çözdü ve ilkel sopayı sanki çelik bir kesici kenarı varmış gibi savurdu. Sopa muhafızın alnının ortasına isabet ettiğinde donuk bir çatlama sesi duyuldu. Adam bir yığın halinde yere yığıldı ve ışığını düşürdü.

Kalbi çılgınca çarpan Acadia ışığı aldı ve muhafızın üzerine tuttu. Kan fişkırان kötü bir yara açmıştı. Gözleri kısmen kapalıydı ve kafasının içinde yuvarlanmıştı. Seğirmeler ve kasılmalarla kıvranıyordu.

Birkaç dakika onun üzerine çömeldi ve babasına saldıran ilk timsahı gördüğünde ve yardım için nasıl çığlık attığını ve hiçbir şey bulamadığını duyduğunda olduğu gibi büyülenmiş bir şekilde izledi.

Berkshires'in üzerinde gökyüzü açıldı. Yağmur ormanın üzerine yağıyordu. Acadia ayağa kalkıp el feneri ve sopasıyla yola koyuldu, muhafıza bir daha bakmadı. Yoluna çıkmıştı. Olmak zorundaydı

ıkarıldı. Ve birkaç dakikalığına o ölüm sancılarına maruz kalmıştı. Bacaklarını güçsüzleştirmiş ve karnının alt kısmında dolaşan sıcak bir his uyandırmışlardı.

Acadia telefonunu çıkardı, pusulanın yönünü kontrol etti ve ormanın derinliklerine doğru döndü. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmura rağmen on dakika içinde arabasında olacaktı.

Yirmi dakika içinde motelde olacak, eşyalarını toplayacaktı.

Şansı yaver giderse Pazar günü şafak sökmeden Marcus'la yatağına dönmüş olacaktı.

Bölüm

45

Kaskını takmış, apartmanın deposundaki Kinect kamerasına bakan Sunday, Alex Cross'un sanal evine girerken son derece yavaş hareket ediyor, her şeyi kavramaya çalışıyor, eski evin boyutlarını ve tuhaflıklarını inceliyor, odaların mobilyalar ve insanlarla dolu olduğunu hayal ediyordu.

Yazar, bir hayaletin yapabileceği gibi, inşaat halindeki mutfağın içinden geçerek, ek binanın temelini atılmaya başlandığı arka bahçeye doğru . Zihnindeki planı gördü ve Cross'un evin en az bildiği kısmının burası olacağını fark etti. Bu önemli olabilir, diye düşündü ve Acadia'nın bir dahaki sefere yazılımı ilerletmesi için zihnine bir not düştü, böylece eklentinin yarısının bittiğini ve sonra tamamlandığını deneyimleyebilirdi.

Sunday sanal merdivenin dibine geri döndü. Merdivenlerden kayarak çıkma alıştırmaları yaptı, her çıkışı gördü, kendini sessiz ve ölümcül olarak hayal etti. Odadan odaya geçerek Cross'un büyükannesinin uyuduğunu, oğlunun ve kızının da uyuduğunu hayal etti.

Büyük dedektifin yatak odasında oyalanan Sunday, Bree Stone'u o kadar canlı hayal ediyordu ki kokusunu alabildiğine yemin edebilirdi. Ama bir kez daha üçüncü kata ve dedektifin ev ofisine çekildi.

Uzun süre orada kaldı, bakış açısını santimlerle değiştirdi, alanın her parçasını, özellikle de Omaha ve Fort Worth dışındaki toplu katliamlarla ilgili makaleleri inceledi. Sunday kendi adını gördüğünde

ve gazeteciye söylediği sözler karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

Kiyamet'in tam burada Cross ve senin hiçbir fikrin yok.

Yazar isteksizce ofisten çıktı ve kapı girişinde durdu. Sonra havalandı, sanal merdivenlerden ve sahanlıklardan hızla indi ve ön kapıdan dışarı fırladı. Kaskı çıkardığında terlemiş, heyecanlanmış ve kafası karışmıştı. Sanal model o kadar gerçektir ki sanki oradan kaçmış gibi hissetti.

Dışarıda güneş yükseliyordu. Kinect'i kapattı, kendi mutfağındaki buzdolabına gitti ve soğuk Etiyopya yemeği buldu. Hiç şüphesiz Acadia'nındı. Bu tür şeyleri severdi. Garip olan her şeyi.

Ama bir keşif görevi için Berkshires'a gittiğinden beri neden ondan haber alamamıştı? Sunday cep telefonunu birkaç kez aramış ve sesli mesajdan başka bir şey alamamıştı. Yemeği mikrodalgaya attı ve bu sessizliğin o kadar da olağandışı olmadığını düşündü. Acadia sık sık irtibatı koparırdı. O da öyle yapardı.

Ama bir an için onu düşünen Sunday, onunla birlikteyken nasıl bir elektrik hissettiğini, o ilk geceden beri nasıl böyle olduğunu hatırladı. French Quarter'da içki içerek, müzik dinleyerek ve birbirlerine hayat hikâyelerini anlatarak dolaşmışlardı.

Sabah saat iki sularında, ilk kez tutkulu bir şekilde seviştikten sonra otele döndüklerinde Acadia ona en derin, en karanlık sırrının ne olduğunu sormuştu. Sunday onun anlamsız gözlerine bakarken, başka hiç kimseye söylemediği bir şeyi ona söylemek zorunda hissetmişti. Babasını bir kürekle öldürmüştü. Cesedini babasının domuzlarına yedirmişti.

Yazar hikâyesini bitirdiğinde Acadia ona hayretle bakmış ve "Sanırım bu gece buluşmamız kaderimizde varmış Marcus," demişti.

Karısını döven babasını nasıl öldürdüğünü ve babasını evcil timsahlarıyla besleyerek kanıtları nasıl yok ettiğini anlattığını duyduktan sonra Sunday de aynı şeye inanmıştı. Ruhlara, Kismet'e ya da Karma'ya inanmıyordu ama tanışmalarının bir şekilde kaderlerinde olduğuna inanıyordu.

"Ona vurduktan sonra nasıl hissettin?" diye sormuştu. "Babana." "Şimdi hissettiğim gibi," dedi ve aç bir şekilde onun üzerine yuvarlandı.

"Sen mi?"

"Tam olarak aynı şekilde."

Mutfaktaki mikrodalganın sesi onu anılarından uyandırdı. Sunday, Etiyopya'dan kalan et yemeğini yedi ve Cross'u düşünerek Acadia'yı aklından çıkardı. Acadia'dan ayrılıp ayrılmayacağını merak ediyordu.

Çok yavaştı, adama yeterince baskı yapmıyordu. Yemeğini bitirdiğinde, temel stratejiyi bir kez daha gözden geçirdi.

Birkaç dakika süren bağımsız analizden sonra, genel planın hâlâ işe yaradığına karar verdi. Hâlâ işe yarıyordu. Sürece kısa devre yaptırmaya çalışmayacaktı.

Ancak belki de kısa vadede yapılacak daha çok şey *vardı*.

Yazar son yirmi dört saat içinde Superior Spa cinayetleri hakkında öğrendiği her şeyi düşündü. Bu bilgiyi şimdi kullanabilir miydi? Ve sonra bunun nasıl işe yarayabileceğini, Mandarin Oriental'deki son maymun işiyle nasıl güzel bir şekilde örtüşebileceğini gördü.

Depoya döndüğünde Preston Elliot'ın dizüstü bilgisayarının başına oturdu ve Microsoft Word'ü çağırdı. Yazı tipleriyle oynamaya başladı, her birkaç kelimede bir değiştirdi, ta ki yeterince tuhaf görünen ama oldukça iyi okunan bir mektup elde edene kadar.

Yazar bir an düşündü ve bir şeye daha ihtiyaç olduğuna karar verdi. Deri eldivenlerini giydi, yazıcısına yeni kağıt verdi. Mektubu yazdırdıktan sonra sayfayı oturma odasına götürdü, orada televizyonu açtı ve bir kalem buldu.

Sunday, CNN'i izlerken o da kitabın kenarlarına, üst ve alt kısımlarına bir şeyler karaladı.

Televizyon ekranındaki muhabir, "Washington Metro polisi Mandy Bell Lee'nin avukatının ölümünü cinayet olarak değerlendiriyor," dedi ve Pazar gününü sanat eserinden ayırdı.

Ekranda bir robot resim belirdiğinde gözlerini dikti ve muhabir şöyle dedi: "Polis kaynakları bize bu adamın oda servisi garsonu kılığına girdiğini ve Jackson'ın ağır bir kalp krizi geçirmesine neden olan saf sıvı nikotin katılmış kahve getirdiğine inandıklarını söylüyor."

Sunday bu haberden ve katil zanlısının polis tarafından çizilen ve ponpon saç modelinin öne çıktığı robot resminden etkilenmedi.

"Bana hiç benzemiyor," diye burnunu çekti.

Başka bir görüntü . Vietnamlı genç ve güzel bir kız.

"Polis ayrıca, bu hafta başında Bölge'deki ünlü bir masaj salonunda Mad Man Francones'in öldürülmesiyle bağlantılı olarak kayıp bir George Washington Üniversitesi öğrencisi olan Cam Nguyen'i arıyor."

Bu Sunday'in ilgisini çekti ve bir zarf alıp adresini yazıp mektubu içine koyarken onu dinlemeye devam etti. Yapıştırıcıyı ve pulu bir süngerle ıslattı ve hemen postalamaya karar verdi.

Ama dışarıda yağmur yağıyordu ve paltosunu giyemededen anahtarların kilide vurulduğunu duydu. Ön kapı açıldı.

Acadia bütün gece hızlı ya da kokainli bir parti yapmış gibi gergin bir halde geldi. Elinde bir el feneri ve kesilmiş bir dal parçası vardı. Sunday'i gördüğünde burun delikleri alevlendi ve ayakkabısının topuğuyla kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Odun parçasını ve el fenerini kanepenin üzerine fırlattı ve hararetle bluzunun düğmelerini açarak ona doğru geldi. Ona saldırırken kadının kokusunu aldı ve gözeneklerinden sızan o özel kokuyu çok iyi biliyordu.

Acadia yine öldürmüştü.

Bunu sanki kendisi yapmış gibi kesin olarak biliyordu.

Üçüncü Bölüm

Nisan En Acımasız Aydır

Bölüm

46

O Salı akşamı saat altı **sularında**, on saatlik çalışmamın karşılığında pek bir şey alamadan **işten ayrıldım**. Sanki masamızdaki tüm davalar durmuş gibiydi. En azından o gün DC'de yeni bir cinayet olmamıştı ve eve gitmek için arabama binerken bunun için yorgun bir şekilde şükrettim.

Cep telefonum Pennsylvania Bulvarı'nın yarısında çaldı. Bir mucizeydi. Damon ikinci gün üst üste arıyordu.

"Baba?" Damon tedirgin bir sesle konuştu. "Hey, ufaklık. N'aber?"

"Okulun güvenlik görevlilerinden biri, baba, dün gece yurdumun arkasındaki ormanda öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" Dedim, şok olmuştum. Kraft Okulu ıssızlığın ortasında cennet gibi bir yerdi. Onu okula göndermemizin bir nedeni de buydu, bir çocuğu daha başlamadan bitirebilecek sokak etkilerinden uzakta. "Nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi Damon. "Krosçu çocuklardan bazıları cesedini bulmuş. Kafasının ezilmiş olduğunu söylediler."

"Polis orada mı?"

"Her türden. Yurttaki herkesle , bir şey duyup duymadığımızı ya da görüp görmediğimizi soruyorlar."

"Yaptın mı?"

Cevap vermeden önce bir duraksama oldu, "Pek sayılmaz. Yani, düşündüm ki

Birinin 'Hey, D-top' diye bağırdığını duydum ama bunun rüyamda olduğunu sandım."

"Hey, D-top?" Dedim.

"Bilmiyorum," dedi Damon, sesi perişan geliyordu.

"Erkek mi? Kadın mı?"

Bunu düşündü. "Erkek, sanırım. Biraz önce uyandım."

Kraft kampüsünde bir cinayet işlendi ve oğlum bir erkeğin "Hey, D-top" diye bağırdığını duymuş olabilir ya da olmayabilir. İlk dürtüm doğruca oraya gitmekti ama yapamadım. Yetki alanım yoktu ve kendi cinayet dosyalarım çok yoğundu.

"Yukarıdaki polisi aramamı ister misin?" dedim. "Hayır. Öyle bir şey değil. Sadece..."

"Ne var oğlum?"

"Bilmiyorum baba, sanırım ben senin gibi etrafımda insanların ölmesine alışık değilim."

İçimi çektim, "Olanlar için üzgünüm. Gardiyanı tanıyor muydun?" "Carter. Onu herkes tanırdı. Carter iyi bir adamdı."

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor," dedim sempatik bir şekilde ve endişeme rağmen ya da belki de bu yüzden konuyu değiştirmeye çalıştım. "Matematik sınavın nasıl geçti?"

"Fizikti ve iyi gitti," dedi, şimdi dikkati dağılmıştı. "Dinle, gitmem gerek. Yemek vakti."

"Gelecek hafta seni görmek için sabırsızlanıyorum." "Ben de öyle baba," dedi ve telefonu kapattı.

Yolun geri kalanını sessizce eve doğru sürdüm, endişeden tüylerim diken diken oldu ve Tanrı aşkına neden birinin oğlumun okulundaki güvenlik görevlisinin kafasına vurmak istediğini merak ettim.

Ve "Hey, D-top" ne demekti?

Bölüm

47

Ertesi gün, bir Çarşamba günü, Sampson masaya bir delinin yazdığı izlenimi veren bir zarf attığında kahve içiyor ve gazeteleri tarıyordum.

Bir gün önce postalanmıştı, bana gönderilmişti, iade adresi yoktu ve zarfın üzerindeki yazı tipleri rastgele, harfler çok renkliydi. Aynı şey içindeki mektup için de geçerliydi, bu da ilk bakışta kelimelerin çözülmesini zorlaştırıyordu. Kenar boşlukları garip ve rahatsız edici karikatürize karalamalarla kaplıydı.

Korkunç bir karikatürde Sherlock Holmes gibi gözüme bir büyüteç tuttuğum ve üzerinde kuşların tünediği devasa bir penise sahip olduğum görülüyordu. Bu durumdan haklı olarak rahatsız olduğum için mektubu fırlatıp atacak ve zaman zaman halkın gözü önünde olduğum için akıl hastalarının alaylarına hedef olduğumu düşünecektim. Ama bunda bir şey vardı. Kendimi garip yazı tipi boyutları, stilleri ve renkleriyle başa çıkmaya zorlayarak mektubu okudum.

Sevgili Dr. Bungler Cross,

Hiçbir fikriniz yok, vizyonunuz yok ve yanlış ağaca havlıyorsunuz.

Benim düşünceme göre, Superior Spa'daki cinayetlerin Deli Adam Francones ile hiçbir ilgisi yoktu. O sadece bir seks

Yoluna çıkan bir bağımlı. Medya onun şöhreti yüzünden olayın üzerine atladı. Siz de hayal gücü zayıf bir adam olarak Francones'un şöhreti yüzünden olayın üzerine atladınız.

Köpek kemik ister mi?

Ev ödevinizi yapmış olsaydınız, Superior Spa'daki cinayetlere benzer başka olayların da yaşandığını keşfederdiniz. İki yıl önce Tampa'ya bakın. Dört yıl önce Albuquerque'ye bakın. Eninde sonunda kalın kafanıza girecek ve elinizde gerçekten ne olduğunu göreceksiniz.

Saygılarımla,
Thierry Mulch

İki kez daha okudum ve şu cümleyi gördüm: "Benim düşünceme göre..." Bu, bir cinayet davasında ifade veren bir uzmanın avukatın sorusuna yanıt olarak kullanabileceği türden bir dil. Yani Bay Mulch zeki, iyi eğitilmiş ve - benzer toplu cinayetlerle ilgili doğruysa- ne yaptığını bilen amatör bir hafiyeydi.

Ama neden bu çılgın yazı karakterleri? Neden beni böyle çiziyorsun?

Katil Mulch muydu? Yıllar boyunca benimle alay eden seri katiller olmuştu, ama o vakalarda katil açık açık konuşmuş ve bana karşı bir oyun oynamıştı. Ancak bu olayda Bay Mulch bana kenardan aptal diyordu.

Yoksa öyle miydi? Adamda açıkça bir şeyler vardı, sanki omzunda bir çip varmış gibi, bana Bungler diyor ve kalın kafatasımdan bahsediyordu. Peki ya penis?

Siz kimsiniz, Bay Mulch?

Bilgisayarıma dönerek Thierry Mulch ismini Google'da arattım. On beş sonuç çıktı.

İlki Santa Clara, Kaliforniya'da yaşıyordu ve bir tür sosyal medya girişimcisi gibi görünüyordu. Bir diğer Thierry Mulch ise Nebraska'da Kirby süpürgelerinin bölge satış müdürüydü. Üçüncüsü ise Kentucky'nin güneyinde yem, tohum ve gübre işiyle uğraşıyordu. İçlerinden Washington DC'ye en yakın olanı Covington, Batı Virginia'dan Thierry Mulch'tu, ancak yerel gazetedeki kısa bir ölüm ilanına göre, on altı yıl önce on sekiz yaşındayken bir araba kazasında ölmüştü.

Diğerleri Maine'den Arizona'ya kadar uzanıyordu ve hiçbir şekilde öne çıkmayan ve "akıllı çılgın piç" diye bağırmayan erkeklerden oluşuyordu.

Her neyse. İsmi Facebook'ta arattım ve hemen hemen aynı listeyi buldum. Dünyada o kadar çok Thierry Mulch yok gibiydi.

Lateks eldivenler giydim, bir kanıt kılıfı aldım ve mektubu ve zarfı içine yerleştirdim. Mektupta benim parmak izlerim vardı ama belki Bay Mulch'un parmak izleri de vardı. Yine de denemeye değerdı.

Sampson kafeteryadan iki fincan kahve ile döndü. Ona mektubu gösterdim. Mektubu taradı, bana baktı ve şöyle dedi: "Bu büyük, uh, fizikselliği olan sen olmalısın?"

"Belli ki."

"Yani senin hakkında benim bir şeyi mi anlıyor?" Sampson gülerek şöyle dedi.

"Mektubu oku, akıllı çocuk," dedim, arkamı döndüm ve Tampa ve Albuquerque'deki masaj salonlarında işlenen cinayetleri araştırmaya başladım.

Onları bulmak uzun sürmedi.

Bölüm

48

İKİ NİSAN ÖNCESİ, kapüşonlu bir katil Tampa'daki Sensu Massage'a saldırmış, iki Koreli kadını, bir erkek müşteriyi ve resepsiyonda güvenlik görevlisi olarak çalışan adamı öldürmüştü. Hepsi nispeten yakın mesafeden vurulmuştu. Kurşunların yerleşimi -kafa ve göğüs- her durumda hızlı ama şiddetli bir ölüm sağlamıştı.

Kısa süre sonra cinayetleri soruşturmakla görevli Tampa dedektiflerinden Steven Hall'a ulaştım. Hall, Tampa'daki katilin çok az kanıt bıraktığını, ancak güvenlik kasetlerini yanına almayı ihmal ettiğini söyledi.

"Yüzünü hiç görmüyorsunuz," dedi Hall. "Bu konuda çok akıllı. Ama üçüncü kızı aldığını görüyorsunuz."

"Üçüncü kız mı?"

"Esmeralda Felix, Florida Eyaleti'nde okuyan yirmi yaşındaki Kübalı-Amerikalı kız öğrenci, okuluna devam ediyor."

"Bu aynı adama benziyor," diye cevap verdim. "George Washington Üniversitesi'nden, kaplıcada çalışan kayıp bir Vietnamlı kadın var."

"Umarım Esmeralda gibi olmaz," dedi Tampa dedektifi, öğrencinin cesedinin Tampa'daki masaj salonu cinayetlerinden on altı gün sonra Florida, Naples'ın güneyindeki ücra bir plajda bulunduğunu açıklamadan önce. "Üç gündür ölüydü, yeşil bir havlu kumaş şeridiyle boğulmuştu. Sapık onu boğazlamadan önce meme uçlarını kesmiş."

pembeleştirme makasıyla."

Ağzımın arkasında kötü bir tat hissettim, Hall'dan dosyayı sabah bana e-posta ile göndermesini istedim ve önemli bir ipucu elde edersek iletişime geçeceğimizi söyledim.

Albuquerque'deki masaj salonu cinayetini denetleyen dedektif Arlene Lavitt'e masasında ulaştığımda daha az açık sözlü davrandı. Sonra ona Albuquerque polis departmanının şimdiki şefi Gabriel Rodriguez ile FBI davranış biliminde çalıştığımı söyledim.

"Özür dilerim," dedi Dedektif Lavitt. "Burada işimiz başımızdan aşkın." "Başkentteki cinayet oranını duymadınız mı?" diye sordum.

İç çekti. "Hayal bile edemiyorum."

"Sadece bilmem gerekenleri söyle ve ben de senin yakandan düşeyim."

Dedektif Lavitt o sırada tamamen iş başındaydı ve benimle şunları paylaştı: Dört Nisan önce, kapüşonlu bir erkek Albuquerque'nin güneyindeki 85 numaralı otoyolun ıssız bir yerinde bulunan Empress Spa'da ateş açtı. Orada çalışan Koreli bir kız başından vuruldu. Resepsiyondaki yaşlı bir kadın da öyle. Üçüncü bir kadın soyunma odasında göğsünden vuruldu. Dördüncüsü kaçırıldı.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Ölü ya da parçalanmış olarak mı bulundu?"

Dedektif, "Boğulmuş ama parçalanmamış," diye cevap verdi. "Kaybolduktan on beş gün sonra, bir yürüyüşçü cesedini şehrin doğusundaki ABD Orman Hizmetleri arazisinde buldu. Öleli iki gün olmuş."

"Ceset üzerinde havlu kumaş lifleri bulabildiniz mi?" "Aslına bakarsanız. Yeşil havlu kumaş."

İki vakayı da değerlendirdim. "Ritüelinin bir kısmı belirlenmiş gibi görünüyor ve bir da gelişiyor, Dedektif."

"Onun bir seri katil olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Bir seri katil. Albuquerque onun ilk seferi olabilir. En azından bildiğimiz kadarıyla ilk. Tampa dosyalarını size göndereceğim."

Kendi davasıyla ilgili dosyanın bir kopyasını da bana göndereceğine söz verdi. Telefonu kapattım ve Sampson'a öğrendiğim her şeyi anlattım.

İri adam ayık görünüyordu, kahvesini yudumladı ama sonra acı bir hap yutmuş gibi başını yavaşça salladı. "O evrim geçiriyor. Albuquerque'deki kızı boğmadan önce ona işkence etmiyor. Ama iki yıl sonra Tampa'daki öğrenciyi dışarı çıkarmadan önce parçalara ayırıyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Cam'i önce biz bulmazsak onun için ne gibi iğrenç yeni bir ayin planladığını merak ediyorum."

Midem tamamen bozuldu ve kahvemi bıraktım. Acımasızca başımı sallayarak, güne başlamama neden olan tuhaf mektubu elime aldım. "Ama bir şekilde Thierry Mulch'a dönüp duruyorum. Kim bu adam?"

Bölüm

49

THE TAKİP EDİYORUZ SABAH, MARCUS

Sunday, Franklin Caddesi'ndeki Sojourner Truth Okulu'nun resepsiyonundaki kadına gülümsedi. Ama kadın onun alev kırmızısı Abe Lincoln sakalına, beyaz pantolonuna, beyaz gömleğine, mor ayakkabılarına ve mor jartiyerine şüpheyle bakıyordu.

"Thierry Mulch, müdürle görüşmeye geldim," dedi ve Preston Elliot'ın okul kimliğindeki kırmızı peruk, kırmızı kaşlar ve Lincoln sakalıyla oynanmış bir fotoğrafın yer aldığı kusursuz bir Kaliforniya ehliyet sahtesini ona uzattı.

Kadın sahte kimliği aldı ve mavi ışıklı filigranı kontrol etmek için bir lambanın altına tuttu, filigran tam olması gereken yerdeydi. İfadesinde hiçbir değişiklik yapmadan ona uzattı ve omzunun üzerinden işaret ederek, "Bayan Dawson sizi koridorun sonunda bekliyor. Sağınızdaki ilk çift kapı."

"Bayıldım," dedi ona göz kırparak. "Ve teşekkür ."

Sunday döndü ve bir duvarı kaplayan cam vitrinlerde yakaladığı kendi yansımalarının tadını çıkararak koridorda ilerledi. Bu kılıkla bir çizgi film karakterinden bir adım uzaktaydı. Hedef kitlesi için neredeyse mükemmeldi.

Yazar kokladı. Neydi *bu* koku? Okulun yemekhanesinde kızaran hamburgerler mi? Öyle olmalı. Bundan daha ilkokul kokusu var mıydı?

Çift kapıya yaklaştı ve çocukların heyecanlı konuşmalarını duydu. Mavi bir takım elbise giymiş uzun boylu Afro-Amerikan bir kadın dışarı çıktı. Ona gülümsedi ve "Bay Mulch?" dedi.

Sunday çok sevinmiş gibi tepki verdi. "Müdür Dawson?"

Adamın elini tuttu, sıktı ve "Çocuklarımızla konuşma teklifinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin" dedi.

"Geri vermek," dedi Sunday. "En azından bunu ." "Bunu takdir edeceklerini biliyorum."

"Benim yapacağım kadar değil."

Kapıyı açtı ve onun içeri girmesine izin verdi.

Salon ikinci ve üçüncü sınıf öğrencileriyle doluydu ve Sunday, Ringling Brothers'tan kaçmış gibi çılgınca abartılı bir şekilde sırtmaya ve el sallamaya başladığında alkışlar ve kahkahalar patladı.

Yazar onların bu eğlencesine gökyüzünü yumruklayarak ve sahneye doğru yanlamasına zıplayarak karşılık verdi; burada durdu ve özellikle birini arayarak etrafına parlak bir şekilde baktı.

Müdür belirsiz bir şekilde onu takip etti ve kürsüye çıktı. Yedi ve sekiz yaşlarındaki çocuklardan oluşan kalabalığı sakinleştirmek için ellerini sallayan Bayan Dawson mikrofona şöyle seslendi: "Sessiz olun. Bay Mulch her ne kadar eğlenceli görünse de, umarım söyleyeceklerini dikkatle dinlersiniz."

Durdu, son aptalların ve fısıldayanların da kıvranmayı bırakıp sessizliğe bürünmelerini bekledi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bay Mulch, bu yıl içinde yayına girecek olan ve sizin yaşıntıdaki çocuklara yönelik Facebook benzeri bir web sitesinin kurucusu. Size biraz kendisinden, hayatından ve sitesinden bahsetmek istiyor. Bay Mulch?"

Sunday ilk başta cevap vermedi. Alkışlayan çocukların arasında, aradığı kişiyi görmüştü, şurada, üçüncü sırada, en sonda, sağda.

"Bay Mulch?" dedi müdür tekrar.

Yazar başını eğdi, dikkatini avından uzaklaştırdı ve müdüre gülümsedi. "Burada olduğuma sevindim Bayan Dawson."

Sunday kürsüye çıktı, gözlerini kendisine bakan çocukların üzerinde gezdirdi ve 1.80'den uzun boylu, alev kırmızısı saçları olan bir adama gösterilen anlık ilgiyi gösterdi.

"Bunu hayatınız boyunca tekrar duyacaksınız," diye başladı. "Ama Bay Mulch size istediğiniz her şeyi yapabileceğinizi, istediğiniz herkes olabileceğinizi söylemek için burada

olmak. Senin yaşlarında küçük bir çocukken bir domuz çiftliğinde yaşıyordum. Ve şimdi bana bak."

Bölüm

50

SUNDAY, erkekleri güldürene kadar **yüzünü** buruşturdu ve burunlarını kırıstırıp "Eeeuw, gerçek bir domuz çiftliği gibi mi?" diye fısıldayan birkaçı dışında kızların çoğunu güldürdü.

Mükemmel, diye düşündü, görmeye geldiği kişiye baktı, öne doğru oturmuş, izliyor, bekliyordu.

"Appalachia'nın merkezinde, Batı Virginia'da bir çukurda yaşıyorduk," diye devam etti yazar, biraz güneyli cazibesi katarak. "Size söylüyorum çocuklar, fakir olabileceğimiz kadar fakirdik. Domuz yetiştirmek annem ve babamın para kazanmak için bildiği tek yoldu, bu yüzden öyle yaptılar."

Sunday durakladı, hala çoğuna sahip olduğunu ama hepsine sahip olmaya kararlı olduğunu gördü. "Evim leş gibi kokuyordu," dedi, tiksiniş görünmek için elinden geleni yaparak. "Bahçem daha kötü kokardı, özellikle de yazın sıcak olduğunda. Domuzlar her yere kaka yapar, içine yatar ve homurdanıp dururlardı. Çok mutlu olurlardı."

Çocuklar kıkırdamaya ve ellerini ağızlarına götürmeye başladılar. Bunu yapacaklarını biliyordu ve kaşlarını çatmış olan Bayan Dawson'a baktı.

"Domuzları beslemek zorundaydım," diye devam etti yazar. "Bazen onları yıkamak ve ahırlarını kürekle temizlemek zorunda kaldım."

Bu aynı anda hem çocukları iğrendirdi hem de dikkatlerini üzerine çekti. "Nefret ettim," diye devam etti Sunday. "Sadece nefret ettim."

Dramatik bir şekilde durakladıktan sonra ekledi, "Bu nefreti

Böylece artık o domuz çiftliğinde yaşamak zorunda ."

Sunday bu şekilde devam etti, şimdi de üniversitede burs kazanabilmek için gece geç saatlere kadar çalıştığına, bilgisayar mühendisliği okuduğuna ve kod yazmayı öğrendiğine dair büyük ölçüde uydurma bir hikaye anlatıyor.

Onlara, ilkokul çocukları için bir web sitesi fikrini ortaya atmadan önce bir bilgisayar oyunu şirketinde nasıl çalıştığını anlattı.

Sunday, "Ben büyürken hiç arkadaşım yoktu," dedi. "Bana zaman ayıracak tek bir kız bile yoktu. Yani, domuz kakası gibi kokan bir çocukla arkadaş olur muydunuz?"

Onların kahkahaları dinene kadar bekledi ve devam etti: "Ben de senin gibi çocukların evlerinden uzakta arkadaşları olsun diye bu web sitesi fikrini buldum. Mesela dünyanın her yerinden. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

Çocuklar alkışladı. Diğerleri "Evet!" diye bağırdı.

Sunday başını işaret ederek, "Birazdan size bölgeyle ilgili daha fazla bilgi vereceğim ama tüm bunları olumlu düşünerek yaptığımı bilmeniz çok önemli. Çocukken o domuz çiftliğinden nefret ederdim ama şimdi orada büyüdüğüm gerçeğini seviyorum. Bu da hikayemi daha da ilginç kılıyor, öyle değil mi?"

Sunday, ilgilendiği kişinin başını salladığını gördü ve çocuğa doğru gülümseyerek, "Eskiden ailemden nefret ederdim ama şimdi domuz çiftçisi olmalarını seviyorum" dedi.

Yazar mikrofonu standından kaptı ve sahneye doğru yürüyerek, "Anladınız mı? Hayatınızda hoşunuza gitmeyen şeyleri, onu değiştirmek için kullanabilirsiniz."

Bazılarını kaybetmeye başladığının farkında olarak merdivenlerden indi. "Bunu kanıtlayacağım," dedi ve doğruca üçüncü sıranın en sağındaki çocuğa doğru yürüdü.

"Adın ne senin?" Sunday sordu ve mikrofonu ona doğru eğdi.

Çocuk utanmış görünüyordu. "Benim mi?" dedi.

"Neden olmasın?"

"Ali Cross" dedi çocuk burnunu çekip kıvrarak.

"Ali Cross," dedi Sunday, sanki bu isim muhteşem bir şeymiş gibi. "Kaç yaşındayım demiştin?"

"Yedi." "İkinci

sınıf mı?"

Ali başını salladı, burnunu çekti ve tekrar kıvrıldı.

"Ailen ne iş yapıyor?"

"Babam bir polis dedektifi," dedi Ali gururla. "Eskiden FBI'daydı. Katilleri ve kötü adamları yakalıyor. Üvey annem de öyle."

Yazar cevabı rahatsız edici buldu ama çok etkilenmiş görünmeyi başardı. "Pekala," dedi. "O zaman sana domuz çiftliği ve domuz kakası yok."

Diğer çocuklar güldü ama Ali başını sallarken ciddi görünüyordu.

"Hayır," dedi Sunday. "Hayatında nefret ettiğin bir şey yok mu?" Cross'un oğlu omuz silkti ve "Hayır, pek değil" dedi.

"Peki o zaman," dedi Sunday. "Belki de en iyi örnek sen değilsin, Ali. Harika bir hayatın var, suçla savaşıyor harika bir anne ve baban var. Ama unutma, hayat böyle değişebilir." Parmağını şıklattı. "Bunu anlıyorsun, değil mi Ali?"

Çocuk önce şaşkın görünüyordu ama sonra başını salladı. "Ailenizden birinin zombi olması gibi bir şey mi?"

Cross'un oğlunun etrafındaki çocuklar endişeyle güldüler.

Ama yazar bunu düşündü ve fikri hoş buldu. "Evet," dedi çocuğun omzunu sıvazlayarak. "Aynen böyle."

Bölüm

51

O gece **eve Bree'den önce gittim**, önce evin arkasından sesler duydum ve Anneannemin dışarıda günlük işleri denetlediğini gördüm. Müteahhitler mutfak duvarını kesmiş ve açılan deliği plastik bir örtü ile kapatmışlardı. İlaveyi de çerçevelemeye başlamışlardı.

"Ben okula gittiğimde duvar oradaydı ve Ali bir saat sonra döndüğünde yerinde yoktu," dedi büyükannem şaşkınlıkla başını sallayarak.

Kolumu onun minik omuzlarına dolayarak, "Artık daha hızlı olacağını söylediler," diye cevap verdim. "Sen farkına bile varmadan yepyeni bir evimiz olacak."

Kaşlarını çattı. "Yepyeni bir ev istemiyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Sanırım. Şimdi içeri girelim, ben de size yemek getireyim." "Çocuklar zaten yemek yiyor mu?" Ön tarafa doğru yürürken sordum.

"Hayır, Ali'nin beklemek üzerinde Sen. O içinde Orada izliyor ördek sesi çıkaran işlevsiz bir aile hakkında saçma sapan bir şov."

"Jannie?"

"Hala pist antrenmanında."

Evin köşesinden döndük ve Bree'nin çöp konteynerinin yanından geçerek yürüdüğünü gördük, onu hiç görmediğim kadar bitkin görünüyordu.

"Birilerinin biraz sevgiye ihtiyacı var gibi görünüyor," diye mırıldandı Nana Mama. "Ben yemeği masaya getireyim."

Başımı salladım ve karımın yanına gittim. Sarıldık ve bir süre sırtını okşadım ve burnumu saçlarına dayadım, kokusu bana hayatımda çok iyi insanlar olduğunu hatırlattı. "Bana anlatmak ister misin?"

"Önce bira," dedi ve verandadaki bir sandalyeye çöktü.

Gidip garajdaki buzdolabından ikimize de soğuk Brimstone biraları getirdim. Benimkini yudumladım ve o öğleden sonra Branson ailesine yaptıkları iç karartıcı ziyareti anlatacak kadar gevşemesini bekledim.

"Onlara her şeyin yoluna gireceğini söylemek için oraya gittim," dedi Bree. "Bunun doğru olmadığını biliyordum."

"Nasıl yani?"

Karım omuz silkti. "O kadın Joss'u kaçırılabilir bir hafta oldu." "Umarım ondan, Lancaster'ın çocuğundan ya da Ava'dan vazgeçmiyordur."

Gözleri parladı. "Hiçbirinin şansı yok."

"İşte benim kadını," dedim ve ona Thierry Mulch'tan gelen mektuptan ve Albuquerque ve Tampa'daki masaj salonu cinayetlerinden bahsettim. "Mulch haklıydı. Deli Adam'ın bu işe karışması yüzünden masaj salonlarında işlenen diğer toplu cinayetleri hiç araştırmadım."

Bree uzun süre düşündü. "Başka şehirlerde de buna benzer bebek kaçırma olaylarının yaşanıp yaşanmadığına bakmadım."

Biramı ona doğru uzattım ve "bakalım." dedim.

Jannie o sırada eve geldi, okuldan ve antrenmandan komik hikâyelerle doluydu. Banneker atletizmle tanınıyor ve okulun bu spora nasıl yaklaştığını duymak ilginçti. Nana hepimizi tavada kızartılmış domuz pirzolası ve sarımsak ve deniz tuzuyla karıştırılmış lahana yemeye çağırdı. Elbette bu kadar basit bir yemek servis ettiği için özür diledi ve hepimiz ona bunun bir kral ve ailesi için uygun olduğunu söyledik.

"Bugün okul senin için nasıldı?" Bree dondurmasını yerken Ali'ye sordu.

"Oldukça iyi," dedi. "Kızıl saçlı bir adamı dinlemek için sosyal bilgiler dersinden çıktık. İstedğin herkes olabilirsin dedi."

"Gerçekten kızıl saçlı olan adam haklı," dedi Nana Mama. "Hayal edebileceğin her şey olabilirsin."

"Evet," dedi Ali. "Aynen öyle."

"Adı neydi?" diye sordum.

Bunu düşündü, burnu kırıştı ve sonra omuz silkti. "Hatırlayamıyorum ama çocuklar için bir internet sitesi açmıştı."

Bree ve Jannie kalkıp masayı toplamaya başladılar. Jannie, "Ben hallederim Bree, yorgun görünüyorsun." dedi.

"Onları küvette tek mı yıkamak istiyorsun?" "O kadar da kötü değil."

Eşim bana baktı ve "Ofisini biraz kullanabilir miyim?" dedi.

"Tabii."

"Belki daha sonra arabayla gezintiye çıkabiliriz?" "O da olur."

Gülümsedi, bilgisayar çantasını aldı ve üst katta kayboldu.

"Baba?" Ali dedi ki. "*The Walking Dead*'in ilk bölümünü izlemek ister misin?"

Benimle mi? Kaydettim."

Zombiler pek ilgimi çekmiyordu ama büyükannem dizinin cazibesine kapıldığı için kabul ettim.

Birkaç dakika sonra kanepede otururken, DVR oynatmaya hazırlanırken Ali, "Buna bayılacaksın baba. Çizgi romanlara dayanıyor."

Bunu o kadar içten söyledi ki gülmek ve başını okşamak zorunda kaldım.

Tamam, kabul etmek zorundaydım. Güzeldi. Eğer diziyi izlemediyseniz, bir şerif yardımcısı olan Rick Grimes'in komadan uyandığında dünyanın "walker "lar ya da zombiler tarafından ele geçirildiğini fark etmesiyle başlıyor. Grimes'ı canlandıran aktör çok inandırıcı ve durumu hemen benimsiyorsunuz. Ancak Grimes'in ailesinin hayatta kaldığını ve şehrin dışında diğer yürüyen olmayanlarla birlikte yaşadığını öğrenene kadar gerçekten bağlandım ve-

"Alex?"

Eşim yemek odasının kapısında durmuş, elinde bir tomar kâğıt tutuyor ve şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Sorun nedir?" Ayağa kalkarak söyledim.

Başını iki yana salladı. "Ne bulduğuma inanamayacaksın."

Bölüm

52

KAPTAN QUINTUS VE JOHN Sampson ertesi sabah saat on civarında Bree ve bana şüpheyile baktılar. Cuma günüydü. Konferans odasındaydık. Cinayet masası şefi ve ortağım daha yeni gelmişlerdi.

"Bekle," dedi Quintus. "Birbirleriyle bağlantılı olduklarını mı söylüyorsun?" "Evet," dedi Sampson. "Bunu bana bir daha söyle."

İki avucumu da eşime doğru uzattım, "Dün gece internete girdim, diğer şehirlerdeki bebek kaçırma olaylarıyla ilgili haberleri araştırdım. Bunu söylemek korkunç ama sandığınızdan daha yaygın."

Quintus başıyla onayladı. "Her birkaç yılda bir, bir kaçık bir çocuğu çalmaya çalışır."

"Bazıları başarılı oluyor," dedi Bree. "Ve eğer ebeveynler daha düşük sosyoekonomik sınıftan geliyorsa, hikayeler büyük ilgi görmüyor."

Sampson, "Peki cinayetler ve kaçırma olayları arasında nasıl bir bağlantı var?" diye sordu.

"Şehirler," diye yanıtladı Bree. "Ve tarihler."

Bree araştırması sırasında, dört yıl önce Nisan ayında Albuquerque'de beş aylık Juanita Vicente ve yedi aylık Albert Tinkler'ın kaçırılmasıyla ilgili referanslar bulmuştu. Bağlantı, iki yıl sonra Nisan ayında Tampa'da dört aylık ve sekiz aylık bir erkek ve bir kız çocuğu olmak üzere iki ayrı kaçırma olayını keşfedene kadar kafasında canlanmamıştı.

"Bu şehirlerdeki masaj salonu silahlı saldırılarıyla hemen hemen aynı zaman dilimi," dedim.

Onlara dört yıl önce Nisan ayında *Albuquerque Journal*'da ve iki yıl önce Nisan ayında *Tampa Tribune*'de yayınlanan ve masaj salonu cinayetlerine, kayıp fahişelere ve bebek kaçırma olaylarına aynı gün atıfta bulunan ancak aynı makalelerde yer almayan haberleri gösterdik.

Bree, "Bunlar ayrı suçlar olarak düşünülmüş ve ele alınmıştır," dedi. "Hepsinin aynı iki kişi tarafından işlenen aynı suçlar dizisinin bir parçası olduğuna inanıyoruz, bir erkek ve bir kadın birlikte çalışıyor."

Raporları dikkatle inceleyen Quintus, "Yüce İsa" diye mırıldandı.

"Daha da kötüsü var," dedim, her iki gazetede son haberleri kaptanın masasına koyarken. "Albuquerque ve Tampa'da bebekler ölü fahişelerden birkaç gün sonra bulundu. Boğulmuşlar. Ama şöyle bir şey var. Otopsi raporlarını karşılaştırdığımızda, bebeklerin ve fahişelerin aşağı yukarı aynı zamanda öldüğünü gördük."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Kaptan Quintus. "Her iki yılda bir bu çift bir masaj salonunu basıyor, rehin aldıkları bir fahişe dışında herkesi öldürüyor ve ardından kız ve erkek iki bebek kaçırıyorlar."

"Doğru," dedi Bree. "Ve sonra fahişeler boğuluyor ve bebekler boğuluyor. Sonra da ayrı bir yere atılıyorlar."

"Aşağı yukarı aynı zamanda öldüler, değil mi?" Sampson sordu. Başımı salladım. "Aşağı yukarı bir saat."

"Bunun için başka bir zaman çizelgesi var mı?"

Kaptan Quintus söyledi. "Anlamıyorum," dedi Bree.

"Zaman dizileri açısından paralellikler var," diye yanıtladı biraz test edercesine. "Ritüelistik cinayetler konusunda Alex kadar tecrübem yok ama burada her olay arasında iki yıl var ve bunlar hep Nisan ayında gerçekleşiyor. Bunun gibi başka tutarlılıklar da olmalı."

Bree, Sampson ve Quintus bildiklerimizi analiz etmeye ve gözden kaçırmış olabileceğimiz başka bağlantılar aramaya devam ederken ben de kabul ettim ve dosyaları incelemeye, tarihlere ve saatlere bakmaya başladım. On dakika sonra, bir kadın ve erkeği toplu katliama, adam kaçırmaya ve bebek öldürmeye iten şeyin ne olabileceği üzerine spekülasyon yapıyorlardı ki ben başka bir paralellik gördüm.

"On üç gün ve on yedi ya da on sekiz saat," dedim sözlerini keserek. "Hem Albuquerque'de hem de Tampa'da bebekler ve fahişeler masajdan on üç gün sonra akşamın erken saatlerinde öldürüldü."

salon saldırıya uğradı."

"Emin misin?" Quintus söyledi.

"Olumlu," diye cevap verdim. "Bu da demek oluyor ki-"

Sampson, "Cam Nguyen, Joss Branson Evan Lancaster önümüzdeki Çarşamba gecesi ölüyorlar," dedi.

Bölüm

53

NEREDEYSE KIRK DAYANILMAZ SAAT

Yürüttüğümüz soruşturmaların hiçbirinde kayda değer bir gelişme olmadan geçti. Tüm bu süre boyunca, kızın ve iki bebeğin hayatları için zamanın ilerlediğinin farkındaydım. Sürekli kendi çocuklarımı düşündüm, tüm bunların Branson ve Lancaster aileleri için ne kadar iç burkucu olduğunu. Birden fazla kez başımı öne eğdim ve bir tür mola almamız için dua ettim.

Palmiye Pazarı'nda saat dört buçuk civarı yaptık.

Dedektif Brefka'dan bir mesaj aldığımda evdeydim, Nana Mama ile ayine katıldıktan sonra ofisimin üst katındaydım. Quantico'daki FBI bilgisayar laboratuvarındaki bir teknisyenin, toplu katliamların yaşandığı gece Superior Spa'nın çevresindeki bloklarda bulunan şehrin kapalı devre televizyon kameralarındaki dosyaları ayıklaması neredeyse on gün sürmüştü. Brefka hafta sonunu hepsini inceleyerek geçirmiş ve bulduklarıyla ilgili bir raporu departman e-postama göndermişti.

Dosyayı Sampson'a gönderdim ve onu evinden aradım. John'un dosyayı indirmesi ve sonra beni araması gerektiğini söylediğimde sinirlenen Billie'ye ulaştım. Billie bana üç haftadır bir gün bile izin yapmadığını hatırlattı. Ben de dört haftadır tam gün izin yapmadığımı ve bunun uzun sürmeyeceğini söyledim.

Sampson yaklaşık yirmi dakika sonra tekrar aradığında, "Alex, karımı nasıl idare edeceğini gerçekten biliyorsun," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

dedim. "Hayır,"

diye cevap verdi.

"Dosyayı hazırladın

mi?" "İşte burada."

Brefka'nın raporunda, masaj salonuna en yakın sokak kamerasının yanıp söndüğü ve veri dosyalarındaki bozulmanın çoğuna neden olduğu belirtildi. Ancak Superior Spa'nın kuzey ve güneyindeki sokak kameraları görmek isteyeceğimizi düşündüğü birkaç şey gösterdi. Tıklamanız için bir URL verdi.

Yaptım. Ekranım sıçradı ve bir video arabelleğe alınarak CCT görüntülerinden kesitler ve akan bir zaman damgası göstermeye başladı.

Cinayetlerin işlendiği gece saat 5:45'te ve Blossom Mai onu gördükten kısa bir süre sonra Cam Nguyen, Superior Spa'nın iki blok güneyindeki bir kameranın önünden sarı bir rüzgarlık, eşofman altı ve koşu ayakkabıları giyerek geçti. Elinde bir Prince tenis çantası vardı ve masaj salonuna doğru gidiyordu.

Saat 18:40'ta ellili yaşlarında bir işadımı masaj salonunun bir blok doğusundaki bir kameranın önünden geçerek spaya doğru ilerledi.

Saat 7:02'de üç blok kuzeydeki bir sokak kamerası güneye doğru yürüyen bir figür tespit etti. Ortalamanın üzerinde bir boy ve yapıya sahip olan şahıs sırt çantası taşıyor, bol bir kot pantolon, Nike basketbol ayakkabısı ve kapüşonu yüzünü kapatan ama ellerini kapatmayan bir Redskins sweatshirt'ü giyiyordu. Kafkasyalıydı.

Saat 7:06'da işadımı aynı kameranın önünden koşarak geçti. Yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

Otuz iki dakika sonra, 7:38'de, Redskins tişörtlü figür Superior Spa'nın iki blok güneyinde bir kameranın önünden geçti. Baş aşağı, kapüşon yukarı, yüzünü asla göremezsiniz. Ama Cam Nguyen'i net bir şekilde görebiliyordunuz. Akşamın erken saatlerinde giydiği tenis kıyafetinin aynısını giymiş ve Redskins kapüşonlu adama çok yakın yürümüştü.

"İşte katilimiz ve kaçıranımız," dedim.

"Redskins sweatshirt'ü mü?" Sampson dedi ki. "Karşımızda psikopat bir taraftar yok, değil mi?"

"Deli Adam'ın Superior Spa'da olduğunu nereden bilsin?" diye sordum. "Hayır, bu Cam ve fahişelerle ilgiliydi. Francones araya girdi."

"Deli Adam nerede?" Sampson cevap verdi. "Kasette hiç görünmüyor."

Bunu düşündüm ve dedim ki, "Oraya taksiyle mi geldi? Kameranın yanıp söndüğü yerde mi durdu?"

"Mümkün."

"Bay Redskins ve Cam Nguyen'in fotoğraflarını medyaya dağıtalım derim. Bakalım onu ya da tetikçinin kapüşonunu ve sırt çantasını tanıyan var mı?"

"Daha iyi bir fikrim var," diye cevap verdim, dosyayı geri sardım ve birkaç saniye sonra durdurdum. "Takım elbiseli adamın videosunu yayınlayacağız. Yüzünü, gelişini ve gidişini en net şekilde görebilirsiniz."

"Tamam, ama neden o adam?"

"Redskins taraftarı 7:2'de kameranın önünden geçerek masaj salonuna giderken güneye doğru ilerliyor ve iş adamı 7:6'da diğer yöne dönerek masaj salonundan çıkıyor," dedim. "Yanılmıyorsam, bu dört dakika içinde Superior Spa'nın bu mutlu ve şanslı müşterisi şüphelimizle yüz yüze geldi."

Bölüm

54

Ertesi akşam sekiz civarı,

Abigail Barnes neredeyse boş bir Chianti Classico şişesini benim ve Sampson'ın yanından fırlattı. Şişe hedefini ıskaladı - Armani takım elbiseli, kumral saçlı, elli yaşlarında bir adam - ve oturma odasının duvarında asılı olan antika denizci saatinin yüzünü parçaladı. Şarap taba rengi halının üzerine sıçradı.

"Seni domuz, Harry!" Abigail Barnes öfkelen-di. "Seni lanet domuz! Bunun bana ne yapacağını biliyor musun?"

Harry Barnes karısına bön bön baktı, sinirlendi ve bağırdı, "O büyükannenin saatiydi Abby! Bu ne-? Kim bu-?"

Abigail Barnes çılgına döndü. Çılgın bir bakışla, Chevy Chase'deki milyon dolarlık evlerinin oturma odasına doğru fırladı, bir ölüm perisi gibi çılglık attı, yakut kırmızısı tırnakları sanki kocasının gözlerini oymaya niyetliymiş gibi öndeydi.

Chevy Chase Country Club'ın logosuyla süslenmiş yakut renkli bir eşofman giyiyordu. Sampson onu ceketinin ense kısmından yakaladı ve saldıramadan durdurdu. Kadın sarsılarak durdu, debelendi.

"Bırakın beni, Dedektif!" diye bağırdı.

Sampson, "Bunun bir yararı olmaz Bayan Barnes," dedi.

"Dedektif mi?" dedi kocası, önce şaşır-mış sonra da endişelenmiş görünüyordu.

"Washington DC Metro Cinayet Masası," dedim ve adama rozetimi gösterdim.

"Cinayet mi?" Barnes soluk soluğa kaldı. "Abby, ne-"

Karısı Sampson'ın elini öyle bir sıktı ki, Barnes'a tekrar saldırmadan önce kumaşın yırtıldığını duydum. "Seni gördüm, seni domuz, kasette!" diye bağırdı. "Tanrı bilir hangi sefahatten sonra kendinden çok memnunsun!"

"Bant mı?" dedi, gerçekten kafası karışmıştı ve bana bakıyordu.

Ben cevap veremeden Abigail çılgılık attı: "Connecticut Bulvarı'nda Deli Adam Francones'un öldürüldüğü o adi masaj salonundan çıkıyordun! Kasete almışlar. Her yerde gösteriyorlar! Betsy Martin kulübün barındaki televizyonda görmüş ve bana gösterdi! Kulüpte!"

Ağlamaya başladı ve yere yığıldı. Sampson onu yakaladı ve berjer koltuğa götürdü.

Harold Barnes'ın derisi tüm rengini kaybetmişti. Elini ağzına götürdü ve "Tanrım, ben ne yaptım?" diyerek sendeleyerek odadan çıktı.

Bu Abigail Barnes'ı canlandırmışa benziyordu, çünkü ağlamasını keserek tekrar onun ardından bağırmaya başladı, "Bizi mahvettin, yaptığın şey bu! Her şeyin alay konusu olacağım!"

"Bay Barnes?" aceleyle seslendim.

Ama ben koridora ulaştığımda, tuvalet odasına kaçmış, kapıyı kapatmış ve öğürmeye başlamıştı. Orada durup karısının oturma odasında ağlayışını ve onun öğürmesini dinledim ve açıkçası içgüdülerim doğru çıktığı ve fikrim işe yaradığı kendimi kötü hissettim.

Sampson'la konuştuktan hemen sonra Yüzbaşı Quintus'u aradım ve takım elbiseli adamın Superior Spa bölgesinden ayrılırken çekilen görüntülerini yayınlaması için onu ikna ettim.

Quintus planı kabul ettikten sonra bana, "Zavallı bir piç ve karısı için boktan bir uyandırma çağrısı olacak," demişti.

Koridorun duvarına yaslanmış, yıkılmasına yardım ettiğim bir evliliğin çatırdayan seslerine katlanmak zorundaydım.

Bölüm

55

HAROLD BARNES, kusursuz bir soyağacına sahip başarılı ve etkili bir patent avukatıydı. Dartmouth. Georgetown Hukuk. Hukuk dergisinde editörlük. ABD Bölge Mahkemesi'nde katiplik yaptı. Prestijli bir firmada ortak oldu. Yirmi yedi yıllık koca. Üç kız babası.

"Tanrı'ya şükür hepsi okula gitti," diye inledi Abigail, köşeyi dönüp oturma odasına girdiğimde ve onu sandalyeye yığılmış bulduğumda.

Sampson'a bir kaşımı kaldırdım. "Bak bakalım ona kahve bulabilecek misin?"

Arkamdan tuvaletin kapısının açıldığını duyabiliyordum. Barnes'ın karısı salona doğru baktı ve "Hayır, onun pis hayatıyla ilgili her şeyi duymak istiyorum" dedi.

"Bunu ikinizin özel olarak halletmesine izin vereceğim," dedim kararlı bir şekilde. "Şu anda onun bir toplu cinayeti çözmemize ve belki de üç kişinin hayatını kurtarmamıza yardımcı olmasını umuyoruz."

Bayan Barnes önce dehşete kapıldı, sonra da sanki gezegenlerin güneşin değil de onun etrafında döndüğü fikrine karşı çıkmışım gibi inanamadı.

Sampson, "Biraz yürüyelim Bayan B," dedi ve elini uzattı.

Önce tereddüt etti, sonra isteksiz ve sallantılı bir şekilde ayağa kalktı. Barnes benim konuştuğumu duymuş olmalıydı, çünkü koridorda duraklamıştı. Odadan başka bir kapıdan çıkarken Sampson ezilmiş sosyeteyle destek oldu.

Kapı arkalarından kapanırken burnunu çektiğini duydum, "Hayatımın bir klişeye dönüşeceğini hiç düşünmemiştim. Saf mıydım, Dedektif?"

Kocası odaya geri döndü, on dakika önceki halinden eser kalmamıştı. Kanat uçlarının altında kırık camlar çıtırdıyordu ama fark etmemiş gibiydi.

"Benim adım Alex Cross," diye başladım.

"Kim olduğunuzu biliyorum Dr. Cross," dedi Barnes zayıf bir sesle, az önce karısının oturduğu sandalyeye çökmeden önce. "Gazeteleri okudum."

"Tüm bunlar için üzgünüm ama sizi bulmanın başka yolu yoktu," dedim.

Barnes parmaklarını şıklatarak cevap verdi: "Günler önce ortaya çıkmayı düşünmüştüm. Ama belki de gerekli olmadığını düşünüp durdum."

Sustu ve sonra dikkatle bana baktı. "Francones gibi olmadığımı bilmeni istiyorum. Seks benim için bir bağımlılık değil. Ne de bir saplantı."

"Tamam."

Avukat rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Gerçek şu ki karım seksten çok statüsüyle ilgileniyor. Ya da en azından elli yaşına girdiğinden beri.

."

"Alınmayın Bay Barnes," dedim. "Sizi Superior Spa'ya götüren motivasyonlarla özellikle ilgilenmiyorum."

Kaşlarını çattı ve "Oh" dedi.

"Sadece teyit etmek için: Gerçekten kaplıcaya gittiniz mi?"

Barnes gözlerini kırıştırdı, bir avukat gibi düşündü ve "Yani aslında girerken ya da çıkarken beni kaydetmediniz mi?" dedi.

"Bunun bir önemi

var mı?"

"Mahkemede olur."

"Eğer burada yargılanıyor olsaydınız, ki değilsiniz. Ancak konuşmazsanız ve cinayetlerden önce o masaj salonunda olduğunuzu gösteren kanıtlar elde edersek, sizi engelleme suçundan tutuklayabilirim ve tutuklayacağım da, Avukat Bey."

Barnes dudaklarını dişlerinden ayırıp düşündü ama sonra içini çekerek, "Tamam, oradaydım," dedi.

Avukat konuşmaya başladığında, sözünü sakınmadı. Connecticut Bulvarı'nın yukarısına park ettiğini ve ardından Superior Spa'ya yürüdüğünü anlatarak kapalı devre kayıtlardan tespit ettiğimiz zaman çizelgesini doğruladı. Lobide ölü bulduğumuz bornozlu genç Koreli kadın An Lu ile vakit geçirdiğini söyledi. Barnes ayrılırken, Deli Adam Francones'in Cam Nguyen'le birlikte koridordan aşağıya indiğini görmüş.

hayatını kaybettiği küçük oda.

"Şaşırdım, biliyor musunuz?" Barnes dedi ki. "Böyle bir adam." "Senin gibi bir adam" demek istedim ama demedim.

"Seni gördü mü?

Francones?" "Hayır, sanmıyorum." "Peki sonra?"

"Oradan çıktım, ön kapıdan çıktım."

"Kimseyi gördün mü?"

Barnes durakladı. "Yani içeride mi dışarıda mı?"

"Dışarıda, kaldırımda."

Patent avukatı başını sallamak üzereydi ama sonra bir anıyla yüzleşiyormuş gibi sola doğru eğdi. "Kırmızı kapüşonlu bir adam."

"Nerede? Orada mı duruyorsun? Hangi yönden geliyor?"

Bunu düşündü ve "Kuzeyden geliyorum" diye cevap verdi.

Nabzımın hızlandığını hissettim. Kasetlerden çıkardığımız sonuçla örtüşüyordu. "Yani senin yanından mı geçti?"

"Daha çok birbirimizin yanından geçtik."

"Onu Superior Spa'ya girerken gördün mü?"

Barnes başını sertçe salladı. "Arkama hiç bakmadım." "Yüzünü gördün mü?"

Tereddüt etti ama sonra başını salladı. "Kapüşonu yukarıdaydı ama orada bir sokak lambası vardı. Sanırım onu oldukça iyi gördüm."

Yumruğumu havaya kaldırmak istedim ama "Bir sanatçıyla çalışmak ister misiniz?" diye sordum.

Tekrar başını salladı.

"Ve sen onun neye benzediğini hatırladığını mı düşünüyorsun?"

Barnes kucağına baktı ve sessizce şöyle dedi: "Seni öldürmeyi birkaç dakikayla kaçırın adamın yüzünü unutabileceğini sanmıyorum."

Avukat bu sözleri söyler söylemez yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve hemen ardından yerini dehşet dolu bir ifadeye bıraktı. Kolu kalktı, takım elbisesinin göğüs cebine doğru gitti ve bana bakarak boğuk bir sesle, "Ben..." dedi.

Barnes soluk soluğa yere yığıldı.

"John!" Kendimi onun yanında dizlerimin üzerine atarken bağırdım. "911'i ara! Kalp krizi geçiriyor!"

Bölüm

56

CROSS gece yarısı eve döndü.

Sokağın aşağısındaki minibüste oturan Sunday ve Acadia, dedektifin içeri girip verandanın ışığını söndürmesini izlediler. Evdeki diğer ışıkların çoğu zaten kapalıydı.

"Bu gecenin o gece olduğuna emin misin şekerim?" Acadia hafif bir endişeyle sordu. " senin parlak üç boyutlu modeline teşekkürler, evet," diye yanıtladı Pazar .

"Ayrıca, bu işin saat gibi işlemesi için daha iyi, daha güncel bilgilere ihtiyacımız var."

"Eğer orada yakalanırsan devam edeceğimi biliyorsun," dedi.

Ona gülümsedi, parmağıyla yanağını okşadı ve "Kendi babasını timsahlara yem eden bir kızıdan daha azını beklemezdim" dedi.

Acadia parmak eklemine hafifçe ısırıldı ve "Daha ne kadar bekleyeceksin?" dedi.

Cross'un evindeki son ışık da yeni sönmüştü.

"Birkaç saat," dedi Sunday. "Bırakın hepsi iyice derinleşsin." "Sen hazır olana kadar uyuyacağım," dedi ve sonra sürünerek minibüsün arkasında ve yanlarında getirdikleri pedin üzerinde bir uyku tulumu.

Yazar zaman geçirmek için uzanıp radyoyu açtı ve ülkenin başkentinde yirmi dört saat yayın yapan haber kanalı WTOP'u açtı. Haberler Orta Doğu'daki son saçmalıklar, yaklaşan seçim sezonu ve beyzbol sezonunun açılış günü ile ilgiliydi.

bir sonraki hafta.

Ancak daha sonra, saat 1:45'te spiker, "Yerel haberlerde, *Washington Post*, web sitesinde yayınlanan bir makalede, polisin artık bebekler Joss Branson ve Evan Lancaster'ın kaçırılmasının, bu ayın başlarında yerel bir masaj salonunda Mad Man Francones ve diğer birkaç kişinin çözülmemiş cinayetiyle bağlantılı olabileceğine inandığını bildiriyor." dedi.

Spiker Dedektif Bree Stone'u takdim ettiğinde Sunday yumruğunu ön cama vurmak istedi: "Bunun daha önce Albuquerque ve Tampa'da da yaşandığını düşünüyoruz. Biri beyaz erkek, diğeri beyaz kadın olan ve bebeklerin ebeveynleri gibi davranan bir çifti arıyoruz. Yanlarında 20 yaşlarında Vietnamlı bir kız olabilir. Bu tanıma uyan kişileri görürseniz lütfen hemen ihbar hattımızı arayın."

Hikaye sona erdi.

Cross ve karısının kendisini alt etmesine öfkelenen Sunday radyoyu kapattı, arkaya tırmandı ve Acadia'yı sarsarak uyandırdı. "geldi."

İnledi, başını salladı ve minibüsün iç duvarına yaslandı. Bir dizüstü bilgisayar aldı, açtı ve Skype'ı aradı. Bir numara çevirdi. Sunday kulağındaki Bluetooth cihazının zil sesini duydu, cevap verdi ve "Test" dedi.

Acadia ona başıyla onay verdi ve o da daha fazla uzatmadan minibüsten indi. Siyah giysileri ve S Caddesi'ndeki bir dalış mağazasında bulunduğu 5 mm'lik neopren patikleriyle Cross'un evine doğru ilerledi. Dışarısı rüzgârlıydı ve hava fırtına yaklaşıyormuş gibi kokuyordu.

Sunday günün erken saatlerinde dedektifin evinin sanal versiyonunu bir kez daha gözden geçirmişti. Gerçek ev ile yandaki ev arasındaki dar alana girdiğinde, şans konusunda son derece olumlu hissediyordu.

Yavaşlayıp siyah bir kar maskesi takarken kendi kendine, *ahlaki evrenden ayrı duruyorsun*, dedi. *Tanrı'nın ve insanların kanunları seni bağlamıyor, Thierry Mulch. Sen, dostum, mükemmel bir suçlusun.*

Bu fikrin etkisinde kalarak ana evin arkasından dolaştı ve ek binaya doğru ilerledi. Yeni odanın çivileri çakılmıştı. Makaslar ve çatı tahtaları da öyle. Visqueen kaplama tüm çevreye sarılmış ve zımbalanmıştı.

Sunday kargo ceplerinden birinden maket bıçağı çıkardı. Etrafını saran rüzgârla birlikte, plastiği

ev. Yaklaşık bir metre uzunluğunda bir kanat açtığında, onu bıraktı ve parçanın rüzgârda çırpındığını gördü. Sırt çantasından koli bandını çıkardı. Kesilen parçayla aşağı yukarı aynı uzunlukta bir parça kopardı ve dış kanada hafifçe bastırdı.

Sonra Sunday yarıktan sürünerek rüzgârda savrulan talaşla kaplı kontrplak zemine çıktı. Koli bandını evin yan tarafına sıkıca çekmeden neredeyse tozdan boğulacaktı. Ayağa kalkarak talaşı fırçaladı ve eskiden mutfak olan alana doğru ilerledi.

Zifiri karanlıktı ve genel yerleşim planına aşina olmasına rağmen Sunday sonunda Cabela's kataloğundan satın aldığı küçük gece görüş monoklünü çıkarmak zorunda kaldı. Açtı ve elektronik dürbünü sağ gözüne dayadı.

Cross'un iç mekanı şimdi yumuşak yeşil bir parıltıyla görünüyordu, bu da onu Pazar gününe uygun olan evin sanal versiyonuna daha çok benzetiyordu. Saniyeler içinde inşaat alanını evin geri kalanından ayıran plastik örtüyü buldu. Yazar olabildiğince sessiz bir şekilde cırt cırtlara ayırdı ve Cross'un yemek odasına adım attı.

Masayı, taşınabilir çiftli ocağı ve buzdolabını görerek taradı. Birkaç dakika daha çalıştıktan sonra Sunday yerlerini . Masanın üzerine tırmandı, bir dinleme cihazı çıkardı, çalıştırdı ve mütevazı avizenin üzerindeki zincire sabitledi. Sonra köşedeki bir örümcek bitkisinin içine hareketle aktive olan küçük bir fiber optik böcek, verici ve dokuz voltluk lityum pil yerleştirdi, balık gözü merceği masaya doğru tuttu.

Acadia onun kulağına "İkisinden de güçlü sinyaller geliyor," dedi.

Sunday ona duyduğunu anlatmak için diliyle hafif bir gıdıklama sesi çıkardı ve ön odaya giderek kanepenin arkasına bir ses böceği, şöminenin süpürgesinin kollarına da kanepeler ve sandalyeleri hedef alan ikinci bir optik böcek yerleştirdi. Sonra merdivenlere gitti ve alıştırmaya yaptığı kadar yavaş ve metodik bir şekilde tırmandı, gıcırdamasınlar diye ağırlığını basamakların kenarlarına iyice verdi.

Cross'un yatak odasının hemen yanındaki sahanlığa ulaşan Sunday, cüretkârlığı karşısında delicesine sırıttı. İsterse kapıyı açıp ikisini de vurabilir ya da Cross'u vurup Bree'yi alabilirdi. İsteddiği her şeyi yapabilirdi. Varoluşsal bir dünyada her şey mümkündü.

Sabırlı ol, diye düşündü. Her şeyi akışına bırakırsan çok daha iyi olacak.

Bölüm

57

SUNDAY çatı katına ve Cross'un yalnızlık kalesine çıkan ikinci merdiveni **tırmandı**. Dedektifin özel ofisine ulaştığında kalbi küt küt atıyordu. Raskolnikov tefecinin ölümünü planlarken böyle mi hissediyordu?

Tabii ki öyle, diye düşündü yazar baş döndürücü bir şekilde. Bu his klasiktir, zamansızdır ve yeryüzündeki herkes tarafından paylaşılır. İnsanlar yıkıma neden olmayı sever, özellikle de başka insanları, özellikle de en yükseğe tırmanmış olanları. Onların düştüğünü görmek hoşumuza gider. İşler böyle yürüyordu.

Üçgen pencereye geçti ve perdeyi indirdi. Sonra gece görüş dürbününü cebine koydu, masa lambasını yaktı ve büyük bir keyifle odanın etrafına bakarak, "O eski şarkı nasıldı?" diye düşündü.

Hiçbir gerçeğine benzemez, bebeğim?

Birkaç dakika boyunca melodiyi mırıldanarak mutlu dikkatinin raflarda ve duvarlarda, fotoğraflarda, hatıralarda, çerçevelenmiş övgü ve diplomalarda dans etmesine izin verdi ve hepsini Acadia'nın genç bilgisayar dehasının sanal evde kullandığı fotoğrafla karşılaştırdı.

İnanılmaz derecede yakın, diye düşündü. Bir kitap buraya taşındı. Bir resim oraya. Ama sonuçta her şey aynı. Cross değişimi sevmez, özellikle de mabesinde.

Bir şekilde kullanması gereken bir zayıflık olduğuna karar verdi.

Sunday bu fikri şimdilik bir kenara bıraktı ve masaüstü bilgisayara bağlı kablo ile interneti besleyen duvar prizi arasına bir tuş vuruşu tekrarlayıcı yerleştirerek ofisi dinlemeye başladı. Cross'un yazdığı her şey kaydedilecek ve Acadia'nın kurduğu anonim bir web sitesine anında bir transkript gönderilecekti.

Sunday, masanın arkasındaki sehpanın üzerinde, Dr. Alex ve gelininin düğün günlerinde çekilmiş bir fotoğrafının bulunduğu resim çerçevesinin ayağının alt tarafına bir ses böceği bantladı.

Peki ya son optik böcek? Sunday etrafına bakındı ve mükemmel yeri buldu. Masanın karşısındaki kitaplığın en üst rafına, cinayet soruşturmasıyla ilgili iki kitabın arasına ve arkasına küçük kamerayı, vericiyi ve dokuz voltluk lityum pili yerleştirdi.

Cross kitaplardan birini indirmediği böceğin görülmeyeceğinden emin olunca -ki bu pek olası bir hareket değil- dedektifin koltuğuna oturdu, kameraya gülümsedi ve "Test" diye mırıldandı.

"Sana hiç siyahın içinde harika görüldüğünü söyleyen oldu mu?" Acadia söyledi. "Özellikle maske bir gelişme."

Ona parmağıyla işaret etti ve saatine baktı. Saat 2:27'.

Sunday, masanın arkasındaki duvara yapıştırılmış olan ve *Kusursuz Suçlu* adlı kitabının temelini oluşturan toplu cinayetlerle ilgili makaleyi fark ettiğinde, bu işi bitirip gitmek üzereydi. Kendine engel olamayarak sayfaları karıştırdı ve gazetecinin kendisinden alıntı yaptığı yerleri aradı.

Şaşkınlıkla, altlarının çizilmiş olduğunu gördü. Cross kenar boşluğuna bir şeyler yazmıştı. Sunday bunu görmek için sayfaları çevirmek zorunda kaldı.

"Genel olarak tribünlere oynuyor ama bu akıllıca görünüyor" yazıyordu. "Başka ne biliyor?"

Seyirci mi? Senden daha çok şey biliyorum Cross. Senden çok daha fazlası. Alt dudağını ısırarak makaleyi bir süre daha düşündü ve sonra dikkatini dolaşmaya zorladı ve kırmızı inşaat kağıdına sarılmış ve küçük yeşil Noel ağaçlarıyla süslenmiş bir teneke kutudan yapılmış bir kalemlik üzerinde durdu, Cross'un çocuklarından birinin hediyesi, hayır Şüphe.

Kalemlik masanın üzerinde, telefonun yanında duruyordu. *Post*'un üç yıl önce Cross'un ofisinde çektiği fotoğrafta tam orada duruyordu. Muhtemelen hiç yerinden oynamamıştı. Sunday onu aldı ve masanın en ucuna koydu.

Hareket küçüktü. Çok inceydi. Ama eğer Sunday haklıysa.

Cross'u belli bir seviyede sarsmaya hizmet ediyordu. En azından bunu umuyordu. Sunday, Acadia'ya "Ben gidiyorum," diye mırıldandı.

Sandalyeden kalktı, tam olarak bulduğu yere yerleştirmeye dikkat etti, monoklünü aldı ve masanın ışığını kapattı. Yeşil gece görüşüyle kapıya doğru ilerledi ve ses çıkarmadan kapıyı açtı. Sürünerek merdivenlerden indi, ikinci katın sahanlığına ulaştı ve alt merdivenlere ve Cross'un yatak odasına doğru kayd.

Sunday tam orada, bir sonraki kata ilk adımını atmak üzereydi ki bir mandalın kalktığını duydu. Arkasında ve solunda bir kapı açıldı.

Yazar dondu kaldı ve yavaşça omzunun üzerinden bakınca küçük Ali Cross'un bir gözünü ovuşturduğunu gördü.

Bölüm

58

SADECE BİR, belki de iki saniyeydi ama Sunday'in aklına bariz bir seçenek gelirken zaman durmuş gibiydi: *Öldürün onu! Şimdi!*

İki adımda çocuğu yakalayabilir, boynunu kırabilir ve-

Ali elini bıraktı ve sanki Pazar gününü hiç görmemiş gibi sendeleyerek banyo kapısına doğru yürüdü. Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Hareket dedektörlü gece lambası yandı.

Sunday üç merdiveni dans ederek indi ve çocuğun işeme sesini duyarak dondu kaldı. Sekiz merdiven daha inip ön salona ulaştı ve yine dondu kaldı. Tuvaletin sifonu çekilmişti.

Küçük ayaklar hareket etti. Bir kapı açıldı.

Bir duraklama oldu ve sonra çocuk bağırdı, "Zombi! Evde bir zombi var!"

Sunday parmak uçlarında koridora, yemek odasına ve vizörden geçerek inşaat alanına doğru kaçtı. Cırt cırtlı şeritleri kapatmak için durakladı, sonra tabancasını çıkardı ve yeni eklentiye çevreleyen plastik kaplamada açtığı yarığa doğru yöneldi.

Koli bandının çözüldüğünü hissetti ve rüzgâr yeniden talaşları etrafına savurmaya başladı.

Sunday dışarı çıktı ve çocuğun hâlâ bağıırıyor olmasına ve şimdi başka seslerin de karışıma eklenmesine rağmen, bandı sakince ve kasıtlı olarak duvardaki keşiğin üzerine düzgünce bastırarak yeni eklemeyi bir kez daha kapattı.

Acadia kulaklıktan, "Cross'un ve büyükannenin odasındaki ışıklar," dedi.

Sunday çoktan koşmaya başlamıştı. Cross'un evinin önüne ulaştığında, "İyi mi?" diye mırıldandı.

"Gölgelerden ayrılmayın ve gidin!" dedi.

Yazarın sağ gözünün ucuyla ışıkların yandığını gördü, merdivenlerin ve alt koridorun üzerinde olduklarını anladı. Cross ya da karısı geliyordu.

Sunday çimenlikteki kısa yokuştan aşağı fırladı ve alçak çitin üzerinden atlayarak kaldırıma indi. Eğilip evden hızla uzaklaştı ve karşıdan karşıya geçmeden önce sokağın sonuna gelmişti. Park etmiş arabaların arkasında çömelerek minibüse doğru ilerlerken Cross'un evinin birinci kat pencerelerinde daha fazla ışık yandığını gördü.

Ancak Sunday minibüsün arka kapısını açıp içeri tırmanana ve Acadia'nın yanına ilerleyip ön koltukların üzerinden ve ön camdan bakana kadar verandanın ışıkları yanmadı. Cross verandaya çıktı, üzerinde bir bornoz ve elinde bir el feneri vardı, içeri girmeden önce birkaç dakika ön bahçede ve çöp konteynirinin üzerinde oynadı.

"Yemek odası böceği!" Sunday söyledi.

Acadia arkasını döndü, dizüstü bilgisayarını aldı ve sesi açtı.

Önce parazitten başka bir şey duymadılar, sonra Cross'un sesi duyulabilir hale geldi: "Bir şey var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Bree. "İlave tozda ayak izi olabilecek birkaç iz var. Ama yeni bir şey yok."

Cross, "Gidip onunla yatacağım," diye cevap verdi. "Ama bence bu kadar çok zombi programı izlemesiyle ilgili kuralları değiştirmeliyiz."

"Katılıyorum," dedi Bree. "Zombi şovlarının karneye bağlanması."

Ayak sesleri. Işıklar sönmeye başladı. Sunday minibüsün uzak duvarına yaslandı, güldü ve "İşte mükemmel bir suçlu böyle yapar" dedi.

Acadia da gülmeye başladı ve açlıkla ona doğru süründü.

Bölüm

59

BİRİNİN OMZUMU SALLADIĞINI HİSSETTİM,

irkilerek uyandım ve küçük oğlumun ciddi yüzünü kendiminkinden yaklaşık yedi santim uzakta buldum.

"Bir zombi olduğunu biliyorum baba," dedi güçlü bir fısıltıyla. "İşemek için içeri girdiğimde oradaydı ve dışarı çıktığımda gitmişti."

İç çekerek saate baktım: Sabah 7:30. Bree yanımdaki yatakta kıpırdandı, hâlâ derin uykudaydı. Parmağımla yatak odasının kapısını işaret ederek çarşafların altından çıktım, askıdan bornozumu aldım ve Ali'nin peşinden dışarı çıktım.

Kapıyı kapatır kapatmaz Ali fısıltıyla ısrar etti: "Tam senin durduğun yerdeydi. Söylediğin gibi bir rüya ya da kabus değildi."

Halının merdivenle birleştiği yere baktım ve talaş parçalarını gördüm. Hepimiz inşaat sırasında evin içinde ayakkabılarımızı çıkarmaya dikkat edeceğimize yemin etmiştik ama evin her yerinde talaş vardı. Bazıları kolayca birinin pantolon paçalarına, benim pantolon paçalarıma bulaşmış olabilirdi.

Alt katta Nana Mama'nın Jannie'yle konuştuğu söylentisini duyabiliyordum ama kızımın "asla evde olmaz" ifadesini kullanmasından başka belirgin bir şey anlamadım. Şurada biraz daha talaş, burada biraz daha talaş olduğunu fark ederek merdivenlerden aşağı indim.

Alt kata ulaştığında Ali hemen arkamdaydı ve yüksek sesle, "Baba, neden bana inanmıyorsun?" dedi.

Uykusuzluktan sinirlenerek ona ters ters baktım ve "Sessiz ol. Bree uyumaya alışıyor. Peki sana neden inanmıyorum? Çünkü onu yarı uykuluyken gördüğünü söylüyorsun ve daha sonra uyanık bir şekilde dışarı çıktığında gitmişti. Bu sana da yanlış gelmiyor mu?"

"Hayır, zombi olduğunu bilmemin nedenlerinden biri de bu."

Başım zonklamaya başladı. Yedi yaşındaki bu mantığa şaşırarak, "Diğer neden neydi?" diye sordum.

"Kokusunu aldım," dedi ciddiyle.

Bu konuşmayı yapamayacak kadar yorgun bir halde şakağımı ovuşturarak, "Yani evde l bir şeyin kokusunu mu aldın? Sence ben böyle bir şeyin kokusunu almaz mıydım? Ya da Bree?"

şaşkın görünüyordu ve ben de bunu ona göz kırpmak ve yemek odasına yönelmek için bir fırsat olarak değerlendirdim.

"Hayır, l gibi kokmuyordu," diye arkamdan seslendi Ali. "Ama bu bizim evde olan bir koku değildi. Sanki-"

"ndeyken bırak evlat," dedim ve yemek odasına döndüğümde anneannemi eski bir metal süzgeçten kahve doldururken, Jannie'yi de asık bir surat ifadesiyle zml kepek yerken buldum.

Masaya oturduğumda ve büyükannem bana kahve fincanını uzatırken ona "Bu sabah mutlu görünüyorsun," dedim.

"Sana ki?" Jannie gözlerime bakmadan sordu. "Tamam mı?"

Dedim. "Ne oldu?"

Jannie hiçbir şey söylemedi, sadece öfkelendi.

"zgn ve de hakkı var," diye açıkladı Nana Mama. "Bitti mi?"

"Jannie dn Benjamin Banneker'ın atletizm takımına girdi, okulda bunu başaran en genç, tek birinci sınıf ğrencisi ve koç onun bu sporda büyük bir geleceği olduğunu düşünüyor. Sana söylemek için beklemeye çalıştı ama saat gece yarısını geçmişti ve sen eve gelmemiştin."

ocuklarımın günlük yaşamında ne kadar eksik olduğumu bir kez daha hatırladım; bu duruma son vermek için sayamayacağım kadar çok kez yemin etmiştim. Pek çok kez çalışmak zorunda olduğum bahanesini kullandım ama bu onlardan biri değildi.

"Kalp krizi geçiren bir adamla birlikteydim," dedim. "Onu hastaneye götürmem gerekti. Bu yüzden gece yarısına kadar evde değildim."

Kızım hiç etkilenmedi. Aslında, cevabım onu

daha da sinirlendi. Sonunda gözlerinde yaşlarla bana döndü ve "Sana her zaman bizden daha çok ihtiyacı olan biri olduğunu hiç fark ettin mi baba?" dedi.

Ağzım bir karış açık kaldı ve sonra başımı öne eğdim. "Beni arayabilir ya da mesaj atabilirdin-"

Ağlayarak ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Yüzünü görmek istedim baba. Bunu anlayabiliyor musun? *Yüzünü mü?*"

"Oh, Tanrım, Jannie, ben-"

Hışımla uzaklaştı, hâlâ kapıda duran kardeşini kenara itti ve merdivenleri hızla çıktı.

"Baba!" Ali omzunu ovuşturarak yakındı.

Jannie'yi takip etmek için ayağa kalkmaya başladım ama büyükannemin elini dirseğimde hissettim. "Onu biraz rahat bırak," dedi sessizce. "Bunun bir kısmı hormonlardan kaynaklanıyor."

Bu duygularımı daha da karıştırdı. Jannie'yi her zaman küçük kızım olarak düşünmüştüm, ama burada okulun en genç atletiydi ve şimdi hormonları mı kabarıyordu?

Başımı kollarımın üzerine koydum, umutsuzca tekrar uyumak istiyordum. "Hormon nedir nine?" Ali söyledi.

Bir duraklama. "Babana sor."

Oğlum "Benimle konuşmak istemiyor çünkü dün gece bir zombi kokusu aldığıma inanmıyor" diye cevap verdi.

Başımı kaldırdım, büyükanneme vazgeçmişim gibi bir bakış attım ve "Sanırım Jannie'ye yeterince zaman verdim" dedim.

Anneanne tartışmaya hazır görünüyordu ama sonra omuz silkti ve Ali'ye baktı. "Mısır gevreği mi yumurta mı, delikanlı?"

Koridora doğru ilerlerken Ali, "Güneşli taraf yukarı bakıyor," dedi ve arkamdan seslendi, "Baba, beni okula bırakır mısın?"

Saatime baktım, eğer katil ve fidyeci ayinsel takvimlerine uyarlarsa Cam Nguyen ve o çocukların otuz altı saatten kısa bir süre içinde öleceklerini fark ettim.

"Gelemem evlat," diye bağırdım. "Bir toplantım var." "Baba, lütfen," diye ısrar etti.

"Yarın," diye seslendim merdivenlerden aşağıya. "Eğer'ler, ve'ler ya da ama'lar yok."

Jannie'nin yatak odasının kapısının önünde, kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama içeriden Bree'nin sesini duydum.

"Bu benim hatam," diyordu. "Babana bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordum ama ne kadar büyük bir şey yaptığını fark edemedim."

Jannie sessiz bir tonda, "Sana söylemeliydim ama sürpriz olmasını istedim," demeden önce uzun bir duraklama oldu. Anlıyor musun?"

"İstiyorum," dedi Bree.

Kapıyı çaldım ve açtığımda eşimi kızıma sarılmış buldum. "Grup sarılmak için ve en büyük birinci sınıf öğrencisi çeyrek mil koşucu Washington, DC'de?" Ellerimi komik bir şekilde açarak sordum

Jest.

Jannie gülümsedi ve başını salladı. Yanına gidip kollarımı ona doladım ve "Seninle çok ama çok gurur duyuyoruz" dedim.

Başını göğsüme yasladı ve "İkinizin de ilk buluşmama geleceğinize söz verir misiniz? Cuma öğleden sonra. Beni yarışmaya davet ediyorlar."

"Hayırlı Cumalar," dedi Bree. "Elbette orada olacağız."

"Vahşi atlar bizi sürükleyemez" diye ekledim.

Bölüm

60

HAROLD BARNES, o Salı öğleden sonra üç sularında Silver Spring'deki Holy Cross Hastanesi'nde nekahetten **çıktı**. Günün erken saatlerinde stent takılmıştı ve görüştüğüm hemşire o akşam bir polis ressamıyla çalışabilecek kadar uyanık olabileceğini söyledi.

Ofisimizdeki saate bakmaya devam ettim, geçen her saniyenin Cam Nguyen, Joss Branson ve Evan Lancaster'ı canlı bulma şansımızı azalttığını biliyordum. Bir yanım doğruca Holy Cross'a gitmek, avukatın suratına soğuk su dökmek ve onu işe almak istiyordu. Ama daha mantıklı olan yanım ise Barnes'ın, Redskins kapüşonlu adamın Superior Spa cinayetlerinin işlendiği gece nasıl görüldüğünü anlatmaya başladığında zihninin mümkün olduğunca berrak olmasını istiyordu. Eğer Barnes'ın kafası biraz bulanıksa, savunma avukatı onu mahkemede paramparça edebilirdi.

Bree saat altı civarında aradı ve gergin bir sesle, "Şimdi neyimiz var? Yirmi dört saat mi?"

"Aşağı yukarı," dedim.

"Lancaster'lar ve Branson'lar arayıp duruyor. Onlara söyleyecek hiçbir şeyim yok, söyleyebileceğim hiçbir şey yok. En kötüsü de bu. Zaman çizelgesi hakkında ne bildiğimi bilmek ve bunu onlardan saklamak zorunda kalmak."

Onun için üzüldüm, gerçekten. Dedim ki, "Pozitif kal. Bir saat içinde Silver Spring'e gideceğim ve Barnes'ın sanatçıyla çalışmasını izleyeceğim. Bir şey bulur bulmaz seni arayacağım."

Yediye çeyrek kala eve gitmek için eşyalarımı topluyordum ki Yüzbaşı Quintus yüzünde o ifadeyle koridordan koşarak geldi.

Sampson da bunu gördü, elindeki eldiveni salladı ve "Hayır. Artık yok." dedi.

Quintus, "Georgetown'daki birinci sınıf bir genelevde bilinen dört ölü var," dedi. "Bu öğleden sonra geç saatlerde hepsi yakın mesafeden vuruldu. Adamınız bu olabilir."

"Asla," dedi Sampson.

Ben de başımı salladım. "Adamımız her iki yılda bir adi masaj salonlarını hedef alıyor."

"Onun evrim geçirebileceğini söyleyen sen değil miydin?"

Sampson bizi Georgetown'a götürdü. Yol boyunca Bree'ye mesaj atarak silahlı saldırılardan haberdar ettim ve yine geç bir gece olacağını söyledim.

Wisconsin'deki olay yerinin güneyine, Book Hill Park'ın yakınına park ettiğimizde bizi aradı. Alacakaranlık çöküyordu. Mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Çoktan bir çember oluşturulmuştu. Neyse ki haber henüz medyaya yayılmamıştı. Sadece birkaç serbest çalışan televizyoncu vardı. Ama bir kalabalık oluşuyordu.

Ben telefona bakarken Sampson dışarı çıktı ve olay yerine doğru gitti.

"Bu bağlantılı mı?" Bree sordu.

"Quintus öyle düşünüyor," diye cevap verdim. "Ben de geleyim mi?"

"Bir göz attıktan sonra sana haber ." "Sesin yorgun geliyor."

"Hani şu iki ucu da yanan mum var ya? Şu anda neredeyse tek bir alevmiş gibi hissediyorum."

"O duyguyu bilirim," dedi. "Ama eve gitmeden önce Ava'ya bakacağıma dair kendime söz verdim."

"Belki de o kız haklıydı ve Ava çoktan Sol Yaka'ya gitti." "Yine de bir deneyeceğim."

"Seni sevmem için bir neden daha," dedim ve telefonu kapattım.

Sokağın batı tarafına doğru yürüyerek büyüyen meraklı ve muhabir kalabalığından sıyrılıp banda ulaştım.

Görevli devriye kadınına rozetimi gösterdikten sonra eğildim ve apartmana doğru ilerlemeye başladım. Bunu yaparken kalabalığa dönüp baktım ve neredeyse tanıdığım bir adamı bir anlığına gördüm.

Georgetown sweatshirt'ü. Daha iyi için yavaşladım. "Alex?"

Dikkatimi Sampson'a yönelttim. İri adam, dünyasını sarsan bir şey olduğunda takındığı o sert ifadeyle açık kapı aralığında duruyordu.

"Kötü mü?" Ona doğru ilerleyerek sordum.

"Daha da kötüsü," diye yanıtladı Sampson. "Ve o orijinal ceset sayısını unutabilirsiniz."

Bölüm

61

BAZI SUÇ SAHNELERİ aklınıza kazınır, silinemez. İçeri girdiğim andan itibaren bunun onlardan biri olduğunu anladım. Koku sizi sahneden önce etkiliyor, narenciye temizleyicisi değil, Çam-Sol.

Ön kapıdan girdiğinizde solunuzdaki iki kapalı kapıyı ve sağınızdaki gurme mutfağı geçerek lüks bir şekilde döşenmiş ana odaya ulaşabiliyordunuz. Kan, tereyağı rengi halının üzerinde ve fare grisi perdelerin, koltukların ve sandalyelerin kenarlarında çizgiler halinde ve sıçramış olarak görülebiliyordu.

Odada dört ceset vardı. Yirmili yaşlarının başında, keskin giyimli bir adam yakın mesafeden sağ gözünden vurulmuştu. Girişe en yakın yere yığılmıştı. Diğerleri kadındı, hepsi de güzeldi, hepsi de yirmili yaşlarının sonunda, otuzlu yaşlarının başındaydı, hepsi de iç çamaşırı ve gecelik giymişti. İkisi kanepede ölmüştü, başlarından ve göğüslerinden vurulmuşlardı. Üçüncüsü bir koridorun yanında yere yığılmıştı. Boynunun arkasından vurulmuştu. Cesetlerin içinde ve çevresinde kehribar rengi çam yağı lekeleri vardı. Ve etrafa saçılmış 9 mm'lik kovanlar da vardı, saydığımı göre on tane.

"Koridorun sonundaki yatak odalarında üç kurban daha var," dedi Sampson. "İki erkek, bir kadın."

Oraya geri dönmeden önce, olay yerine ilk gelen sarsılmış bir Memur Andrea Sprouls ile konuştum. Sprouls, yaşlıların gürültü şikâyetlerine - yüksek sesle müzik ve bağırان insanlar- cevap verdiğini söyledi.

Üst kattaki dairede yaşayan kadın. Geldiğinde öfkeli kiracı onu içeri çağırdı. Sprouls zonklayan hip-hop müziğini hemen duymuştu.

Memur Sprouls dairenin kapısına vurmuş, cevap alamamış ve kapının kolunu denemişti. Kapı kilitli değildi.

Sprouls, "Girişten görebildiğim kadarıyla haber verdim," dedi. "Bu da fazlasıyla yeterliydi. Ben... ben hiç böyle bir şey görmedim."

"Her seferinde zor oluyor," dedim sempatik bir şekilde. "Bir şeye dokundun mu?" "Evet," dedi. "Kapı tokmağı dışında, mendilimi müzik setinin fişini çektim ve yatak odalarını kontrol etmek için üst kata çıktım. Sonra geri çekildim ve bekledim."

"Yaşlı kadınla konuştun mu?" Sampson sordu.

Memur başıyla onayladı. "Bayan Fields. Burada kimsenin tam zamanlı yaşadığını düşünmüyordu çünkü her zaman çok sessizlerdi. Bu da yüksek sesli müziği garip kılıyordu."

"İyi iş," dedim. "Memur bey, suç birimini bekleyip dış kapı da dahil olmak üzere dokunduğunuz her şeyi onlara gösterebilir misiniz? Botlarınıza da ihtiyaçları olacak."

Başını salladı, rahatlamış görünüyordu ve gitti. Sampson'ı koridorda yatak odalarına kadar takip ettim. Üç yatak odası vardı, hepsi de iyi döşenmişti. İlki boştu. İkincisinde iki kurban vardı, bir erkek ve bir kadın, ikisi de çıplaktı. Adam başının yan tarafında tek bir yara ile yan yatıyordu ve kadın öne doğru atılmaya çalışmış gibi görünüyordu, ancak kafatasının arkasına isabet eden bir kurşunla öldü. Kanları ipek çarşafı ıslatmış, ahşap zemin de kuruyan çam sakızıyla yapış yapış olmuştu.

Üçüncü yatak odasında, açık pencerenin altında yan yatmış tek bir erkek cesedi vardı. Bu kurbanın ayakları da göğsü gibi çıplaktı. Pantolon giymişti ama fermuarı inikti ve kemeri bağlı değildi. Katil onu üç kez vurmuştu; iki kez sırtından, bir kez de boğazından.

Bir adamın gömleği, kravatı ve ceketi bir sehpaye asılmıştı, ayakkabılar ve çoraplar ise aşağıda duruyordu. Sağ köşedeki sallanan sandalyenin üzerine siyah dantelli bir gecelik örtülmüştü. Yükseltilmiş pencerenin altından küçük bir tırnak büyüklüğünde siyah bir dantel parçası sarkıyordu.

"Bana ne olduğunu anlat Alex," dedi Sampson.

Duraksadım, o ana kadar gözlemlediklerimi düşündüm, sonra dedim ki, "Ön kapıdan giriyor, yani bekleniyor, bu da temas kurduğu anlamına geliyor.

Biri, bir bahisçi, belki ana odadaki ölü adam ya da dışarıdaki kadınlardan biri."

Ortağım başını salladı.

"Yani silahlı geliyor ama onu içeri alan kişiyi alarma geçirecek şekilde değil," diye devam ettim. "Mevcut kadınlardan bir grup, bu durumda üç kişi çağrıldı. Dış odaya dizilirler. Katil müzik setinin yanında duruyor. Sesi açıyor. Adam belki de ona sesini kısmasını söyler. Katil önce adamı, sonra da ona en yakın iki kadını yakın mesafeden vurur. Üçüncü kadın koridora ulaşmadan önce hızlı davranıp odanın diğer tarafına ateş etmesi gerekiyor."

Sampson bunu düşündü. "Teybin sesini neden açsın ki?" diye sordu. "Muhtemelen bir susturucusu vardı."

Omuz silktim. "Belki de çığlıkları bastırmak istemiştir. Her halükarda, diğer odadaki çiftin nasıl öldüğünü göz önüne alırsak, katil içeri girene kadar duydukları tek şeyin yüksek sesli müzik olduğunu varsayabiliriz. Önce müşteriyi, sonra da kızı vurdu."

Sampson önümüzde duran cesedi işaret etti. "Peki ya bu?"

Bir an dudağımı çiğnedim, senaryoların oynanmasına izin verdim. "Bir şey duydu ya da belki yanındaki kadın bir şey duydu, bir çığlık. Her neyse. Pencereden çıkmaya çalışıyorlar. Kadın geceliğine takılıp yırtılmasına rağmen başarıyor. Adam başaramıyor."

"Bunu anlayabilirim," dedi Sampson. "Ama ya içeri girip pencereden çıkmaya çalışan adamı vurur ve Cam Nguyen gibi kızı kaçırsa?"

"Biri ya da diğeri," dedim. "Adli Tıp buraya geldiğinde daha fazlasını öğreneceğiz."

"Kimin kim olduğunu bulmaya başlayacağım."

"Hemen ," dedim ve kurbanın üzerine çıkıp başımı açık pencereden dışarı uzattım ve el fenerimle etrafa baktım.

Küçük bir arka bahçede tuğladan bir teras, yükseltilmiş çiçek tarhları, yaklaşık beş metre yüksekliğinde tuğla duvarlar ve birkaç parça ferforje mobilya vardı. Alçak bir merdiven, muhtemelen ana odadaki kapalı perdelerin arkasında, sağ tarafımdaki Fransız kapılara tırmanıyordu.

Aşırı büyümüş yataklar, solmuş yapraklar, tuğlaların üzerindeki ölü dallar ve eski bir strafor kahve fincanı bana bu Fransız kapılarının ve bu terasın son zamanlarda nadiren kullanıldığını söylüyordu. Tam başımı içeri çekmek üzereydim ki el fenerimin ışıkları ilk geçişte gözden kaçırdığım bir şeyi yakaladı.

Aşağıda ve solumda kırıklarla dolu çimento bir merdiven boşluğu vardı.

Bira şişeleri. Daha uzağa eğildim, feneri açtım ve bazı parçaların kıvrımlarında sıvı gördüm.

Bu hiç mantıklı değildi. Keçeleşmiş yapraklar dışında arka bahçede ıslak bir şey görünmüyordu ve günlerdir yağmur yağmamıştı. Biraz daha ilerledim ve merdivenlerin dibinde çelik bir kapı gördüm. Bir bodrum mu?

O kırık şişelere ve sıvıya daha yakından bakmak isteyerek geri çekildim, kurbanın karşısına geçtim ve olay yeri teknisyenlerinin olay yerini fotoğraflamaya ve belgelemeye başladığı ana odaya çıktım. Sampson mutfaktaydı, çantaları ve cüzdanları karıştırıyordu.

Sözünü kesmektense perdelerin yanına gittim, onları geri çektim ve Fransız kapılarının kollarını buldum. Anahtar gerektiren bir Master Lock ile kilitlenmişlerdi ve bende anahtar yoktu.

Mutfağa doğru ilerlerken, çekmecelerde ve cüzdanlarda anahtarlık aramak niyetiyle, koridordaki kapalı kapıları fark ettim. Bana en yakın olanı bir malzeme dolabıydı. Girişe en yakın olan kilitliydi.

Sinirlenerek başımı kaldırdım ve kapı kanadının kenarından sarkan pirinç parçasını gördüm. Gülümsedim ve anahtarı almak için uzandım. Kilide uyuyordu. Muhtemelen Fransız kapılarındaki kilitlere de uyuyordu ama girişe en yakın kapıyı açtım ve karanlığa inen dik bir merdiven buldum.

Bodrumdan gelen hava küflüydü, Pine-Sol kokusundan hoş bir mola. Bina eskiydi, insanların daha küçük olduğu zamanlarda inşa edilmişti ve merdivenlerden inerken eğilmek zorunda kaldım. Kirli bodrum katına ulaştığımda da başımı korumak için eğilmek zorunda kaldım.

El fenerinin ışığını etrafa yaydığımda, bana daha yakın olan duvar boyunca dizilmiş sekiz parça yeni valiz, eski kutu yığınları ve fırın ile yağ tankının yanında toz ve örümcek ağlarıyla kaplı bahçe aletleri gördüm. Ocağın solunda el fenerim arka bahçeye açılan çelik kapının diğer tarafını buldu.

Ona doğru gittim. Fırının yanından geçerken anahtarı bulmak için cebimi karıştırıyordum ve ışığım kapıya odaklanmıştı. Sonunda anahtarı çıkardım, kapıyı açtım ve iterek açtım, kırık bira şişelerini ve kavisli parçaların içindeki ve çimento ped üzerinde kuruyan sıvıyı çok daha iyi görebildim.

Kandı.

Üst kattaki gibi büyük parçalar halinde değil. Daha çok, sanki biri camın üzerinde yalınayak koşmuş ve...

El fenerini kapının eşiğine tuttum ve orada bulaşmış kan gördüm. Bir adım geri çekilerek, kapıyı açmak için acele ederken gözden kaçırdığım şeyi fark ettim: tozun içinde kanlı ayak izleri, önde-

Rus aksanına benzeyen bir sesle çığlık atmadan önce ipek hışırdayarak yere düştü: "Seni öldüreceğim, orospu çocuğu!"

Işığı açtım ve siyah dantelli gecelik giymiş iri, çılgın bir kadının dirgenle bana doğru geldiğini gördüm.

Bölüm

62

Belki de yakın zamanda evsiz bir adamın karanlıktan fırlayıp beyzbol sopasıyla karnıma vurmuş olmasıydı.

Bilmiyorum.

Ama yabanın sivri uçlarının yüzüme doğru yaylandığını görmek kendimi yana ve ondan uzağa atmama neden oldu. Bir ucu kulağıma geldi ve beni kesti.

Beton zemine sertçe vurduğum ama yuvarlandım ve ceketimin altındaki omuz kılıfındaki tabancaya uzandım. Yuvarlanmaya devam ettim, arkamdaki çimentoya çarpan çelik dişlerin sesini duydum ve bir kez daha döndüm, bir elimde el feneri, diğerinde beylik tabancası.

Yabayı iki eliyle yukarı kaldırmış, bana doğru bir darbe daha indirmeye hazırlanıyordu. Ama ışık onu kör ediyordu.

"Polis!" Ona bağırdım. "Silahını bırak yoksa ateş ederim!"

Dengesiz görünüyordu, Rusça gibi gelen bir şeyler söyledi. "Bırak onu!"

Genç kadın yabayı bıraktı. Yaba yere çarptı ve hıçkırarak yere yığılmadan önce şok ve inançsızlık titreyerek orada durdu. İşte o zaman çıplak ayaklarını gördüm, kesilmişti ve kan akıyordu.

Sakinleşmesi ve sağlık görevlilerinin ayaklarıyla ilgilenmesi biraz zaman aldı. Georgetown Üniversitesi Tıp Merkezi'ne giderken ambulanda bana ilk ifadesini kırık bir İngilizceyle verdi.

Adı Irina Popovitch'ti. Yirmi dört yaşındaydı ve on üç aydır St. Petersburg'daki bir ajans aracılığıyla aldığı çalışma vizesiyle Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunuyordu; burada manken olarak iş bulacağına dair kendisine güvence verilmişti. Uçak biletini bile ödemişlerdi.

Moda podyumlarında şan şöhret yerine, Doğu Sahili'nde bir dizi üst sınıf özel genelev işleten Rus organize suç figürlerinin mülkü haline geldiğini bulmaya gelmişti: Boston, New York, Philadelphia, Washington, Atlanta, Tampa ve Miami.

Popovitch hepsine gitmişti. Ruslar, ziyaret başına iki bin dolardan fazla para ödeyen müşterilerin daha fazla gelmesini sağlamak için kızların yerlerini değiştirmeye inanıyorlardı. Dört kadından oluşan bu ekiple yaklaşık bir aydır birlikteydi. Falls Church'te korunan bir dairede kalıyorlar ve her gün ana odadaki iyi giyimli ölü adam Dimitri'nin dikkatli gözleri altında işe gidip geliyorlardı.

O akşam saat altı kırk beş civarında, ilk yatak odasında ölü bulduğumuz adamın gelişinden yirmi dakika sonra, Popovitch günün üçüncü müşterisi olan ve yaklaşık bir hafta önce bir kez gördüğü Martin'i karşıladı. Martin'in Dimitri'den kendisini özellikle istediğini söyledi.

Martin önce kendi giysilerini çıkarmayı ve işe koyulmadan önce kadının iç çamaşırlarıyla onu kızdırmasını severdi. Apartman zilini duyduğunda da yaptığı şey buydu, alay etmek. Dış odadaki müziğin sesi çok ama çok açıldığında Martin'e sataşmaya devam ediyordu.

Popovitch yeniden ağlamaya başlayarak, "Bu benim için hiç mantıklı değil," dedi. "Dimitri, yüksek sesli müzikten ve hip-hop müzikten nefret eder. Bize yetecek kadar parası olan erkeklerin o boktan rap'ten hoşlanmayacak kadar yaşlı olduğunu söyler."

Rimel izleri örümcek ağı gibi yanaklarından aşağı akıyordu. Bir mendil alıp yüzünü temizledim ve "Demek müziği duydun ve bakmaya gittin?" dedim.

Popovitch burnunu çekerek başını salladı. "Bir dakika sonra, evet, çünkü müvekkilim bu kadar yüksek sesle müzik çalarken istediği şeyleri yapamayacağını söylüyor. Yatak odasının kapısına gidiyorum ve neden bilmiyorum, bir şey birazcık aç diyor."

Yüzü gerildi ve bakışları sabitlendi.

"Onu gördün mü?" Dedim. "Katili mi?"

Başını salladı, yine ağlıyordu. "Indiana Jones gibi takım elbise ve şapka giyiyor. İki silah taşıyor.

ses."

"Bastırıcılar."

Derin, titrek bir nefes aldı. "Marina'nın yatak odasında kayboldu ve sonra koridorun sonunda arkadaşım Lenka'nın kanlar içinde yattığını gördüm."

Popovitch, arkasını döndüğünü ve çıplak müşterisine "Kaç! Herkesi öldürüyor!" diye tısladığını söyledi. Diğer yatak odasından bir çığlık duymuş ve pencereye doğru koşmuş. Başını ve omuzlarını pencereden dışarı çıkardı, tuğlanın üzerine kafa üstü düşeceğini fark etti ve tereddüt etti. Martin onu arkasından itti. Kadın düştü ve başını çarptı.

Sersemlemiş bir halde müziğin sesinin yükseldiğini duydu ve yatak odasının kapısının açıldığını anladı. Müşterisinin "Hayır, lütfen!" dediğini duydu.

Sonra ayağa kalktı, saklanacak başka bir yer bulmaya çalıştı. Dimitri'nin bodrum kapısının anahtarını sahte bir taşın içinde sakladığını ve oraya girebilirse güvende olacağını düşündüğünü söyledi.

"Camın orada olduğunu bilmiyorum," dedi. "Üzerine koştum, kestiğimi hissettim ve bağırarak istedim ama hiçbir şey söylemedim. Pencerede bir ses duydum, aşağı indim, kendimi daha fazla kestim ama anahtarı bulmaya çalıştım."

"İyi ki geldin," dedim. "Müziğin durduğunu duyunca neden yukarı gelmedin?"

"Yerlerde yürüdüğümü duyuyorum, sesler duyuyorum," dedi. "Bunun kim olduğunu, nerede olduğunu bilmiyorum, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum."

Ambulans durdu ve Georgetown Üniversitesi Tıp Merkezi'nin acil servis girişine kadar geri gitti.

"Onu ne kadar iyi gördün?" Ben sordum.

Bunu düşündü. "Benden haberi olacak mı?"

"Sizi koruyabilir miyiz diye soruyorsanız, evet," dedim kararlılıkla. "Burası Rusya değil. Onu gördünüz mü?"

Popovitch tereddüt etti ama sonra isteksizce cevap verdi, "Evet. Banyodan gelen ışıktaki iyi. Ama sadece Marina'nın yatak odasına girerken yandan."

Sağlık görevlileri sedyeyi çıkarmak için arka kapıları açtılar. Arkalarında bekleyen bir kadın polis memuru vardı.

"Benimle gelir misiniz, Dedektif?" Irina yalvaran bir ses tonuyla sordu.

"Memur seninle kalacak," diye ona güvence verdim. "Kesiklerini onaracaklar ve ben de seni görmesi için bir ressam göndereceğim."

"Bunu televizyonda görüyorum. Benim gördüğümü çiziyorlar, değil mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdim ve omzunu okşadım. "Sen cesur bir kadınsın İrina ve biz sana yardım edeceğiz."

Sağlık görevlileri onu acil servise götürürken tekrar ağlamaya başladı. "Ben sadece Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşamak istiyorum, anlıyor musunuz?"

Bir an orada durdum ve onun acısını hissettim. Ama kapılar arkasından kapandığında, şansımız yaver giderse o gece geç saatlere kadar katilin iki farklı açıdan çizilmiş robot resimlerinin elimizde olacağını ve o zaman seri katil avının gerçekten başlayacağını düşünüyordum.

Hemen şüpheyeye kapıldım. Yeterli zamanımız olacak mıydı? Birinin katili tanıyıp tanımayacağını kim bilebilirdi?

Acil servisin dışında bir banka oturdum ve Bree'yi aradım. Sadece onun sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Bölüm

63

Bree **neredeyse iki saat boyunca** Güneydoğu DC'nin her yerinde Ava'yı aramıştı. Alex'le birlikte geçen hafta gittikleri her yere gitmişti, evsiz adamın Ava'nın Jane Doe'yu yakarken gördüğünü söylediği fabrika da buna dahildi.

Ama ondan hiçbir iz yoktu.

Sonunda, saat dokuz buçuk civarında, Bree Sekizinci Cadde'deki 7-Eleven otoparkına girdi ve alnını arabasının direksiyonuna dayadı. *Belki de Ava gitmiştir*, diye düşündü ve bu fikre umutsuzca üzüldü.

Ava'nın Cross ailesinde geçirdiği çok kısa süre boyunca kızı çok yakın olmuştu, sanki Ava hiç sahip olamadığı küçük kız kardeşiymiş gibi. Ava'yı bir daha asla göremeyeceğini, ona ne olduğunu asla bilemeyeceğini düşünmek, işte bu...

Zavallı Branson'ları ve Lancaster'ları düşündü, ebeveynlerinin çaresizliğinin ve korkusunun derinliğini ve boyutlarını kavradı. O çocukların yarın boğulacakları düşüncesi Bree'nin gözlerini yaşarttı ve birkaç saniyeliğine bu acıya teslim oldu.

Ama neredeyse anında sinirlendi. Hayır, pes etmiyordu. Henüz değil. O bebeklerden değil. Ve Ava'dan da.

Bree dışarı çıktı ve rahatlatıcı bir yiyecek aramak için markete girdi. Bir kola ve birkaç kötü alışkanlığından biri olan suda kızartılmış çıtır çıtır Zapp's Cajun tarzı patates cipsi aldı. Arabaya döndüğünde çantayı yırttı ve soda kutusunu açtı. İçerken ve çıtırdatırken

Patates cipslerini bitirirken kendine farklı düşünmesi gerektiğini söyledi.

Ava Washington'dan tamamen ayrılmadıysa bile, en azından uyuşturucu satıcılarının peşinde olduğu Güneydoğu'dan ayrılmış olması Bree'ye giderek daha mantıklı geliyordu. Yolanda, Ava'nın Oxy ve Percocet gibi ağrı kesiciler kullandığını söylemişti.

Bree, bu tür uyuşturuculara bir kez bağlandıktan sonra bırakmanın zor olduğunu düşünüyordu. Bu da Ava hâlâ şehirdeyse uyuşturucu arıyor olacağı anlamına geliyordu.

Bree daha önce hiç narkotikte çalışmamıştı, Alex de çalışmamıştı, bu yüzden bugünlerde insanların nerede para kazandıklarını tam olarak bilmiyordu. Ama akademiden, son üç yıldır uyuşturucu ve çetelerle çalışan bir arkadaşı vardı. Dedektife mesaj atarak Güneydoğu dışında şehirde torbacıların nerede çalıştığını sordu.

Telefonu çaldığında son çıtır Zapp's cipsini bitirmek üzereydi. Telefonu eline aldı ve gelen cevabı okudu. Kola kutusunu boşalttı ve telefonunun çaldığını duyarak arabasını çalıştırdı. Cevapla ve Hoparlöre bastı.

"Selam." Alex'ti. "?" "Gezmeye çıktım.

Ya sen?"

"Georgetown Tıp Merkezi."

Midesinin düğümlendiğini hissetti. "İyi misin?"

"Sadece bir araca ihtiyacım var."

"On beş dakika içinde orada olacağım," dedi Bree. "Ava'yı ikinci plana atmadan önce bir yeri daha kontrol etmek istiyorum."

"Acil dışında oturuyor olacağım."

Bölüm

64

KIRK DAKİKA SONRA Adams Morgan'ın hemen kuzeyinde, sekiz yüz bin dolarlık şehir evlerinin yerini başkentin daha sert bir bölgesine bıraktığı bir geçiş mahallesindeydik. On Sekizinci Cadde'den doğuya, kırmızı tuğlalı sıra evlerin, meşe ağaçlarının ve iki tarafına park edilmiş eski arabaların bulunduğu dar bir yol olan Euclid'e doğru ilerledik.

İleride, On Yedinci kavşağın yakınında, yolda durmuş arabaların arka lambalarını görebiliyorduk. Burası, Bree'nin narkotikteki arkadaşının, hafif bir heyecan arayan ABD Senatosu yardımcılarında bir sonraki uyuşturucusunu arayan sert bağımlılara kadar herkese hizmet veren, gelişen bir açık hava uyuşturucu pazarı olduğunu söylediği yerd. Yaklaştıkça duran arabaların camlarına doğru yaklaşan figürleri görebiliyordum.

"Duralım mı?" Bree, şu anda kapalı ve kiralık olan eski Euclid Market'in önüne geldiğimizde sordu. Kapüşonlu beş ya da altı genç adam duvara yaslanmış, Colt 45'lik içiyor, sigara içiyor ve bizi izliyordu. Başka bir grup adam da kavşağın karşı tarafında durmuş, kuzeyden gelen alıcılarla ilgileniyordu.

"Devam edin," dedim, dosdoğru önüme bakarak. "Onlarla yürüyerek konuşsak daha iyi olur."

Bree başıyla onayladı ve arabayla On Yedinci Cadde'yi geçip Mozart Place'in yanından aşağı indik ve Çocuk Sağlığı Merkezi'nin yanında park edecek bir yer bulduk.

Kavşağa doğru geri yürüdüğümüzde saat on ikiye çeyrek vardı, elimizde Ava'nın artık aylar öncesine ait fotoğrafı vardı. Bir yanım bunun boşa kürek çekmek olup olmadığını merak ediyordu.

"İşte , Alex!" Bree bağırdı ve On Yedinci Cadde'nin güneyini, caddenin batı tarafını işaret .

Ava boş dükkânın duvarı boyunca satıcılara doğru yürüyordu. Bree'nin sesini duymuş olmalıydı, çünkü hemen alarma geçti, etrafı taradı ve benim ona doğru koşmaya başladığımı gördü.

Bir anda döndü ve geldiği yöne doğru patladı. "Ava!" diye bağırdım ve peşinden gittim.

"Sadece konuşmak istiyoruz!" Bree, doğu kaldırımında Ava'nın yanında yürürken bağırdı.

Ava hızlandı. Belli ki şehrin bu kısmını biliyordu, çünkü Euclid Market'in arka tarafını geçtikten sonra batıya daldı, kalaslardan yapılmış alçak bir çitten atladı ve bir tür çöplük haline gelmiş, aşırı büyümüş bir araziye düştü.

Ben arsaya ulaştığımda Ava iki şiltenin üzerinden atlamış, toprak ve eski inşaat molozlarından oluşan bir tepeciğin üzerine çıkmıştı. Terk edilmiş arsa, On Sekizinci Sokak'a çıkan bir sokağın köşesindeydi. Oraya gittiğini sanıyordum. Bree de oraya gittiğini düşünüyordu, çünkü karımın ara sokağa yöneldiğini gördüm.

"Ava!" Onu durdurmaya çalışarak bağırdım.

Ama onu durdurmak mümkün değildi ve ara sokağa girmedi. Ürkmüş bir sincap gibi, arsanın arka tarafındaki tel örgüye sıçradı, tırmandı, sonra ötedeki ahşap çitin tepesine tutundu. Her iki çitin üzerinden kendini karanlığa attı.

İlk çite tırmandım ve ikinci çitin üzerinden baktım. Ava bir sıra evin arka bahçesinden geçip diğerine tırmanıyordu.

"Sana yardım etmek istiyoruz!" Bağırdım.

Ama o hiç yavaşlamadı. Onu tekrar kaybetmiştik.

Arabaya doğru yürürken, "En azından burada, Washington'da," dedim. "Burada kaldığı sürece onu tekrar bulacağız."

Ancak Bree, eve dönüş yolu boyunca sessiz ve kasvetliydi.

Verandaya tırmanırken, "Artık bize güvenmiyor," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Ve nedenini bilmiyorum."

"Suçluluk mu?" Bree anahtarını kilide sokup kapıyı açarak şöyle dedi

ön koridora.

Saat gece yarısını geçmişti ve ev karanlıktı. Benim hesabıma göre Cam Nguyen ve bebeklerin öldürülmesine yaklaşık on sekiz saat vardı.

Polis sanatçılarının bana e-posta ya da mesaj atıp atmadıklarını görmek için telefonumu çıkardım. Göndermemişlerdi.

"Bira mı?" Bree sordu.

"Onsuz uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedim yemek odasının ışığını açarak.

Tadilat sırasında kullandığımız küçük buzdolabından iki bira çıkardı, birini açtı ve bana uzattı.

Ev telefonu çaldı. Sadece geç saat olduğu için değil, aynı zamanda bu numarayı artık sadece tele-pazarlamacılar kullandığı için de bizi şaşırttı. Arayanın kimliğini kontrol ettim, numarayı tanımadım ve sert bir şekilde cevap verdim, "Bir şey satmak için biraz geç değil mi?"

"Benim."

"Ava?" Hoparlörü açarak söyledim. "?" "Hemen geliyoruz," dedi Bree endişeyle.

"Lütfen," dedi Ava gözyaşlarına boğularak. "Artık beni bulmaya çalışma. Lütfen beni unut."

"Ava."

"Şu anda benim için yapabileceğin tek şey bu," dedi ve kapattı.

Bölüm

65

Ava'nın aranan bir suçlu olduğu **düşüncesi**, Cam Nguyen'in ve bebeklerin infazının yaklaştığı düşüncesi yüzünden zar zor uyuyabildik. Bree nihayet şafak vakti uyuyakaldı. Ama yediye çeyrek kala yatak odamızın kapısı yavaşça gıcırdayarak açıldığında ben tamamen uyanıktım.

"Baba..." Ali yumuşak bir sesle başladı.

Tartışmanın faydası yoktu çünkü zaten uyumayacaktım. Parmağımı dudaklarıma götürerek ayağa kalktım. Koridorda fısıldadım, "Bir duş alayım ve seninle okula kadar yürüyeyim."

Bana sıırıttı ve ön dişlerinden birini daha kaybettiğini gördüm. Kendiminkini işaret ettim. "Bu ne zaman oldu?"

"Dün gece," dedi. "Anneannem diş perisinin gelmesi için çok geç olduğunu söyledi."

"Katı kuralları olduğunu duymuştum," diye cevap verdim. "Diş perisi yani."

En küçük oğlum sanki bu dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi başını salladı ve sonra merdivenlerden inerek büyükannemin kahvaltı hazırlarken çıkardığı gürültüye doğru gitti.

On beş dakika sonra, hızlı bir duş, tıraş ve kıyafet değişiminden sonra banyoyu Bree'ye teslim ettim ve odamızdan çıktım. Merdivenin başındaki sahanlıkta durmuş, Ali'nin odasına bakıyor ve eşofmanını giymesini izliyordum. Tek düşünebildiğim Joss Branson ve Evan Lancaster'dı ve deli bir çiftin

Bugün onları boğmak ve anlayabildiğim bir sebep olmadan bir fahişeyi boğmak için.

"Hadi küçük adam, gitmem gerek," dedim.

"Gidiyorum!" Ali ayaklarını spor ayakkabılarının içine sokarken bağırdı.

Dikkatimi koridorun sonundaki çatı katındaki ofisime çıkan merdivene verdim ve kaşlarımı çattım. Talaş mı? Neredeyse gidip bakacaktım ki Ali, "Ben hazırım!" diyerek odasından fırladı.

Kollarını bacaklarıma doladı, eksik ön dişlerini tekrar ortaya çıkararak bana gülümsedi ve "Gitmeliyiz!" dedi.

"öyle," dedim ve ona sarıldım.

Anneanneye "Okuldan sonra görüşürüz!" çılgınlıklarıyla ön kapıdan çıktık. Müteahhit Billy DuPris ile kısa bir konuşma yaptım ve bana kontrplak duvarların bugün, çatının da yarın yapılacağını söyledi.

"Baba, geç kalacağım," dedi Ali.

DuPris'e "Gitmeliyim" dedim ve güneye, evimden yaklaşık yedi blok ötede bulunan Sojourner Truth'a doğru yola çıktık.

Yürürken Ali elimi tuttu ve düşüncelerim Ava'ya ve onu unutmamız için bize nasıl yalvardığına kaydı. Sokağın karşı tarafına park etmiş bir vakum tamir şirketine ait panelvanı fark ettim ve mahalleden birinin bu işe girmiş olması gerektiğini düşündüm, çünkü onu daha önce de orada park halinde görmüştüm-

"Baba?" Ali söyledi.

"Ha?" Ona bakıp sokağın sonuna ve karşıdan karşıya geçmemiz gerektiğini fark ederek cevap verdim. "Ah, pardon."

"Baba, çok düşünüyorsun," dedi. Gülümsedim ve

"Bazen çok fazla" dedim.

Sonraki beş blok boyunca sessizlik içinde yürüdük. Okula varmak üzereyken Ali, "Bazen çok düşünüyorum," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Oğlumun bundan sonra ne söyleyeceğini asla bilemezsiniz. "Bazen mi?"

"Evet."

"Şimdi düşünüyor
musun?" "Hem de
çok."

"Ne ?" Sessizliğe gömüldü.

"Zombiler mi?" Tahmin ettim.

Başını salladı ve bana bakarak, "Ve nasıl koktuklarını." dedi. "Doğru. Ölü bir şey gibi değil."

"Şey, tüm zombileri bilmiyorum. Sadece evde olanı biliyorum."

"Nasıl unutabilirim ki?"

Oğlum okulun oyun alanını çevreleyen çitin dışında durdu ve "Bana inanmıyorsunuz ama onun nasıl koktuğunu, yani *kime* benzediğini buldum" dedi.

"Peki kimdi o?"

"Hani şu okulumuza gelip bize şirketinden bahseden adam," dedi Ali ve burnunu kıvırdı. "Tıpkı zombi gibi tuhaf kokuyordu."

Bu beni durdurdu. "Bu adamın adı neydi?"

"Hatırlamıyorum," diye yanıtladı Ali. "Sadece garip kokuyordu. Bayan Hutchins'e sorabilirim, o da size anlatır."

"Sen öyle yap," dedim ve saçlarını karıştırdım. "Nana okul bittiğinde burada olacak."

Bölüm

66

Küçük oğlumu tetherball direğinde toplanan bir grup arkadaşına katılana kadar **izledim** ve sonra ilk önce ne yapacağımı anlamaya çalışarak eve koştum. Elektrikli süpürge minibüsü gitmiş, park yerini renkli camlı ve ilçe plakalı koyu mavi bir Chevy Tahoe almıştı.

Eve çıkan merdivenleri tırmanırken çivi tabancalarının sesi beni karşıladı ve Nana Mama'yı telaş içinde ön kapıdan çıkarken buldum.

"Bütün gün bunu yapacaklarsa ben ," diye açıkladı. "Akıllıca bir fikir."

"Peder Hannon benden yardım istedi zaten," diye cevap verdi. "Kutsal Cuma ve Paskalya ayinleri için hazırlanıyorum."

"Bırakmamı ister misin?"

"Kesinlikle hayır," dedi ve merdivenlerden inmeye devam etti.

Yemek odasında Bree mısır gevreği yiyor ve suratı asık görünüyordu. "O bebekleri mi düşünüyorsun?" Kendime kahve doldururken sordum.

"Ve Cam Nguyen," diye cevap verdi, yüzü buruşmuştu. "Böyle çaresiz hissetmeye dayanamıyorum, bunu bile bile-"

Cep telefonum çaldı.

"Faksınız açık mı?" Sampson selamlama amacıyla sordu.

"Sanırım. Kontrol edebilirim."

Sampson, yolda sanatçıların eskizlerinin olduğunu söyledi: genelev cinayetlerine tanık olan Irina Popovitch'in profilden görünüşü ve

Harry Barnes'ın katili Superior Spa'dan çıkarken görüntülediği bakış açısı.

"Quintus her an ressamların eskizlerini gönderebilir." "Onları gördün mü?"

"Henüz değil. Ne zaman giriyorsun?" "Hemen," dedim ve kapattım.

Merdivenlere ve çatı katındaki ofisimde bulunan faks makinesine doğru ilerlerken Bree'yi aradım ve ona gelmek üzere olan çizimlerden bahsettim.

"Hemen geliyorum," diye seslendi arkamdan.

Tavan arasına tırmanıp ofisime adımımı atar atmaz bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Önce ne olduğunu çıkaramadım ama sonra Damon'ın yedi yaşındayken benim için yaptığı kalemliğin masamdaki telefonun yanından çekmecenin en ucuna taşınmış olduğunu gördüm. Kalemlik bende olduğu on yıl boyunca bir santimden fazla yerinden oynatmamıştım.

Yere baktım, birkaç küçük talaş zerreciği gördüm ve cep telefonum çaldığında irkildim, beni bir mesajla uyardı. Mesaj Ali'nin öğretmeni Bayan Hutchins'ten geliyordu. Mesajı okuduğumda başım geri döndü.

Geçtiğimiz Perşembe günü konuşmacımız Bay Thierry Mulch idi.

Thierry Mulch mu? Bana o mektubu gönderen adam.

Faks makinesi çaldı, bağlandı ve yazdırmaya başladı. Orada öylece durup önce mesaja sonra da kalemliğe baktım.

Bree'nin merdivenlerden çıkarken ses üzerine Ali'nin "Garip kokuyordu. Tıpkı zombi gibi."

gece Thierry Mulch adında biri evime mi girmişti?

Mulch kalemliğimin yerini mi değiştirmişti?

Bree kapıyı çaldı, içeri girdi ve "Eskizler mi?" dedi.

Daha önceki masaj salonu cinayetleriyle bağlantıyı işaret eden deli adamın oğlumun okuluna gittiği, Ali'nin kokusunu alacak kadar yakınımda olduğu ve sonra da benim evime girmiş olabileceği fikrinden kurtulamadan faksı işaret ettim.

"Bu adam tanıdık geliyor," dedi Bree heyecanla.

"Ne?" dedim. Masamın üzerinde duran iki çizimi incelediğini görmek için ona doğru baktım. "Nerede?"

"Onu henüz tanıyamıyorum," dedi ve sonra çizimlere dokundu. "Ama onu geçen hafta içinde bir yerlerde gördüğümü biliyorum."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, yemin ederim."

Masanın etrafında onun yanına geldim.

Thierry Mulch'un yüzüne bakıyordum. Katilin iki perspektifini gördüm; biri kapüşonlu bir kıyafet içinde bana doğru bakıyordu, diğeri ise takım elbiseli ve profilden.

Her iki çizimde de yirmili yaşlarının sonlarında bebek yüzlü bir karakter görölüyordu.

Hemen onu daha önce de gördüğüm hissine kapıldım, ama ilk başta ne olduğunu çıkaramadım. Ama sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, onu farklı giyinmiş olarak gördüm ve son zamanlarda onunla yaşadığım birkaç karşılaşmanın görüntüleri tarafından saldırıya uğradım ve hiçbir şüphe hissetmedim.

"O tüyler ürpertici soğukkanlı orospu çocuğu," diye fısıldadım. "Tüm bu süre boyunca tam karşımızdaydı."

Dördüncü Bölüm

Pervasız Kalpler

Bölüm

67

MARCUS Sunday tam bir **hayal kırıklığı içinde**, Cross'un evinin sokağının aşağısındaki mavi Tahoe'nun ön koltuğunda oturmuş, Acadia'nın bilgisayarından tavan arasındaki ofisten gelen canlı yayına ağzı açık bakıyordu.

Ekranda Cross'un karısı "Kim?" dedi.

Cross, "Şehir merkezine giderken açıklarım," dedi ve çizimleri kaptığı gibi Bree'nin hemen arkasından ofisinden çıktı.

"Neler oluyor Marcus?" Acadia kafası karışmış bir halde konuştu. "Tam önlerinde kim vardı?"

"Masaj salonu katili," dedi Sunday, etkilenmiş ve sinirlenmiş hissederek. Cross gerçekten de değerli bir düşmandı, saygı duyulması gereken bir düşman, eğer onları yenmek istiyorsanız tüm düşmanların olması gerektiği gibi.

Cross belli ki Thierry Mulch'un mektubundaki bilgileri almış ve tahmin ettiğinden çok daha ileri götürmüştü. Dr. Alex'in artık bir şüphelisi vardı. Hiç şüphesiz. Alex Cross'u yok etmeye karar verdiğinden beri ilk ve tek kez, adamı ibret olsun diye, hayatın rastlantısallığını ve saçmalığını açıkça göstermek için, yazar bir belirsizlik acısı hissetti.

Eğer dedektif böyle bir davayı çözebilirse- "İşte geliyorlar," dedi Acadia.

Cross ve karısı verandadan koşarak çıktılar, çöp kutusunu geçtiler, kaldırıma çıkan merdivenlerden aşağı indiler ve arabalarına doğru uzaklaştılar. Bir şeyleri parçalama dürtüsüyle savaşıyan Sunday, Tahoe'yu çalıştırdı, bir saniye bekledi ve sonra

aracını vitesine taktı.

Son birkaç dakikaya kadar her şey çok iyi gidiyordu, diye hayıflandı. İki gece önce yemek odasına ve ön odaya yerleştirdiği ses böcekleri kusursuz çalışıyordu ve o zamandan beri, biraz yaratıcılıkla önümüzdeki günlerde çok değerli olabilecek şeyler duymuşlardı.

Örneğin Sunday, Bree Stone'un Ava adında genç bir kaçağa takıntılı olduğunu ve onu aradığını, Cross'la birlikte bir gece önce kızla konuştuklarını öğrenmişti. Cross'un oğlu Ali'nin zombi delisi olduğu ortaya çıkmış ve çocuk ziyareti sırasında Sunday'in kokusunu aldığını iddia etmişti.

Bu mümkün müydü? O kadar belirgin bir kokusu var mıydı? Acadia hayır dedi ama her ihtimale karşı deodorant ve sabun markalarını değiştirmişti bile.

Ayrıca Cross'un kızının atletizm takımına girdiğini ve Dr. Alex'in ailesiyle geçirdiği zamanın düzenli olarak kaçırılmasından rahatsız olduğunu da öğrenmişlerdi. Ve sevgili Nana Mama, Paskalya kutlamalarına hazırlanmak için çok yakın bir gelecekte evde olduğu kadar St. Anthony's'de de zaman geçirecekti.

Tüm bunları öğrenmek harikaydı. Cross ofisine gidip kalem tutucunun yerinde olmadığını fark edene kadar bu gerçekler hayal gücünü çılgına çevirmişti. Faks makinesi çalmadan hemen önce kameraya yakalanan o an o kadar mükemmeldi ki Sunday zaferle yumruğunu sıkmış, Acadia da alkışlamıştı.

Ama sonra o polis krokileri geldi ve Cross katilin tüm o süre boyunca gözlerinin önünde olduğunu söyleyip durdu ve başka hiçbir şey söylemedi!

Acadia, "Muhtemelen arabasına bir böcek koymalıydın, şekerim," diye önerdi.

"Vay be, öyle mi dersin?" Sunday söyledi.

"Evet," dedi Acadia. "Nereye gidiyoruz?"

"Nereye giderlerse gitsinler, bebeğim," dedi Sunday. "Bu katili artık en az onlar kadar ben de görmek istiyorum."

"Akraba ruhlar mı?"

"Onun gibi bir şey."

Bölüm

68

İKİ SAAT SONRA, kelepçeli ve prangalı **hissederek,** Bree ve ben, Joss Branson'ın kreşten alındığı yerden çok da uzak olmayan Washington'un Brightwood mahallesindeki bir apartmandan Tuckerman Caddesi'ne inen plakasız bir arabada oturuyorduk.

Kaptan ve Quintus'u hoparlöre almıştık ve bağırış çağırış içindeydik.

"Ne demek geri tepiyor?" Ben talep ettim. "Burada tehlikede olan hayatlar var!" Bree ısrar etti. "Bebeklerin hayatı!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Quintus karşılık verdi. "Ama şu anda elinizdeki tek şey o çizimler ve Carney'nin suç mahallerinin etrafında görüldüğü gerçeği."

"Her suç mahallinde! Onu kaplıcanın ve Lancaster'ların evinin dışında gördüm ve yemin ederim genelevin dışındaki kalabalığın arasında Georgetown sweatshirt'ü içinde bir anlığına gördüm. Ve Bree, Joss kaçırıldıktan hemen sonra Bayan Branson neredeyse bayılmak üzereyken ona yardım etmesini emrettiği memurun Carney olduğunu düşündüğünü söylüyor!"

"O olaylara onun gönderilmediğinden emin misin?" Quintus söyledi.

"Hayır, *değildi* Kaptan," diye karşılık verdim. "İlk gece bana söyledi ve Sampson eve dönerken telsizinden Superior Spa'yı duyduğunu söyledi. Lancaster'lara gittiğimizde kalabalık kontrolü için gönderildiğini söyledi ama o sırada görevde olmadığını öğrendik."

"Arama emrini mükemmelleştirmek için hala yeterli değil. Bana daha fazlasını bulun." "Bize başka bir yargıç bulun!" Bağırđım ve telefonu kapattım, yumruklamak istiyordum.

Bir şeyler. Carney'nin dairesinde olduğunu biliyorduk. Sabit hattını aramak için yanan bir telefon kullandım ve yaklaşık on beş dakika önce açmıştı. Bebekler orada mıydı? Cam Nguyen orada mıydı?

"Yukarıya birini gönderip ağlayanları dinlemeye ne dersiniz?" Bree önerdi. "İyi fikir ama bunu yapamayız," diye cevap verdim. "Carney bizi tanıyor."

Eşim çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Peki ne yapacağız?"

"Quintus işbirlikçi bir yargıç bulamazsa, Carney'nin işe gitmek için ayrılır, sonra da içeri gireriz."

"Böyle zamanlarda size yeniden aşık oluyorum, Dr.

Haç."

Sırıttım ve ona bir öpücük gönderdim. Telefonum çaldı.

Sampson. "John?"

"Tamam Alex," dedi iri adam, zor nefes alarak. "Elimde birkaç şey var. Carney denizciymiş, Afganistan'da görev yapmış. Bir el yapımı patlayıcı yüzünden başından hafif yaralanmış. Force Recon, Özel Kuvvetler için fiziksel testleri geçecek kadar iyileşmiş ama adı konmamış nedenlerle geri çevrilmiş. Onurlu bir şekilde terhis oldu, ilk vurulma, kaçırılma ve boğulma olaylarının yaşandığı sıralarda Albuquerque'de güvenlik görevlisi oldu. Ve iki yıl önce ikinci cinayet ve adam kaçırma olayları yaşandığında Tampa Polisi'nde çaylak olarak gözetim altındaymış. Dört ay önce buradaki işi kabul etti, daha iyi maaş, aynı kıdem."

"Bu kadar yeter," dedim. "Quintus'u ara, bunu ona ver."

On beş dakika sonra kaptan aradı. "Arama emrini aldın, Alex. Sampson onu almaya geliyor. En fazla yirmi dakika içinde orada olur."

Dakikalar geçtikçe, biz beklerken o dairede neler olabileceğini hayal etmemek için kendimi zor tuttum. Duygusal yanım dedi ki, *sadece oraya git, kapıyı kır ve arama emrinin gelmesine izin ver. Senin sözüne karşı Carney'sözü.* Ama kafamın içindeki daha mantıklı bir ses bana yasal olmaya çok yakın olduğumuzu ve zehirli meyveyi riske atmaya değmeyeceğini hatırlatıp duruyordu-

"İşte " Bree bağırđı. "Carney harekete geçti!"

Başımı kaldırıp baktığımda genç devriyenin apartmanına giden geçitten döndüğünü ve sivil kıyafetlerle bizden uzaklaştığını gördüm: kot pantolon, iş botları, ekose bir gömlek ve kanvas bir ceket.

"Kolunun altında bir şey taşıyor," dedim ve bir dürbün alıp mavi Chevy Impala'nın yanında durup anahtarı kilide sokarken ona baktım.

Arka kapıyı açtı, taşıdığı şeyi içeri attı, sonra kapıyı kapattı ve arabanın etrafında döndü.

"Ne taşıyordu?" diye sordu karım.

Carney sürücü koltuğuna tırmanırken dürbünümü indirerek, "Boş, katlanmış kanvas spor çantaları," dedim. "Bir sürü."

Bree anlamıştı ve hasta görünüyordu. "Sampson'ı ve arama emrini bekleyemeyiz Alex. İşe gitmeden önce o bebekleri ve Cam Nguyen'i boğmak için bir yere gidecek."

Kabul ettim, arabamızı çalıştırdım ve "John'u ara. Destek geldiğinde daireye girip arama yapmasını söyle. Kaptanı da uyar."

Bölüm

69

PAZAR günü Tuckerman Sokağı'ndaki park yerinden çıkan **CROSS PULL'u gördü** ve hemen yarım blok geriden takip etti.

"Şu mavi Impala'yı takip ediyor," dedi Acadia.

"İkisini de yakaladım," diye cevap verdi yazar.

"Sağa git," dedi.

"Görüyorum."

Yazar sağa döndü, trafikte oldukça geride kaldı, mavi Impala'nın altı ya da yedi araba arkasında olan Cross'un altı ya da yedi araba arkasında kaldı. Arabayı kullanan katil miydi? Bu düşünce Sunday'in tüylerini diken diken etti.

Acadia da aynı şekilde düşünmüş olacak ki, "o da bizim gibi mi?" diye sordu.

Yazar şöyle bir baktı ve sanki aynı kişinin ayna görüntüleri gibi bu kadar benzer düşünmelerinin ne kadar ürkütücü olduğunu bir kez daha düşündü.

"Öldürmeyi seviyor, kesinlikle," diye yanıtladı Sunday. "Ama onun karanlık faaliyetlerini yönlendirenin zevk değil, zorunluluk olduğunu tahmin ediyorum."

Acadia başını salladı. "Başka yok. Bize hiç benzemiyorlar."

"Farklı bir alt tür," diye önerdi.

"Büyüleyici," diye yanıtladı.

Mavi Impala'yı ve Cross'un plakasız arabasını, Wheaton, Glenmont ve Aspen Hill'in alt bölgelerinden geçen Maryland Route 97'ye kadar takip ettiler. Ta ki

Olney'de tarım arazileri ortaya çıktı.

Burada yolda daha az trafik vardı ve Sunday o kadar geride kalmak zorunda kalmıştı ki mavi Impala'yı ve ardından ikisi de Sunshine'daki kırsal otoyoldan sola dönüp Damascus Yolu'nda batıya doğru ilerledikten sonra Cross'un arabasını gözden kaybetti.

Yolun aşağısını görebiliyordu. Gitmişlerdi. "Nereye gittiler-" "arkadaki su deposuna gitmiş olmalılar," dedi Acadia.

Sunday el frenine bastı ve direksiyonu kırka doğru kırdı. Çığlık atarak U dönüşü yaptılar ve karşı şeride geçtiler. Freni bıraktı ve gaza bastı, yolu arıyordu-

"İşte " Acadia bağırdı. "Triadelphia Rezervuar Yolu."

Sunday fren yapmadan sola döndü ve toprak yoldan bir kez daha kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Birbiri ardına, sık ağaçlıklarla ayrılmış çiftliklerin yanından geçtiler. Nereye gidiyorlardı? Baraj gölüne mi?

Yoldaki bir tepeyi aştı.

Acadia, Sunday "Siktir" demeden önce "Tüh," dedi.

Plakasız araba seksen metre kadar ileride, ormanın yerini saman tarlalarına bıraktığı yerden yirmi metre kadar uzakta, banketin dışında park halindeydi. Dedektif ve karısı çoktan dışarı çıkmış, kapıları kapatmışlardı. Bree Stone'un elinde bir telsiz vardı ve arabanın önüne, ormanın kenarına ve tarlalara doğru ilerliyordu.

Ama Alex Cross? Orada durmuş onlara bakıyordu.

Bölüm

70

Renkli camlı ve DC plakalı **KOYU MAVİ** Chevy Tahoe'nun hızla geçip gitmesini **izledim**, bana bir kadın ve bir erkek silüetinden başka bir şey vermedi. Tarlalara doğru yürümeye başladım, cipi yolun diğer ucunu ve bir sıra ağacı geçip virajda kaybolana kadar izledim.

"Ne oldu?" Bree sordu.

"Muhtemelen bir şey yoktur," dedim, ormanın kenarına vardığımızda yavaşlayarak. "DC'de renkli camlı koyu mavi Taho'lardan çok var. Beyaz Saray'da onlardan bir filo var."

Tarlanın ötesinde gözlerim çam ağaçlarından oluşan uzun bir duvarı inceledi, yoldan eski bir çiftlik evine ve alçak çalılarla çevrili eski bir ahıra doğru uzanan bir tür rüzgâr siperi. Dürbünden evin yan bahçesine park etmiş Carney'nin Impala'sının üst kısmını seçebiliyordum. Çok uzaklardan evin beyaz boyasının kabarmış ya da çıplak fıçı tahtasına dönüşmüş olduğunu görebiliyordunuz. Ahırın çatısı bir noktada yıldırım çarpmış gibi görünüyordu. Bir köşesinde kömürleşmiş, açık bir delik vardı. Tüm yapı sola doğru sarkmıştı.

"O evin içindeler," dedi Bree.

"Öyle olmalılar," diye kabul ettim, gözlükle etrafı tararken çiftlik evine gitmek için o açık alandan geçmek istemediğimizi anladım. Çok kolay görülebilirdik.

Eşim de aynı şekilde düşünüyordu ve dedi ki, "Biz hendeği

yolun sol tarafındaki ağaçlara kadar gidin, sonra karşıya geçin."

Mantıklı gelmişti. Yolun sol tarafında alçaktan koşarak havalandık ve drenaj hendeğine atladık. Çam ağaçları çiftlik evinden bizi görmemizi engelleyene kadar yüz elli metre boyunca eğilerek ilerlediğimiz için ben bile görünmüyordum.

Büyük kozalaklı ağaçlara sıkıca sarılarak yol boyunca ilerledik, çiftlik bahçesine doğru süzüldük ve en son ağacın arkasında durduk. Carney'nin Impala'sı evin ve bir kapının yanına park edilmişti. Bütün pencerelerin perdeleri çekilmişti. Peki o ses neydi? Tavukların gıdaklamasına benziyor muydu?

"Beni koru, sonra destek çağır," diye fısıldadım, tabancamı çektim ve çamların etrafından, arasından koşup mümkün olduğunca hızlı bir şekilde evin yanına gitmeye niyetlendim.

Ancak son ağacın etrafını kestiğimde, doğrudan gıdaklayan, ciyaklayan, kanat çırpın ve tüyleri uçuşan patlamayla karşılaştım ve etrafımda on ya da daha fazla yabani hindi sürüsü uçuşmaya başladı.

Neredeyse kalp krizi geçiriyordum, o kadar şaşırmış ve ürkmüştüm ki Bree'nin beni dirseğimden yakalaması ve birlikte Impala'nın arkasından dolanıp kendimizi çiftlik evinin yan tarafına yapıştırmamız en az on saniye sürdü.

"Sinsilik buraya kadarmış," diye fısıldadım, hâlâ içim titriyordu ama tabancamı yan kapıya doğrultmuş, her an açılmasını bekliyordum. Bu kadar gürültüden sonra Carney nasıl olur da soruşturmaya gelmezdi?

Ama bir dakika geçti, sonra iki. Hiçbirini duymamış olması mümkün müydü? Neredeydi-?

Kelimeleri net olmayan ama tonu tehditkâr olan bir erkek sesi evin içinden bize doğru yankılandı. Ardından aynı derecede küfürli bir tonda bir kadın sesi duyuldu.

Bree iki parmağını kaldırdı. Carney suç ortağıyla birlikte içerideydi.

Kaçıran kadın-

Ama sonra ikinci bir kadın yalvaran bir ses tonuyla sesler çıkarmaya başladı. Bir adam ilk belirgin kelimeleri bağırdı: "Kapa çenenin, seni umursamaz kaltak!" Bebekler ağlamaya başlamadan önce bir sessizlik oldu.

Bölüm

71

"**ŞİMDİ ORAYA GİDİYORUM,**" diye fısıldadı karım. "Ben de öyle," diye mırıldandım. "Ama bunu kitabına göre yapalım.

Etrafindan dolaş

ve otuz saniye içinde kapıdan içeri girer. Unutmayın, bu adam eski denizci. Çok iyi silah kullanır."

Bree anladı ve çömelerek evin önünden dolaştı ve harap ön verandaya çıktı. Pencereilerin altından geçtim, çürük arka sahanlığa tırmandım, sol elimle uzandım ve klik sesini duyana kadar düğmeyi çevirdim. Kapı gevşedi.

Kapıyı sallayarak açtım, kapı çerçevesinin etrafında hızlı bir baş sallaması yaptım ve bir tane daha, bana eski mutfağın boş olduğunu söylemeye yetti. Bebekler hâlâ ağlıyordu. İçeri yavaşça adım attığımda, bir mısır gevreği kutusu ve dibinde hala süt olan kullanılmış bir kase gördüm. Hava çürüyen yiyecek kokuyordu.

Bebeklerin ağlaması daha da arttı ama ses garipti, kapalıydı ve mutfağın diğer tarafındaki bir odadan geliyordu. Şakaklarıma kan hücum ederken ön kapının açıldığını ve Bree'nin gıcırdayarak iki adım attığını duydum, ardından bir kadın bebeklerin ağlaması üzerine bağırmaya başladı.

"Ne bekliyordunuz ki?" diye alay etti. "Bize yaptıklarından sonra mı? Ne bekliyordunuz ki?"

"Lütfen!" diye bağırdı diğer kadın. "Ben sana hiçbir şey yapmadım. Bebekler sana hiçbir şey yapmadı!"

"Yalancı!" diye kükredi bir adam ve gürültülü bir tokat sesi duydum.

Kapıya doğru iki hızlı adım atarak, "Polis!" diye bağırdım ve üç yetişkin ve iki bebek görmeyi bekleyerek odaya daldım.

Bree başka bir kapıdan içeri girdi. Önce birbirimize, sonra da eski püskü kanepeye, sehpa ve dizüstü bilgisayara baktık.

"Lütfen, artık yok!" diye hıçkırdı kadın ve ben anladım.

Doğruca dizüstü bilgisayara gidip onu çevirdim. "Tanrım."

Belden yukarısı çıplak olan Cam Nguyen ekranın ortasındaki bir sandalyeye oturdu. Kucağında ağlayan iki çocuk vardı ve hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Yanında beşikler vardı. Ön planda eski bir pençe ayaklı küvet vardı. Ekranın sağ alt köşesinde kırmızı bir Kayıt düğmesi parlıyordu ve ben anladım. Carney hasta töreninin anılarını istiyordu. Spa'daki sabit disk çalmasıyla aynı sebepten.

"Nerede o?" Bree dehşete düşmüş bir halde sordu. "Kadın nerede? Neredeler?"

"Bilmiyorum. Yayın kablosuz olmalı, a-"

Birden Carney'nin başının arkasını kanvas ceketini, sonra da boyunu gördük. Bir bahçe hortumunu sürüklüyordu ve hortumu küvetin içine bıraktı. Cam Nguyen'e baktı ve "Küveti hatırlıyorsun, değil mi anne?" dedi.

Bölüm

72

Bree titrek bir fısıltıyla, "Bebekleri orada **BOĞACAK**," dedi.
"Neredeler? Nerede bu oda?"

Sessiz düğmesini buldum ve ona bastım. "Hareket etmeliyiz. Dinlemek zorundayız."

Bebeklerin ve Cam Nguyen'in ağlama şekline bakılırsa, çiftlik evinin ana veya üst katında herhangi bir yerde olsalardı onları duymamız gerekirdi. Ama dışarıda ağaç dallarının hafif takırtısından başka bir şey yoktu.

Bir ipucu bulmak için ekrana tekrar baktım. Ama beşikler, Cam'in arkasındaki masa ve küvet dışında, oda düz beyaz duvarlarıyla sıradan ve küçüktü. Carney kameraya doğru geldi ve kameranın altından geçerek gözden kayboldu.

Sessiz düğmesini bıraktım ve ekranın dışında bir yerden o kadın sesini duydum, "İşte bu anne. Sudan kork, tıpkı bizim korktuğumuz gibi."

Ardından bir erkek sesi, "Sen bize bir şans vermedinbiz de sana bir şans veremeyiz" dedi.

"O Carney değildi," dedim.

Bree başını salladı. "Diğer ikisi şu odanın dışındaki bir tür antrede olmalı. Ahırda mı?"

"Ya da bodrum katında," dedim.

"Dışarı çıkıyorum... Kahretsin, hiç destek çağırmadım," dedi.

"Ahıra giderken ara. Ben aşağı iniyorum. Eğer onları duyarsan, beni ara, anladın mı? Mutfaktan geç ve şu yan kapıdan çık."

Bree başını salladı, döndü ve gitti, ben de aşağıya inmenin bir yolunu aramaya koyuldum, çeşitli sesler, Cam Nguyen'in ve bilgisayardaki bebeklerin ağlamaları beni çok geç olmadan onları bulmak için her zamankinden daha fazla telaşlandırıyor.

İki denemede sadece boş bir kiler ve küçük bir dolap bulduktan sonra, mutfak koridorundaki bir kapı cılız bir ahşap merdivene açıldı. Dinledim. Hiçbir şey yoktu. Elektrik düğmesini çevirdim. Işık da yoktu.

Cebimi karıştırırken bir Maglite buldum ve merdivenden aşağıya, çürüyen hurdalar ve paslanan aletlerle dolu bir bodruma inerken onu tabancamın namlusunun altına tuttum.

Ahırda olmalılar, diye düşündüm ve neredeyse Bree'nin peşinden dışarı çıkmak için dönüyordum. Sonra el fenerimin ışıkları tozun içinde ayak izleri buldu ve bu izler bodrum katındaki tavandan tabana kadar uzanan boş ahşap raflara doğru hızla ilerledi. Neden orası? Carney yakın zamanda rafları boşaltmış mıydı? Orada ne vardı?

İkinci kez, neredeyse geri dönüyordum.

Sonra hafif bir esintinin yanaklarıma vurduğunu hissettim. Ama açık kapıdan ya da merdivenlerden gelmiyordu. Boş rafların olduğu yönden bana esiyordu. Şimdi hızlı hareket ederek onlara doğru ilerledim, ışığımı yaktım, kalın tozlar ve ardından sağ tarafta parmak izleri gördüm.

Uzandım ve çekiştirdim. Raf zar zor hareket etti. Tabancamı ve el fenerimi yere bıraktım ve iki elimle tuttum. Tüm ünite duvardan kurtuldu ve paslanmış menteşeler üzerinde inleyerek bana doğru sallandı.

"Alex?" Bree telsizden fısıldadı. "Montgomery'yi aradım-"

Telsizimi kaptım, "Geri dön," diye fısıldadım.

Hiçbir

şey.

"Bree?"

Hiçbir

şey yok.

Tereddüt ettim, dar, alçak tavanlı tünele eğildim ve tekrar denedim.

"Bree?"

Ama o zaman karşılığında aldığım tek şey durağanlıktı.

Bölüm

73

DIŞARIDA, SİSİN İÇİNDE, Bree telsizinin İletim düğmesine tekrar bastı ama sonuç sıfırdı. Cihazının şarjı bitmişti. Telsizi eski bir piknik masasının üzerine bıraktı ve Alex'i cep telefonundan arayıp aramamayı düşünerek tereddüt etti.

Ama sonra bir şey duydu ve kocasını aramakla ilgili tüm düşünceleri yok oldu. Eski ahırın içinden geliyormuş gibi görünen kısa bir sestti bu. Silahını çekerek yüksek otların arasından sarkık yapının yakın ön köşesine doğru hızla ilerledi. Bu ses, eskimiş binanın içinde hafifçe ıslık çalan bir rüzgâr mıydı? Yoksa boğuk bir çaresizlik çığlığı mıydı?

Durdu, dinledi ve sonra tekrar duydu, kısa ve neredeyse gıcırtilı, sanki daha uzun bir çığlığın sadece en yüksek kısmını yakalıyormuş gibi. Yakından bakınca ahırın ve temelinden yer yer nasıl koptuğunu görebiliyordu. Güvenli miydi?

Çığlık üçüncü kez, daha yüksek sesle geldi ve Bree özverili davrandı. O çocukları bir deliden kurtarmak için buradaydı. Daha azını yapamazdı.

Köşeyi dönerek bir dizi büyük sürgülü kapıya yöneldi ve birini iterek açmaya çalıştı. Çamura saplanmadan önce yaklaşık on santim hareket etti. Ama bu, eski saman ve bozulmuş deri kokan loş bir alana sıkışması için yeterliydi.

Güvercinler üstündeki kirişlerin üzerindeki tüneklerinden fırlayıp çatıdaki yanık deliğe doğru kaçıştılar. Bree Maglite'ını çıkarıp etrafı aydınlattı,

bir çatı katı ve yıldırımın çatıdan büyük bir ahşap destek direğine doğru spiral çizerek indiği ve döşeme tahtalarını yaktığı bir iz görüyordu.

Ses şimdi daha yüksek geliyordu. Bree kelimeleri tanıdı. "Lütfen!" Cam Nguyen ağlıyordu. "Lütfen!"

Döşeme tahtalarının altından geliyordu.

Bree ışığını yakarak tahtaların arasındaki boşlukları gördü ve dizlerinin üzerine çökerek boşluklardan bakınca paslanmış eski çiftlik ekipmanlarıyla dolu taş duvarlı bir bodrum gördü.

Aşağı inmenin bir yolu olmalıydı. Ahırın içine doğru ilerledi, ışığı her köşeye ve ahıra tutarak bir merdiven ya da kapak aradı. Ama hiçbirini bulamadı. Belki de dışarı çıkıp alt kata inen bir giriş bulmalıydı. Döndü ve kapılara doğru yöneldi.

Ahırın zeminindeki kömürleşmiş aydınlatma izini geçerken, kalaslar altından kopmadan önce çatırtılar duydu.

Bölüm

74

Sonradan öğrendiğime göre Ezra Pike adında bir adam bu tüneli 1850'lerin sonlarında inşa etmiş olmalı. Pike bu topraklarda çiftçilik yapan bir Quaker, ateşli bir kölelik karşıtı ve kölelerin İç Savaş öncesinde ve sırasında Kanada'ya ulaşmasına yardımcı olan Yeraltı Demiryolu'nun önemli bir dişlisiydi.

Ama o gün, benim bakış açıma göre, Pike'ın tüneli köleleştirme, işkence ve cinayete *giden* bir yol olarak kullanılıyordu. Bunun bir parçası olmayacaktım ve bu beni çelikleştirdi, Cam Nguyen'i ve o bebekleri kurtarmaya kararlı hale getirdi. Bebeklerin önümde bir yerlerde ciyaktığını duyduğumda tünelin elli metre aşağısındaydım. Sonra Carney, Nguyen ve henüz görmediğimiz diğer adam ve kadının boğuk sesleri.

Işığı ayarlayıp kırmızıya çevirerek ince el fenerinin ampulünü kavradım ve ilerledim, sonra sesler ayırt edilebilecek kadar yükseldiğinde ışığı tamamen kapattım.

"İlk kim olacak, Kenny-Two?" diye sordu kadın.

Carney, "Bunu söylemekten nefret ediyorum çünkü çok üzücü, kardeşim, ama tabii ki çocuk," diye cevap verdi. "İlk giden Kevin oldu."

Kız kardeşi mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Kevin mi? Yolu kapatan tahta duvardaki çatlaklardan parlayan ışığı görecektim kadar yaklaştım.

"Önce ben mi gittim?" dedi diğer adam titrek bir sesle.

Carney kederli bir sesle, "Kendi gözlerimle gördüm," diye cevap verdi. "Önce seni boğdu, küçük kardeşim. Yılın annesi! Hepimizin annesi

Hepsi!"

Gözümü tahtadaki bir yarığa dayadım ve taş temelli, alçak tavanlı bir alana, Ezra Pike'ın kök mahzenine, özgürlüğe giden uzun yolda bir ara istasyona baktım. Carney yakın zamanda kök mahzeninin içine, solumdaki taş işçiliğinden yaklaşık on beş metre dışarı taşan derme çatma bir oda inşa etmişti. Kontrplak olduğu anlaşılan duvarları kaplayan kalın köpük izolasyonu ve açıkta duran ikişer dördü görebiliyordum. Ses yalıtımı, diye tahmin ettim.

Ama nedense Carney o gün sesi önemsememişti. Çelik kapıyı aralık bırakmıştı. Odadan ana kök mahzenine ışık sızıyordu.

"Sırada Kelli suya mı girdi?" Kevin sordu.

Carney, "Küvette kabarcıklar çıkmaz çıkmaz," diye cevap verdi şaşkınlık içinde. "Dünyaya geliş sıramızın tersine gitmemizi istedi. Öyle değil mi anne?"

Ellerim tüneli kapatan kapının köşelerini aradı, onu açacak mekanizmayı bulmaya çalıştı. Ama bulamadım.

Carney, "Anne, sen küvetin yanında dizlerinin üzerine çökerken Kevin'i tutmam için bana ver. Yapman gereken pis işler var."

Çaresizlik içinde duvarın her bir kenarını ittim. Cam Nguyen "Sen delisin!" diye bağırdığı sırada soldaki kıpırdadı. Bunu yapmayacağım!"

Bebekler çığlık atmaya ve ağlamaya başladı. Onların feryatları arasında, çok yukarımda bir yerden bir çarpma sesi duyduğumu sandım.

Bölüm

75

BREE ZEMİNİN YOL VERDİĞİNİ HİSSETTİ ve içgüdüsel olarak kollarını iki yana açtı. Bacaklarını, belini ve kaburgalarını parçalayan tahta parçalarının arasından düşüp koltuk altlarına sıkışarak durdu. Vücudunun alt kısmı ve bacakları aşağıdaki bodrumda sallanıyordu.

Çarpmanın etkisiyle tabanca elinden fırlamıştı. Birkaç santim ötede duruyordu. Ama hâlâ küçük Maglite'ı tutuyordu.

Bir, belki de iki kaburgasını kırmış gibi hissediyordu. Peki bu kan hissi miydi?

Buzun kırılması gibi, etrafındaki tahtalar çatlamaya ve patlamaya başladı. Korkunç bir an için her şeyin çökeceğini ve altındaki karanlıkta eski bir çiftlik ekipmanının paslanmış bıçağına doğru dalacağını düşündü. Ancak tahtalar, hızlı hareket ederse kaçabileceğini anlamasına yetecek kadar uzun süre dayandı.

Dirseklerini altına almak için kıpırdandı, gerindi ve çırpındı, köpekbalığı dişleri gibi her yanından ısırarak keskin tahta parçalarını görmezden gelmeye çalıştı. Dirseklerine kadar geldi ve orada durdu, zor nefes alıyordu ve ilk kez zeminin kırılmasının korkunç bir ses çıkarmış olması gerektiğini düşünüyordu.

Carney duymuş muydu? Cam Nguyen ve bebekleri tuttuğu yerden onun için mi geliyordu? Alt bedenini fark edip önce ateş edip sonra soru mu soracaktı?

Alnından ter boşandı ve kısa ve hızlı nefes almaya başladı.

Paniklemeye başladığını fark etti ve kendini derin nefesler almaya, sakinleşmeye ve her şeyi teker teker ele almaya zorladı.

Vücudunun üst kısmını ileri geri hareket ettirmeye başladı, ellerinin üzerinde öne doğru sallanmaya ve ardından kendini delikten dışarı itmeye yetecek kadar ivme kazanmaya çalışıyordu. Ama acıyla nefesi kesildi; keskin tahta parçalarından biri kırık kaburgalarını bulmuştu. Ve artık kanaması olduğunu kesin olarak biliyordu. Kanın bluzunun yan tarafını ıslattığını hissedebiliyordu.

Acıya karşı ısırarak, yaralı olduğu gerçeğini görmezden gelen Bree soluna doğru sallanmayı denerdi. İşe yaradı, ağırlığını hızla sağ dirseğine ve ardından kaburgalarına saplanmış keskin tahta parçalarından birini bulan sağ eline verebilecek kadar yer açtı. Onu iterek yolundan çekmeye çalıştı, böylece sağına doğru sallanıp sol elini aşağı indirebilecekti.

Ama bunu yaptığında, tahta parçası koptu ve başka bir tahtayı da beraberinde götürdü.

Sağ kolu ve omzu delikten aşağıya doğru sıyrıldı. Silahı da deliğe girdi. Karanlıkta aşağıda cınladığını duydu.

Sol dirseği ve ön kolu yerçekimine doğru kayd ve altında çılgınca çırpınmaya ve el yordamıyla hareket etmeye başladı.

Bölüm

76

Bir iki saniyeliğine Carney'nin gürültüyü duyduğunu düşündüm, şüphesiz Bree'ydi ve kontrol etmek için odadan çıkacağını düşünerek silahımı kaldırdım. Ama o dar alanda bebeklerin çığlıkları çarpışma sesini maskeleyiş olmalı, çünkü Kelli adlı kadının şöyle dediğini duydum: "Elbette yapacaksın anne. Sen kokainman bir fahişesin ve kokainman fahişelerin ne yapacağını biliriz."

"Zor zamanlar geldiğinde ve uyuşturucu azalmaya başladığında," diye ekledi Kevin.

"Bunu yapmayacağım!" Cam Nguyen çığlık attı ve ben de geçit kapısını iterek kök mahzenine girmeme yetecek kadar açılmasını sağladım.

Carney, "O zaman ben seni yaparım, anne," dedi ve bebekleri yeniden harekete geçiren mide bulandırıcı bir gümbürtü duydum.

"Bu onu iyileştirir," dedi Carney'nin kız kardeşi. "Onu iyice düzelt, Kenny-Two." Silahımı çekip havayı koklayarak açık kapıya doğru iki adım attım, vücut kokusu, çocuk bezi ve korku.

Carney'nin kardeşi Kevin, "Onu dizlerinin üzerine çöktüreceğim," dedi.

Üç yumuşak adım daha attım ve sonra kapıdan sızan ışığa doğru yanlamasına dördüncü bir adım atarak doğrudan dehşet odasına baktım. Cam Nguyen bir sandalyeye yığılmıştı. Baş, bir boksörün aldığı darbeye sersemlediğinde yapacağı gibi tembelce sallanıyordu. Meme uçlarına ve dudaklarına ruj sürülmüştü, bu da onları acayip derecede büyük ve gösterişli yapıyordu. Bebekler küvetin yanında yerde ciyak ciyak bağırıyordu.

Dolu. Ama Carney ve diğlerleri neredeydi? Kapının ya hemen solunda ya da sağında olmalıydılar.

Kapıya doğru ilerlerken sol taraftaki metalin takırtısını duydum. Aynı taraftan geliyormuş gibi görünen bir sesle Carney, "Herkes içeride mi? Tören başlamak üzere."

Silahımın namlusu önde, başımı sola doğru salladım. Kafamın içinde beyaz havai fişekler patlamadan bir an önce beynim orada kimsenin olmadığını fark etti ve öne doğru tökezleyip yere yığılırken gözlerim kamaştı.

Bölüm

77

Onunla birlikte **çılgınca**

Bree sağ eliyle sol dirseğinin altındaki yanmış tahtaların parçalandığını ve ardından çöktüğünü hissetti. Düşerken sağ yanağı deliğin sivri kenarına çarptı ve bu da onu bıçaklayıp kesti. Acıdan başı döndü ve sağ kolu yüzünü daha fazla hasardan korumak için yukarı kalktı.

Bu refleks hayatını kurtardı. Üst kolunun ve dirseğinin altında bir şeyin ona sertçe çarptığını hissetti; ve bir an için boru gibi metal, boru şeklinde ve güçlü bir şeye asılı kaldı. Vücudunun geri kalanı onun altında öne doğru savruldu, onu yerinden oynattı ve üçüncü kez düştü.

Ayakkabıları bir şeyin kenarına çarpıp onu öne, kalıplanmış metal bir yüzeyin üzerine yüzükoyun fırlatmadan önce sadece bir iki adım havadaydı. Kaburgalarından yukarı doğru fırlayan acı elektrik gibiydi, yakıcı ve deliciydi. Yüzü pençelenmiş gibi hissediyordu.

Ama Bree artık düşmüyordu ve mucizevi bir şekilde Maglite'ı tutmayı başarmıştı; Maglite ileriye doğru parlayarak taş duvara yaslanmış eski ama pırıl pırıl bir Coca-Cola tabelasını, kutuları ve tozlu çöp yığınlarını ortaya çıkardı. Titreyen, acı içinde kıvranan ve yanaklarından süzülen kanın farkında olan Bree, ışığı etrafına tuttu ve bulunduğu yeri ve ölüme ne kadar yaklaştığını anladı.

Koltuksuz ve tekerleksiz eski bir traktörün kaputunun üzerindeydi. Zeminden düşerken, sürücüyü korumak için yapılmış bir takla çubuğuna takılmıştı. Traktörün hemen arkasında ve altında düzinelerce tırmığın bulunduğu bir tırmık vardı.

Dairesel bıçaklar çimenleri parçalamak içindir. Buraya değil de oraya isabet etseydi, kazığa oturtulmuş ve ölü olarak bulunacaktı.

"Bunu yapmayacağım!" Cam Nguyen çığlık attı.

Bree bu kez onu çok daha net duydu, ama yine onun altındaydı. Bir bodrum katı var mıydı? Tanrı aşkına oraya nasıl inecekti? Aldığı darbelere rağmen, acıya karşı dişlerini sıkarak yuvarlandı, oturdu ve bacaklarını traktörün gösterge panelinin üzerine attı.

Ayakları bir zamanlar koltuğun bağlı olduğu tabanı buldu. Bir an orada durdu, kan damlıyordu ama nereden bakmaya başlayacağını bilemediği için ışığını ekipman yığınının üzerinde parlatıyordu.

"Hayır!" Cam Nguyen çığlık attı ve şimdi Bree bebeklerin hıçkırarak ağlama seslerini net bir şekilde duyabiliyordu, sanki kolik geçiriyorlarmış gibi üzgünlerdi.

Onları kurtaramam, diye düşündü umutsuzca, ışığı kendi etrafında parlatarak. *Gidiyorlar-*

Sonra bir şey gördü, o kola tabelası ve umutlandı.

Bölüm

78

Yere düştüm, baygın ama başımın arkasına aldığım bir darbe yüzünden neredeyse bayılacaktım. Bir çizme belime geldi. Bir darbe daha geldi ve sarsıldım. Görüşüm geri geldi ama dengesizdi, dalgalanıyordu. Silahımın hâlâ yanımda olduğunu fark ettim ve ateş etmek için dönmeye çalıştım ama bot bileğimi ezerek yere sabitledi.

"Dedektif Cross?" Carney söyledi. "Ne beklenmedik bir sürpriz."

Görüşüm açıldı ve Cam Nguyen ile ağlayan iki bebek dışında odadaki *tek* kişinin genç subay olduğunu gördüm. Carney'nin bebek yüzü seğiren kaslar, ince dudaklar ve doğrudan kafama doğrulttuğu 9 mm'lik tabancanın trityum nişangâhını hedef alan vahşi gözlerden oluşan bir karmaşaydı.

"Bitti, Carney," dedim. "Bu her neyse, bitti!" "Asla bitmez!"

diye bağırdı. "Devam ediyor ve devam ediyor ve ediyor!"

Parmaklarının tetiğe doğru büküldüğünü gördüm.

"Diğer polisler de burada," dedim. "." "Saçmalık," dedi.

"Sirenleri duyardım."

"Sessizce geldiler," diye ısrar ettim. "Buradan asla çıkamayacaksın."

Carney bunu komik bulmuş gibiydi. "Tabii ki buradan çıkacağım."

Her yerde tüneller var. Ben sadece işimi yapıp sıvışacağım."

Bu düşünce onun dikkatini beni öldürmekten o an için uzaklaştırmış gibiydi. Parmaklarıma bastı ve ben de tabancayı bıraktım. Beni tekmeledi.

Silahı yere bıraktı ve küvetin üstünden taşmaya başlayan suyun içinden sıçrayarak onu takip etti. Carney silahımı aldı, sırtı ve ağlayarak ondan uzaklaşan Cam Nguyen'e doğru ilerlerken silahını bana doğrulttu.

"Yap şunu anne!" diye bağırdı ona. "Her zaman yaptığın şeyi yap!"

O anda genç subayın tüm vücudu titrer gibi oldu ve duruşu değişti, kadınsı bir hal aldı. Sesi de birkaç oktav yükselerek kadın sesine dönüştü.

"Çocuğu al anne," dedi Kelli garip bir yalvarma tonuyla. "Beni almadan önce Kevin'i al."

Carney silahımı küvetin içine fırlattı ve boştaki eliyle Cam Nguyen'i saçlarından yakaladı. Silahını şakağına dayayarak onu sandalyeden sürükledi ve küvetin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Carney kız kardeşinin sesiyle, "Kardeşimi al," dedi. "Ve onu bebek Musa gibi suya koy, yoksa Tanrı yardımcım olsun, Kenny-İki beyninin içini dışına çıkaracak."

"Lütfen," diye hıçkırmaya başladı Cam Nguyen. "I..."

Carney o küçük nöbetlerden birini daha geçirdi ve ben de kalkıp silahıma davranmaya çalıştım. Ama gözleri tekrar odaklanıp Nguyen'e öfkeli olduğunda donup kaldım: "Yap şunu anne. Yoksa ölürsün!"

KontROLSÜZCE titreyen, ruhunun derinliklerinden hıçkırarak ağlayan Cam Nguyen bebeklerden birine uzandı.

Carney, "Bu Kelli," diye homurdandı. "Önce Kevin'i al. Hatırlamıyor musun?"

Zavallı küçük Evan Lancaster'ı kucağına alıp küvetin üzerinde tutarken ağzı havayı çiğniyordu. Carney sanki eski, tanıdık bir filmi izliyormuş gibi görünüyordu, dudakları zevkle kıvrılmıştı, sanki en sevdiği repliği söyleyecekti.

"Onu uyut anne," dedi. "Uyut onu. Ağlamayı kesecek."

Sonraki on saniye bir saat gibi geldi.

Carney, Cam Nguyen'in sol elinin arkasına vurdu.

Acı içinde inledi, küçük çocuğu tutan bir elini bıraktı ama diğer eliyle onu pis küçük pijamasının yanından tuttu. Carney sağ bileğini tutarak Evan Lancaster'ı küvete bırakması için onu zorladı.

Bölüm

79

THE PATLAMA İÇİNDE O kapalı

uzay

sağır edici, kafa karıştırıcıydı.

Carney'nin sağ omzundan kan fışkırdı. Evan Lancaster'ı bırakan Cam Nguyen'e doğru sendeledi. Bebek küvetin içine düştü.

Carney sol eliyle silahını kavradı ve kaldırmaya çalıştı.

İkinci atış, ateş edemeden sol bileğini parçaladı ve silahı bebeğin ardından banyoya düştü. Ayağa fırladım, Evan Lancaster'a doğru gidiyordum ama Cam Nguyen benden çok öndeydi. Ben oraya varmadan önce küvete dalmış ve çırpınan çocuğu çekip çıkarmıştı.

Kulaklarımdaki çınlamadan Bree'nin bağırdığını duyabiliyordum, "Yere yat, Memur Carney! Şimdi! Başka bir hareket yaparsan seni öldürürüm."

Carney ona kabustaki bir hayaletmiş gibi baktı. Nedenini gördüm. Karımın yüzü tamamen şişmiş ve yırtılmıştı. Yaralarından tahta parçaları çıkmıştı ve kan örümcek ağı gibi yüzüne ve gömleğine akıyordu.

Başımın dönmesine rağmen elimi küvete soktum, beylik tabancamı çıkardım, Carney'e doğrulttum ve bağırdım, "Onu duydunuz. Yere yat."

Genç subayın yüzündeki öfke tikleri ve kasılmalar çözülmeye başlamıştı ki, küvetin yanında dizlerinin üzerine çöktü, kaba odanın tavanına baktı ve inledi, "Yanlış bir şey yapmadığınızı söylemiştin anne. Sadece uyuduklarını söylemiştin."

Bölüm

80

MARCUS SUNDAY VE ACADIA Le Duc, Montgomery County şerifinin kruvazörlerinin ve ambulanslarının ışıklarını tarlaya ve çiftlik evine doğru kaygan toprak yolda hızla ilerlerken görmeden çok önce siren seslerini duydular. İkili yolun karşısında, rezervuara doğru uzanan kireçtaşı çıkıntısının üzerindeydi. Sunday dürbününü kullanarak çiseleyen yağmurun altından birkaç yüz metre ötedeki eski çiftliğe bakıyordu.

"Buradan çıkmamız gerekmiyor mu şekerim?" Acadia sordu.

"Bunu neden yapalım ki?" diye sakince cevap verdi. "Biz sadece yürüyüşçüyüz ya da kuş gözlemcisiyiz ya da her ikisiyiz."

Sunday, araba yoluna dönerlerken dürbününü kruvazörlerin üzerinde tuttu.

Acadia, "Bir süre önce orada silah sesleri vardı," diye yakındı. "Evinizde olayların nasıl geliştiğini bilmiyorum ama bana silahlı çatışma olduğunda polisten uzak durmam öğretildi."

"İçki kaçakçısı baban mı öğretti bunu sana?" diye sordu.

"Ve annem," dedi Acadia. "O hiçbir polise güvenmezdi. Ben de bilmiyorum." "Babam ise tam tersi bir bakış açısına sahipti," dedi Sunday,

kruvazörlerin ve ambulansların büyümüş çiftlik bahçesinde durduğunu gördü. "Kendisine en çok zarar verebilecek insanları incelemeyi severdi."

"Belli ki senin geldiğini hiç görmemiş," diye cevap verdi.

Cross evden çıkarken yazar, "Farkında değil," diye onayladı,

Ardından, üzerinde hıçkırarak ağlayan genç bir adamın yattığı sedyeyi iten sağlık görevlileri geldi. Bree Stone kucağında iki bebek taşıyarak onu takip etti. Onun arkasında bir acil yardım görevlisi battaniyeye sarılmış genç bir Asyalı kadına yardım etti.

Sunday çenesini eğdi, "Bravo, Bay ve Bayan Cross." dedi.

"Ne?" Acadia sordu.

"Görünüşe göre katili yakaladılar, bebekleri ve kayıp fahişeyi kurtardılar."

Acadia ona baktı ve "Beni şaşırttığını söylemeliyim şekerim," dedi.

"Nasıl yani?" Sunday gözlüklerini indirip ona bakarak cevap verdi.

Acadia omuz silkti. "Üzüleceğini düşünmüştüm çünkü, ne bileyim, Dr. Cross seni orada yendi mi?"

"Öyle mi?" dedi yazar. "Sanmıyorum. Eğer benim mektubum olmasaydı, günlerce geride kalacaklardı ve Vietnamlı kızla bebekler ölmüş olacaktı."

"Peki bunu nereden biliyorsun şekerim?" diye sordu kuşkuyla.

"Bunun katilin davranışlarında fark ettiğim bazı zaman çizelgeleriyle ilgisi var," diye cevap verdi bir öğrenciye ders verir gibi. "Kısacası, hepsini masaj salonuna yapılan saldırıdan yaklaşık on üç gün ve birkaç saat sonra öldürdü. Yani açıkça görülüyor ki, onların güvenli bir şekilde geri dönmelerinden ben sorumluyum."

Acadia sinsice gülümsedi. "Yine benim kahramanım."

Onun kollarına girdi ve kendini ona bıraktı. "Ya şimdi?" diye sordu.

"Ve şimdi işe koyuluyoruz," diye yanıtladı Sunday. "Onu dize getireceğiz."

Bölüm

81

Bree beni ve rehineleri kurtardıktan ve bir deliyi gözaltına aldıktan iki saat sonra **hâlâ** başım ağrıyordu. Karımın yüzü ve kaburgaları da novokain, ağrı kesici haplar, dikişler ve bandajlara rağmen onu öldürüyordu.

Ama daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumuzu sanmıyorum.

Gerçek şu ki, birçok kaçırılma kurbanı eve dönemiyor. Bir noktada tutsaklıkları ölümüne dönüşüyor ve cesetlerinin bulunmasının ardından yürek acısından başka bir şey yaşanmıyor. Ancak o Çarşamba akşamı saat yediye doğru, iki gün önce kalp krizi geçiren Harold Barnes'ın ambulansla götürüldüğü Holy Cross Hastanesi'nin acil servisinde bir mucizeye tanık olduk.

Teddy ve Crystal Branson içeri daldı.

"Bu doğru mu?" Crystal Bree'yi görür görmez "Doğru mu?" dedi. "Joss mi?"

"İyi misin?"

"kırıldı, birkaç dikiş atıldı ama iyiyim. Joss biraz aç, çok yorgun ve pişik oldu ama onun dışında iyi.

."

Teddy Branson, karısı Bree'yi güzel yanağından öpüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı: "Teşekkür ederim, Dedektif. Tüm kalbimle teşekkür ederim. Bana yeniden yaşamak için bir sebep verdiniz."

Yirmi dakika sonra Lancaster'lar oğullarına kavuşmak için geldiklerinde mucizenin tekrarlandığını gördük.

"Sadece sana sarılmak istiyorum," diye ağladı Dr. Lancaster.

"Lütfen yapma," dedi Bree gülerek ve yüzünü buruşturarak. "Hadi, şimdi git, seni bekliyor."

"Dedektifler," dedi kocası. "Bizim için yaptıklarınızı asla unutmayacağız. Her şeyi size borçluyuz."

Sonra karısıyla birlikte hemşirelerin erkek bebekleri üzerinde çalıştığı odaya doğru .

"Güzel güzel iş, Alex," dedi Ned Mahoney, kim güdümlü Lancaster'ları hastaneye götürdü.

"Hepsi iyi kalpli eşim sayesinde," dedim, usulca yanıma Bree'ye başımı sallayarak. "Gerçekten günü kurtardı."

"Sana ulaşmak için yaşadıklarımın sonra en azından bunu yapabilirdim," dedi.

Bree bana tüm hikayeyi anlatmıştı: Kömürleşmiş ve çürümüş zeminden nasıl düştüğünü, tabancasını nasıl kaybettiğini ve traktörün üzerine nasıl düştüğünü; tırmık disklerinde duran tabancasını görmeden önce alt bodruma ulaşma umudunu nasıl neredeyse yitirdiğini; ve sonra bir önseziyle nasıl hareket ettiğini, eski Coca-Cola tabelasına nasıl gittiğini - ahır bodrumunda temiz görünen tek şey- ve onu nasıl kenara ittiğini, zeminde bir halka bulduğunu, kök mahzeninin dışındaki bir antreye inen bir merdivene açılan bir tuzak kapısı.

"Kimsenin kaburgalarının kırılmasını istemezdim," dedim. "Ama ortaya çıktığınıza çok sevindim."

"Ahhh, bu çok romantik," dedi, güldü ve tekrar yüzünü buruşturdu.

"Tekrar söylüyorum, Alex Cross," dedi Mahoney. "Sen şanslı bir ."

"Bunu bilmiyor muyum?" Dedim ve karımı alnından öptüm. "Carney?" Mahoney sordu.

"Onu St. Elizabeths'teki psikiyatri koğuşuna götürdüler," diye cevap verdim. "Değerlendirme yapacak mısın?"

"Ben de öyle düşünürdüm."

"Hemen gitmemiz gerekiyor," dedi Bree. "Kanepede bir randevum ve büyük bir kadeh şarabım var. Belki iki tane."

"Bir dakika," dedim. "Gitmeden önce konuşmak istediğim biri var."

Bölüm

82

CAM NGUYEN, kolunda **bir** serum, başının arkasında dikişler ve kırık elinin etrafında bir alçı ile .

Odasının dışında, bebeklerine kavuşmalarını kutlayan Branson'ların ve Lancaster'ların heyecanlı seslerini duyabiliyordum. Ama burada, fahişeye dönüşen üniversite öğrencisinin etrafında sadece monitörlerin bip sesi ve serum hattına ne koymuşlarsa onun damlaması vardı.

Gitmek için döndüm ama arkamdan "Bizi kurtaran sensin" dedi.

Onun yanında durarak, "Eşim yaptı. İkimiz de Metro Polisi'nde çalışıyoruz."

"Başım ağrıyor."

"Orta şiddette bir beyin sarsıntısı geçirmişsin," dedim ve Carney'nin bana vurduğu başımın arkasını ovuşturdum. "Benimkinden daha kötü."

Cam yavaşça başını sallayarak, "O bebekleri boğmamı istedi," dedi.

"Onu gördüm, duydum. Korkunç bir şeydi. Ama artık , üçünüz de. Carney de yastıklı bir odada kilit altında."

"Adı Carney mi?" diye sordu. "Üç ya da dört farklı insan gibi konuşuyor."

"Bunu anlamaya başlıyorum," dedim ve gözlerinin düştüğünü fark ettim.

"Yarın seninle konuşmak için geri döneceğim, tamam mı?"

Uykulu bir şekilde başını salladı.

"İyi olduğunu söylemek için arayabileceğim biri var mı?"

"Eşim..." diye devam etti, sonra uzaklaştı.

Dışarıda Bree bekliyordu. Bizi eve bırakacağını söyleyen Mahoney de öyle. Başımın nasıl hissettiğine bakılırsa, itiraz etmiyordum. Bree de öyle.

On dakika sonra şehre geri dönüyorduk. Arka koltuğa oturdum. İş çıkış saati çoktan geçmişti ama trafik yoğunlu. Yanımızdan yüzlerce araba geçiyordu, her biri kendi dramlarıyla, kendi gündemleriyle doluydu, o gün yüzleşmek ve yenmek zorunda kaldığımız delilikten tamamen kopmuşlardı.

O zaman anladım ki işimin en zor kısmı normalden ayrılmak, tuhaf ve rahatsız edici olanla sürekli etkileşim halinde olmaktı. Yüksek eğitimli ve deneyimli bir psikolog olsanız bile, bir noktada bunun sizi etkilemesi, aklınızı karıştırması gerekiyordu. Sizi başka birine dönüştürmek zorundaydı.

Ama bugün değil, dedim kendime. Bugün olmaz.

Cam Nguyen'in ailesinin Kaliforniya'da sahip olduğu restoranın numarasının bende olduğunu hatırladım. Cep telefonumu çıkardım, son rehberimde numarayı buldum ve Ara'ya bastım.

"Nguyen Pho Shop," dedi bir

adam. "Bay Nguyen?"

"Evet, kim bu?"

"Dedektif Cross, efendim. Birkaç hafta önce kızınızın kaybolmasıyla ilgili aramıştım?"

Bir duraklama. "Öldü mü?"

"Onu canlı bulduğumuzu söylemekten çok mutluyum Bay Nguyen. Cehennemi yaşadı ama hâlâ hayatta."

Ardından gelen sessizlik beni şaşırttı.

"Efendim, ne dediğimi anlıyor musunuz-

"

"Fahişe olarak çalışarak rezil oluyor," diye karşılık verdi. "Cam ölse daha iyi olur."

Telefonu yüzüme kapattı.

Bölüm

83

KUTSAL Perşembe günü öğleden **sonra saat ikide**, St. Elizabeths'teki psikiyatri koğuşunda, devriye polisi Kenneth Carney kilitli bir odada yatağa bağlanmış, kimseyle mırıltılı bir konuşma yapıyordu. Eski bir arkadaşım olan psikiyatrist Arthur Nelson, Carney'nin elinden ve omzundan geçirdiği ameliyatlardan sonra gözlem için oraya getirildiğini söyledi. İlaçlara rağmen, kısa süre içinde kafası karışmış, kederli ve saldırgan bir hale gelmişti. Nelson ona kelepçe takılmasını emretmişti.

Kapıya yerleştirilmiş küçük kurşun geçirmez pencereden döndüğümde Nelson, "Opiyatlarla işi bittiğinde lityum öneriyorum," dedi.

"Onunla şimdi konuşmak istiyorum," dedim.

Nelson kaşlarını kaldırdı ama "Karar senin Alex. Sen benden daha fazla suç işlemiş deliyle uğraştın."

Sampson'a, Bree'ye ve davaya atanan bölge savcı yardımcısı Elaine Brown'a baktım. Üçü de başını salladı.

Nelson, "Onu bir tedavi odasına götüreceğim," dedi.

Bekleme alanına çıktık. Savcı Yardımcısı Brown bazı telefon görüşmeleri yapmak için ortadan kayboldu. Başım hâlâ ağrıyordu. Elbette Bree, Nana Mama ve benim bir gece önce yaralarımızın acısını hafifletmek ve Cam Nguyen'in babasının kızının kurtarılmasına verdiği tepkiye rağmen neredeyse imkânsız bir davayı çözmüş olmamızı kutlamak için iki şişe Chianti içmiş olmamız da yardımcı olmamıştı.

En azından Kaptan Quintus soruşturmayı bu şekilde tanımlamıştı

Saat on bir haberlerinde, eşimin kahramanca çabalarından dolayı özel bir takdirname alacağını da ekledi. Hem Lancaster'lar hem de Branson'lar da bebeklerini kucaklarına alarak ve ailelerini yeniden bir bütün haline getirdiğimiz için bizi ve departmanı överek kameraya çıktılar.

Ancak haberlerde de belirtildiği üzere, Carney'nin eylemlerinin ardında yatan nedenler hâlâ belirsizliğini koruyordu. İşte bu yüzden hepimiz St. Elizabeths'deydik ve iyi yapılmış bir iş için zor kazanılmış bir izin günü kullanmıyorduk.

Sampson'ın Carney'nin dairesinde yaptığı aramada, polis memurunun sekiz kişiyi soğukkanlılıkla öldürmek için kullandığı 9 mm'lik tabanca bulunmuştu. Ayrıca kül rengi peruğu, giysileri ve hatta tüysüz genç adamın kendisini kaçıran Kelli Adams'a dönüştürmek için uyguladığı makyajı ve seri katil Kevin Olmstead olarak sokaklarda dolaşırken kullandığı kapüşonu, kahverengi peruğu ve takma sakalı da buldu.

Ancak ortağım Carney'nin çılgın davranışlarını açıklayacak somut bir şey bulamadı. Zaten bu yüzden onlara deli deniyor.

Cezai olarak delirmiş biriyle konuşmak için biraz kaçık düşünmeniz gerekir, en azından onun derin kişiliği hakkında gerçek bir fikir edinmek istiyorsanız. Tanrı'dan başımın ağrıymasını dileyerek, kendimi o çılgın yere götürmeye, bana vurmadan önce kök mahzeninde duyduğum her şeyi hatırlamaya ve sonra o tuhaf konuşmanın alt metnini hayal etmeye çalıştım.

Bir kısmını ama açıklayamadığım büyük boşluklar vardı. "John," dedim.

"Alex?" Sampson söyledi.

"Mahoney'i ara ve Carney'nin fiziksel gereklilikleri geçtikten sonra neden deniz keşfi için geri çevrildiğini öğrenmesini iste."

Başını salladı. "Pentagon'da yardım edebilecek denizci arkadaşlarım da var."

"Alex?" Dr. Nelson bir kapı aralığından bize bakarak konuştu. "Hasta sağdaki iki numaralı odada."

"Gözlem mi yapıyorsun?" giderek sordum. "Hepimiz . Ofisimdeki video yayınıyla."

"İyi şanslar bebeğim," dedi Bree. Yaralarına ve kırık kaburgalarına rağmen, Advil'den başka bir şey almayı reddetmişti. Hareket edişinden ve konuşmasından belli oluyordu, sert ve yavaştı.

Durakladım, derin bir nefes aldım, bunun sarsıntılı bir yolculuk olabileceğini anladım ve Carney ile yüzleşmek için içeri girdim. Karşısına oturduğumda yatağa bağlanmış, boşluğa bakıyordu. Arkamda yüksek bir

Kamera kayıttaydı.

Genç subayı parlak ışıktaki bir an inceledim, saçsız, bebek yüzlü, doğru makyaj ve kıyafetlerle yakın mesafeden bile başka bir kadını kandırabilecek kadar kadınsı görünebileceğini görebiliyordum.

"Memur Carney," diye başladım.

Bana küçümseyerek baktı ve "Yanlış isim" dedi. "Tamam," diye cevap verdim. "Kiminle konuşuyorum ben?"

Carney güldü, "Bang. Bang. Sanki bilmiyorsun." Sonra anladım ve "Merhaba, Kevin." dedim.

Carney gülümsedi, başını salladı ve "Gördünüz mü, onlara kim bildiğinizi söylemişim" dedi.

Bölüm

84

Boğazımı temizledim ve "Kime söyledin?" dedim. Kenny- İki? Kelli? Kardeşlerin mi?"

"Başka kim olacak? Memur Goody Two-Shoes mu?" Carney memnuniyetle sordu, sonra durakladı ve bana şüpheli bir bakış attı. "Neden Kelli ve Junior'ı soruyorsun? Dikkatli dinle. Şimdi benimle konuşuyorsun, pislik!"

Avuçlarımı ona doğru kaldırdım, "Sadece anlamaya çalışıyorum-" dedim.

Carney'nin tedirgin yüzü küçük tikler ve felçler denizine dönüştü. Gözleri titriyor, cam gibi oluyor ve sonra yuvalarına doğru fırlıyordu; bu sırada başı eğiliyor ve boynundaki kaslar gerilerek damarlarının şişmesine neden oluyordu. Bir an için sara krizine gireceğinden korkarak neredeyse yanına gidecektim.

Ama saldırı ne kadar ani olursa olsun, beş saniyeden kısa bir süre içinde Carney'nin boynu gevşedi ve başı öne eğildi. Bana tembelce göz kırptı ve sonra kök mahzeninde duyduğum o güneyli kadınsı sesiyle şöyle dedi "Kevin'in kusuruna bakmayın. Küçük kardeşimin akli melekeleri pek yerinde değil."

Bunun bir rol mü yoksa gerçek bir çoklu kişilik vakası mı olduğunu merak ederek Carney'i inceledim. Eğer bu bir oyunsaydı, iyi bir oyundu, çünkü deneyimlerim ve araştırmalarım gerçek çoklu kişilik bozukluğu olan insanların genellikle birinden diğerine oldukça hızlı bir şekilde "geçtiğini" göstermişti. Çırpınan gözler ve yüz tikleri de uyuyordu. Ama boynunu eğmesini daha önce hiç görmemiştim. Her halükarda, onu şımartmaya karar verdim.

"Şey, Kelli," dedim, "Kevin'in masaj salonunda ve genelevde yaptıklarını düşündüğünde, seninle aynı fikirdeyim."

Carney başını salladı, Kelli'nin sesine acıma duygusu kattı ve "Savaşın genç bir adama yapabileceği şey korkunç, değil mi? Şiddet onları içten içe büküyor, sonra da tükürüyor. Eve döndüklerinde ve böyle hareket eden her şeyi öldürmeye başladıklarında bunu anlayabiliyor musun?"

Nöbet onu tekrar ele geçirdi ve ikinci kez başını öne doğru çevirdiğinde sert ve bilmiş bir ifade takındı.

"Bu psikoloji saçmalıklarına kulak asma," dedi kendi sesine çok daha yakın bir sesle. "Kevin öldürmeyi sever, saf ve basit. Her zaman sevmiştir. Her zaman da öyle olacak. Kelli de biraz hayalperesttir, izin verirsem her zaman birilerini kurtarmaya çalışır."

"Büyük kardeş Kenny-Two?" Ben sordum.

"Etten kemikten," diye cevap verdi Carney, öksürdü ve sonra sol gözü acıyormuş gibi kısıldı.

"Ağabeyin ve kız kardeşin seni örnek alıyor," dedim.

"Kanaldan ilk çıkana baksalar *iyi olur*," dedi, kıkırdadı ve sonra sol gözü yine acıyla kısıldı.

"Canın acıyor mu?"

"Geçmeyen migrenler," dedi. "Hepimizde olur. Carney'lerin laneti."

Kök mahzeninde duyduklarımı ve Sampson'ın bulduklarını düşünerek, "Bana Afganistan'da seni vuran EYP'den bahset," demeden önce on beş, belki yirmi saniye tereddüt ettim.

Yine gözlerini kısıtı, ama bu kez beni aptal yerine koyar gibi, "Ben nereden bileyim? Yetkili adama sor. O oradaydı, ben değil."

Ben daha cevap veremedi Carney'nin yüzü sarktı, gözleri daldı ve kapandı. Başı uçakta uyuklayan bir yolcunun başı gibi öne ve sonra yukarı sallandı.

Derin bir uykudan uyandırılmış gibi açık ve kuşkulu gözlerle, sanki uzun süren bir rüyanın parçasıymışım gibi bana ve sonra çıplak odayı, kelepçeleri, hastane önlüğünü, omzundaki ve bileğindeki bandajları inceledi.

O anda irkilerek tamamen uyanmış gibi göründü, önce şaşkın, sonra tedirgin davrandı, yaralarının acısına yenik düşmeden önce birkaç saniye boyunca bağlara karşı mücadele etti, çok korkmuş bir hale geldi ve

Şaşkın bakışları üzerimdeydi.

"Dedektif Cross?" dedi genç memur. "Neredeyim efendim? Bunu hak edecek ne yaptım?"

Bölüm

85

Memur Carney'nin ne kadar boş olduğunu görünce

Oyunculuk yaparken, içimdeki psikolog yaptığı şeyler hakkında hiçbir fikri olmayabileceğine inanmak istedi. Ama içimdeki dedektif çok daha şüpheliydi.

"Neden burada olduğunuzu bilmediğinizi mi söylüyorsunuz, Memur Bey?" "Neredeyim efendim?"

Carney tekrar sordu.

"Psikiyatri koğuşu, St. Elizabeths Hastanesi."

"Psikiyatri mi?" dedi yine şaşkınlıkla. "Hayır, bu değil... Hayır, ben... Ben iyiyim. Ben, ben kontrol ettim. Ben iyiyim. Ben iyiyim." Ağlamaya başladı ve sonra tekrar bana baktı. "İyi olduğumu söylediler."

"İyi olduğunu kim söyledi?"

"Donanma doktorları. VA doktorları. Beni yıllar önce akladılar, iyi olduğumu söylediler. Temel çizgide sorun yok. Yok."

"Sarsıntı temel çizgisi mi demek istiyorsun?"

diye sordum. Başını salladı.

"Bana Afganistan'daki EYP'den bahset."

"Ama ben ne yaptım, efendim?"

"O konuya sonra geleceğiz memur bey. Bomba neredeydi?"

Onbaşı Carney, görevinin dokuzuncu ayında Kandahar'ın güneybatısında, Helmand Eyaleti'nin derinliklerindeki bir yolda, birkaç ileri üsse malzeme taşıyan bir kamyon hattına öncülük eden zırhlı bir araçta üst nişancı olarak görev yapıyordu. EYP toprak yolun kenarına gömülmüştü.

ve geçerken patladı.

"Bana hiçbir şey isabet etmedi," diye hatırlıyor Carney. "arapnel ya da barut kalıntısı yok, sadece patlayıcı gücü, kafamdan geçen dalgalar. Sanki oradaymışım, tetikteymişim, Taliban'ı arıyormuşum - yaşıasın - ve sonra orada değilmişim gibiydi. Otuz saat kadar sonra Ramstein'a giden bir tıbbi yardım uçağında yanımda kafatasımın bir parçasıyla uyandım."

Doktorlar Carneye burnundan ve kulaklarından kan geldiğini ve orta derecede bir kapalı kafa beyin hasarı geçirdiğini söylediler. Basıncı azaltmak için kafatasından bir parça çıkarmışlardı. Almanya'da geçirdiği ilk iyileşme ve kafatası parçasının tekrar yerine takılması için yapılan ikinci ameliyatın ardından San Diego'daki Balboa Donanma Tıp Merkezi'ne sevk edildi ve burada kapsamlı bir tedavi gördü.

"Beş ay sonra hazır olduğumu söylediler," dedi Carney. "Ve yleydim. Birliğime geri döndüm ve bir ay gibi bir sürede PT'yi ezip geçtim."

"Ama Force Recon'a katılmayı denediniz ve reddedildiniz?" "Evet, efendim."

"Sana bir sebep mi verdiler?"

"Tıbbi geçmişim göz önüne alındığında, Dedektif, bunu şansa bırakmak istemediklerini söylediler."

"Seni kızdırıyor mu? zyor mu?"

"İkisi de," diye itiraf etti Carney. "Ama sadece yirmi üç yaşıındaydım. Önümde uzanan koca bir hayatı görebiliyordum. Hâlâ da yle. Lütfen, Dedektif Cross, beni buraya tıktıracak ne yaptım?"

Daha fazla kendimi tutmamın bir yararı yoktu, ben de ona söyledim.

Carney'nin midesi bulandı ve kustu. "Hayır," diye inledi. "Hayır, yapamam. Asla yapmam..." aresizlik içinde bana baktı. "Aman Tanrım, efendim, nasıl bir canavara dönüştüm ben?"

Bölüm

86

CARNEY TESLİM OLAMADI VE

çılgınca mücadele ediyordu. Kapı çalındı. İki hemşire koşarak içeri girdi ve yaralarını deşmeden ya da serumunu sökmeden önce onu sakinleştirmek için çalışmaya başladı.

Dışarı çıktığımda Dr. Nelson'ı Bree ve Savcı Yardımcısı Brown ile birlikte beklerken buldum. "Muhtemelen onu çok zorladım," dedim.

Psikiyatrist başını salladı. "Özellikle de dün geceki ameliyatlar düşünüldüğünde." "Sabah tekrar geleyim mi?"

Nelson bunu düşündü ve "Bu akşam sana haber veririm" dedi.

"Patronuma ne söylemem gerekiyor?" Brown onu kontrol ederek sordu. İzle.

"Ona atlarını bir süre daha tutması gerektiğini söyleyin." Bu savcı yardımcısının pek hoşuna gitmedi ve kaşlarını çattı.

"Ona inanıyor musun, Alex?" Bree sordu. "Henüz bilmiyorum," dedim.

Savcı, "Burada delilik savunması yapacağına şüphe yok," dedi. "Belki de deli olduğu içindir, Avukat Bey," dedi karım, şaşırarak

Ben.

"Bunu bilmiyorsun," diye tersledi Brown.

"Sen de bilmiyorsun," dedi Bree.

"Bunun tamamen kafa travmasıyla ilgili olduğuna ikna olmadım" dedim. "Neden?" diye sordu eşim ve savcı aynı anda.

"Çünkü yaralanma, diğer üç kişilik ve bu davada yapılan iğrenç şeyler arasında henüz bir bağlantı göremiyorum."

Kimse cevap veremeden, Sampson asansörlerden aceleyle inen koridorda belirdi. "Telefonuna cevap vermiyor musun?"

"Bir seri katil ve bebek kaçıran biriyle görüşürken olmaz." "Evet, sanırım konuşmak isteyeceğin bazı insanlar buldum. Memur Carney ile tekrar görüşmeye gitmeden önce."

Bana iki telefon numarası verdi ve "Bağlantım meşgul insanlar olduklarını söylüyor. İlk başta onlara ulaşamazsanız, denemeye devam edin."

Bütün öğleden sonra ve akşama kadar denemeye devam ettim. Ancak akşam yedi itibariyle, Deniz Piyadeleri Üssü Camp Pendleton'da görevli Baş Astsubay Sheldon Drury'den ya da San Diego'daki Balboa Hastanesi'nden Dr. Evelyn Owens'tan henüz haber alamamıştım.

"Akşam yemeği!" Nana Mama seslendi.

Hava, beni telefonumdan ayırmaya yetecek kadar kızartma et ve sarımsak kokuyordu. Ama Ali kanepede yüzüstü yuvarlandı ve inledi, "Anneanne, neredeyse bitti. On beş dakika mı? Lütfen?"

"O bölümün bitmesine daha on beş dakika var ve bunu sen de biliyorsun genç adam," diye karşılık verdi büyükannem. "Şimdi kes şunu ve yemek masasına geç. Bu önemli bir gece."

Koridordan, Ali'nin inleyerek televizyonu kapatmasını ve sanki dünyanın yükünü taşıyormuş gibi masaya doğru yürümesini izledim. Jannie çoktan masaya oturmuş, büyükannemin tavada kızartıp cam tavada tatlı soğan, zeytinyağı, sarımsak ve biraz Dijon hardalıyla pişirdiği domuz pirzolalarını kaşıklıyordu. Yanında yumurtalı erişte, yeşil fasulye ve taze elma püresi ile dünyada buna rakip olabilecek çok az yemek vardır. Soğuk bir Dr. Pepper sadece deneyime katkıda bulunur. En azından benim kitabımda.

Her halükarda, on beş yaşındaki kızım birkaç gece öncesine göre yüz seksen derece farklı davranıyordu, şimdi kabarcıklı ve açıktı. Bree'nin yüzünde, ne kadar şiştiğini gösteren yeni ve daha küçük bir bandaj vardı. Sağ gözü neredeyse kapanmak üzereydi. Acı çekiyor olmalıydı ama Jannie'yi en sevdiği dersler olan tarih ve İngilizce hakkında konuştururken bunu asla bilemezsiniz.

-Ve koçun ertesi öğleden sonra ondan nasıl büyük şeyler beklediğini.

Bir kereliğine oturdum ve devam etmelerine izin verdim, ben Memur Kenneth Carney ve üç alter egosuyla yaptığım seanslar üzerinde düşünürken onların gevezeliklerini dinledim. Bu gerçek miydi? Kafasının içinde dört kişi mi vardı? Yoksa

bu ayrıntılı bir-

"Alex?" Nana Mama düşüncelerimi bölerek konuştu.

"Tam burada."

"Ne halt ediyorsun sen," dedi bana tahta bir kaşık sallayarak. "Sana iki kez kaç tane domuz pirzolası istediğini sordum."

"Biraz düşündüm de. Ve iki tane alacağım."

Bree, Jannie ve Ali başarısız bir şekilde gülümsemelerini saklamaya çalışıyorlardı. "İki olsun," dedi ve tabağını bana uzattı.

Dua ettik, sahip olduğumuz pek çok nimet için Tanrı'ya şükrettik ve Damon'un sabah güvenli bir yolculuk yapması için dua ettik.

"Damon ne zaman geliyor?" Jannie pirzolasını keserek sordu.

Bree benden önce cevap verdi: "Saat dokuzda Albany'ye giden jitney'e binecek. Tren saat 10:20'de kalkıyor. New York'ta aktarma yapacak ve beşe çeyrek kala buraya varacak. Akşam yemeği için zamanında evde olacak."

Bu düşünce beni çok mutlu etti. Damon'ın okulda olmayı sevdiğini biliyordum ama ben de ilk çocuğumun evimde, çatımın altında olmasını seviyordum.

"Yemekten bahsetmişken, Ali, bu akşam ne olduğunu biliyor musun?" Anneanne sordu.

"*Walking Dead*'i bitirene kadar beklemem gereken gece mi?" diye homurdandı.

Bir an için büyükanneemin sadece eski bir lise müdür yardımcısının yapabileceği gibi onu azarlayacağını sandım ama onun yerine yumuşak bir sesle "Hayır" dedi.

Bunu izleyen sessizlikte oğlumun başını, çenesini birbirine geçmiş kırıksık parmaklarının arasına almış ve sanki sihirli bir şekilde dikkatini çekiyormuş gibi onu izleyen Anneanneye doğru çevirişini izledim.

Sonra gülümsedi ve "Eğer gerçekten düşünürseniz, bu gece kutladığımız olay *ilk* zombi hikayesinin bir parçasıydı, gelmiş geçmiş en iyisi." dedi.

Bölüm

87

DIŞARIDA, SOKAĞIN AŞAĞISINDA, artık sahte bir boya şirketinin reklamını yapan bir tabela taşıyan karanlık minibüsün arkasında, Marcus Sunday yalnızdı ve Cross ailesinin akşam yemeği sohbetini dinliyordu. Acadia Le Duc çoktan gitmişti.

Nana, torununu bir zombi masalındaki kritik bir sahne olarak satarak Son Akşam Yemeği hikayesine ikna ederken Sunday gözlerini devirdi ve bir yandan da Dr. Alex'in tüm klanının orada kızarmış domuz pirzolası yemesinden tiksindiğini hissetti.

Sunday domuz etinden nefret ederdi. Cızırdayan bir pirzolanın ya da kaynayan bir çorabın kokusu onu sinirlendirirdi. Pastırma kokusu da öyle. Bu düşünceler onu babasının ölümünden sonraki aylara ve Mulch çiftliğinin etrafında dolanıp duran, sanki yaşlı adamın kalp krizi geçirip domuzlarının arasına düşmesinden ve kemikleri kırılana kadar kemirilmesinden bir şekilde genç Thierry Mulch sorumluymuş gibi davranan şüpheli Batı Virginia eyalet polisi dedektifine götürdü. Yaşlı adamın kimliğini belirlemek için DNA testleri yapılmıştı.

Dedektifin adı Alan Jones'tu ve Dedektif Jones, genç Mulch'un babasının ölümüne karıştığını itiraf etmesi için her şeyi denemiş, hatta annesinin aileyi terk ettiği ve babasının kısa süre önce felsefe okumak için üniversiteye gitme fikrini geri çevirdiği gerçeğini bile gündeme getirmişti.

Ama on sekiz yaşındaki Thierry, Dedektif Jones için fazla zekiymiş,

uzun vadeye odaklanmıştı. Dedektif, babasının çiftliğini yıllardır arazinin peşinde olan bir kömür madeni şirketine satma ve tüm domuzları satma kararını sorguladığında bile bir kez olsun soğukkanlılığını kaybetmemişti.

"Bütün bunlardan neden vazgeçtin?" Dedektif Jones sormaya devam etti.

Ve her seferinde Mulch ona aynı şeyi söylemişti: "Çünkü domuzlardan nefret ediyorum ve çünkü yapabiliyorum."

Çünkü yapabilirim. Hayatta her şeyi yapmanın nedeni bu değil miydi? Sunday düşündü. Bir an için Preston Elliot'ın cesedini attığı endüstriyel domuz çiftliğine gitti. Ondan geriye bulunacak bir şey kalmış mıydı?

Hayır, diye düşündü. *İmkânsız.* Babası yirmi dört domuzun bulunduğu bir ahırda ölmüştü ve parçalanmış kemikler ve dişler dışında incelenecek pek bir şey yoktu. Preston Elliot'ı attığı ahırda en az bin domuz olmalıydı. Belki daha fazla. Şimdiye kadar bilgisayar dehasını çoktan sıçmışlar ve domuzların yaptığı gibi içinde yuvarlanmışlardı.

Sonra Sunday düşüncelerinden sıyrıldı ve Ali Cross'un kendisinden bahsettiğini fark etti.

"Baba, eğer İsa bir zombi olsaydı," diyordu Ali, "sence geçen gece okuluma gelen adam gibi kokar mıydı?"

"Thierry Mulch'u mu kastediyorsun?" diye sordu Cross.

"Onun adı *buydu*, baba!" Ali ağladı. "Thierry Mulch. Gerçekten kötü kokuyordu, Damon'ın basketbol ayakkabıları gibi. İçinde büyüdüğü domuz pisliği yüzünden olmalı."

Pazar günü, lisede onu defalarca aşağılamış ve kahkahalarla güldürmüş olan kızıl saçlı güzel bir kız gözünün önüne geldi. Onu, kocasının ve çocuklarının hayatı için yalvaran yaşlı bir kadın olarak tekrar gördü.

Bu anılardan memnun olan Sunday mırıldandı: "Bekle, küçük Cross. Farkına bile varmadan benden kocaman bir koku alacaksın."

Bölüm

88

Ali'nin yorumunun yol açtığı kahkahalar arasında **yemek** masasında **otururken**, "Gerçekten domuz çiftliğinde büyüdüğünü mü söyledi?" diye **sordum**.

Küçük oğlum heyecanla başını salladı. "Nefret ettiğini söyledi ama her şey yolundaymış çünkü nefretini domuz dışkısından kurtulmak için kullanmış."

Jannie sırtıttı ve Ali'nin omzuna bir yumruk attı. "."

"Öyle yaptım!" Ali itiraz eden yüzünü bana çevirmeden önce kız kardeşine bağırdı. "Ya da onun gibi bir şey baba. Bayan Hutchins'e sor."

Çatalımla ona doğru işaret ettim ve "Biliyor musun? Bunu yapabilirim."

Ali dilini Jannie'ye doğru uzattı ve Jannie, "Bazen çok şımarık oluyorsun," diye homurdandı.

"Değilim ve sen de gidip bir yerlerde domuz pisliğinin içinde oturmalısın," diye karşılık verdi.

"Bu kadar yeter!" Anneanne ağladı, sonra bana baktı. "İsa'nın bahçede dua ettiği ve ihanete uğradığı gece ve biz domuz kakası hakkında mı konuşuyoruz?"

Gülümseme isteğimi bastırdım ama Ali'ye hızlı bir bakış fırlattım ve "Ninem haklı. Bu kadar yeter. Şovunu yatmadan önce bitirmek istiyorsan, Jannie'yle bulaşıkları yıkayıp kurulayacak kadar iyi anlaşılan iyi edersin."

"Küvette bulaşık yıkamaktan nefret ediyorum," diye homurdandı Ali.
"Bu aptalca." "Küvette bulaşık yıkamayı domuz gibi düşün," dedi Bree dedi. "Bunu daha iyi bir öğrenci olmak için kullanın."

"Bekle, ne?" Ali ellerini havaya kaldırdı. "Bunun neresi mantıklı?"
Karıma göz kırptım ve "İyi denemeydi ama hazır öndeyken bırakmalıydın" dedim.

Daha sonra, çocuklar küvette bulaşık yıkarken, eski kök mahzenindeki küveti ve Bree bir kapak ve ahırdan ikinci bir iniş yolu keşfetmemiş olsaydı neler olabileceğini düşünmeden edemedim.

Karımın kolunun belime dolandığını hissettim. "Eklemedeki ilerlemeyi kontrol etmek ister misin?"

Yeni çalışmayı incelemek hoş bir değişiklikti, normal bir şeydi, sapkın değil, anlaşılabilir bir şeydi, çözülmesi gereken bir gizem değildi. Ben de başımı salladım ve ona uzun, derin bir öpücük verdim.

"Operadaki Hayalet'e benzeyen kadınlardan hoşlandığını bilmiyordum."
Yüzünün bir kısmını kaplayan bandaja baktım ve güldüm, "Bence bu biraz seksi" dedim.

"Uh-huh," dedi.

"Siz ikiniz bir odaya geçin," dedi Nana Mama, yanımızdan geçip oturma odasına doğru giderken gülerek.

Doksan küsur yaşındaydı ve hâlâ hınzır bir espri anlayışı vardı.
Büyükanne bu kadar çok sevmemin bir başka nedeni.

Yemek odasına geri döndük. Bree büyük plastik örtüleri yerinde tutan cırt cırtlı şeritleri ayırırken ben de uzatma kablosunu ve çalışma lambalarını fişe taktım.

İnşaatçılar son iki üç gün içinde epey yol kat etmişlerdi. Pencerele içerideydi ve mutfak dolaplarının tabanlarını çerçevelemeye başlamışlardı. Eklenen alanın ailemiz için ne anlama geleceğini ilk kez bu kadar net görebiliyordum.

"Hoşuma gitmeye başladı," dedi Bree. "Hem de çok."

"Benim için de öyle. Yemek yapmak ve bulaşık yıkamak biraz zahmetli ama sanırım her şey bittiğinde çok mutlu olacağız."

Eşim başını salladı ve memnun bir gülümsemeyle etrafına bakındı. "Ninem elektrikçinin Pazartesi günü burada olacağını ve o zamana kadar tüm priz ve anahtarların yerlerini işaretlememiz gerektiğini söyledi."

Daha önce hiçbir şey inşa ettirmemiştim, o yüzden bu beni şaşırttı.
"Müteahhit bunu anlamıyor mu?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Bunun
bizim sorumluluğumuzda olduğunu
söylüyor." "Onun tavsiyesine
başvurabiliriz, değil mi?"

"Pazartesiye kadar olmaz," dedi. "Nineme tatil için ailesini Delaware'e
götüreceğini çünkü elektrikçinin işi bitene kadar ekibinin yapacağı başka
bir şey olmadığını söyledi."

Onu kollarıma aldım, kaburgaları yüzünden nazikçe tuttum ve "İnşaat
hakkında konuşmana bayılıyorum" dedim.

Bree kıs kıs güldü, başını çevirdi ve "Peki, o zaman Ali gösterisini bitirip
yattıktan sonra neden ninenin tavsiyesine uymuyoruz?" dedi.

"Gerçekten mi? Kaburgaların bu
haldeyken mi?" "Deneyeceğiz, tamam
mı?"

"Çekiç, çivi ve testere gibi kelimeleri kullanacağınıza söz verdiğiniz
sürece." "Çok az hayal gücün var, hayatımın aşkı," dedi karım, çok
Eğlenerek. "Düşünüyordum da belki biraz tesisat ve saplama işi?" Cep
telefonum çalmadan önce "Ooooh," dedim.

"Yapma," dedi Bree.

"Yapmalıyım," dedim ve cevap verdim. "Alex Cross."

"Ben Balboa Donanma Tıp Merkezi'nden Evelyn Owens. İyi bir
zamanda mı arıyorum?"

Karıma kederle baktım, kısa bir süre tesisat ve damızlık işlerini
düşündüm ama sonra, "Evet, Dr. Owens. Çok iyi bir zaman."

Bölüm

89

Kutsal Cuma günü sabah sekiz sularında St. Elizabeth'e gittim. Bree, Jannie'nin koşu yarışını kaçırmamak için o gün izin almaya karar vermişti. Sampson'ın dişçi randevusu vardı. Savcı Brown'ı aramaya zahmet etmemiştim. Carney'nin sadece bana ve Dr. Nelson'a kalmasını istiyordum, o da ofisinden kaydedecek ve gözlemleyecekti.

Genç devriyenin odasına girdiğimde yatağının başı kaldırılmıştı. Johnny yerine hastane önlüğü giymişti ama ayak bilekleri hâlâ bağlıydı. Nelson ağrı kesicileri azalttığını söylese de, Carney çok içkili bir gecenin ardından yeni uyanmış gibi görünüyordu.

Karşısındaki sandalyeye oturduktan sonra, "Bana annenden bahset," dedim.

Carney, şakaklarındaki kılsız derinin en ufak dalgalanmasını yakalamadan önce bir süre hiç etkilenmeden bana .

"Ben bebekken ölmüş," dedi sonunda. "Onu hiç tanımadım. Ya da babamı. O hapishanede öldü. Ben bir yetimdim. Florida Eyaleti'nin koğuşunda."

"Bu şekilde ailesiz kalmak çok zor. On yaşındayken benim de başıma geldi. Büyükanнем beni almaya gelene kadar beni bir yetimhaneye koydular."

Genç devriye bunu düşündü ve başını salladı. "Hatırlamıyorum."

Yetimhanenin çoğunu. Yaşlı bir çift olan Carney'ler -Tim ve Judy- beni iki yaşındayken evlat edindiler. Pensacola'da onlarla birlikte büyüdüm, liseden hemen sonra deniz piyadelerine katıldım. Beni evlat edinen ailem, benim Afganistan'daki bombalamadan kurtulduğum sıralarda bir araba kazasında ölmüş. Ben Amerika'ya gidene kadar öldüklerini bile öğrenemedim."

"Yani iki kez yetim mi kaldınız?"

"Sanırım öyle de denebilir," diye yanıtladı Carney ve sonra dudaklarını büzdü. "Bana bunları neden soruyorsun?"

Boğazımı temizleyerek, "Senin olduğuna inandığın şeylerin benim gerçek olduğunu bildiğim şeylerle örtüşüp örtüşmediğini görmeye çalışıyorum," dedim.

Carney savunmaya geçti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu bana yalan söylediğin anlamına geliyor. Ya da en azından gerçekleri o kadar bastırmışsınız ki yalanlarınız size kesinlikle gerçek gibi görünüyor."

"Hayır, ben..." dedi başını sallayarak. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, Dedektif. Ne hakkında yalan söylediğimi düşünüyorsunuz?"

Elmas kesicileri size bazı ham mücevherleri saatlerce, hatta günlerce incelediklerini, taşı kırmak için tam olarak doğru yeri aradıklarını ve böylece tüm parlak yönlerinin ortaya çıktığını söyleyecektir. Çoğu zaman ben de aynı yaklaşımı benimsiyorum: çalışıyorum, araştırıyorum, bir kişiye bir noktada meydan okuyabileceğim ve bu keskin meydan okumayı onu kırmak ve itiraf etmesini sağlamak için kullanabileceğim o anı arıyorum. Ama içgüdülerim bana Carney'i beklemek, incelemek ve ortaya çıkarmak zorunda olmadığımı söylüyordu; onu nasıl çözeceğimi zaten anlamıştım.

"Biyolojik annen nasıl öldü?" diye sordum.

"Bisiklet kazası."

Başımı salladım. "Anneniz öldürüldü, Memur Carney." Ona tokat attığımı düşünebilirdiniz. "Ne dedin? Hayır, öyle değil-"

"Annen öldürüldü," diye ısrar ettim. "Ve onu baban öldürdü. Bu yüzden Polk Islahevi'ne gitti. Bu yüzden orada öldü."

Carney'nin başı geri çekilmeye başladı. "Hayır, bu doğru değil."

"Doğru," diye cevap verdim sakince. "Ve bununla ilgili en kötü şey? Babanın anneni öldürdüğünü gördün. Sen üç buçuk yaşındayken onu boğduğunu gördün, bebek değil Kenneth."

Carney sanki kâbuslarına giren uzaylı bir yaratığa dönüşmüşüm gibi bana bakıyordu. Onu çatlamamanın eşiğinde görünce, çantamdaki en ağır çekiç ve keskiyle ona vurdum.

"O gece başka ne gördün?" Ben sordum. "Baban neden öldürdü?"

Annen mi? Neden onu o şekilde boğdu?"

Bu kez önce tikler başladı, ardından Carney'nin çıplak kafasında boncuk boncuk terler oluştu ve gözbebekleri hafifçe yukarı doğru yuvarlanıp dalgalandı. Vücudu sanki bir kasılmanın eşiğindeymiş gibi kamburlaştı, sonra sarkarak yere yığıldı ve bilmiş bir sırıtışla bana baktı.

"Memur Goody Two-Shoes geçmişle yüzleşemiyor," dedi daha sert bir sesle. "Asla yapamadı. Asla yüzleşemeyecek ve bu bir gerçek."

"Ama yapabilirsin, değil mi Kenny-Two?"

"Elbette yapabilirim," diye cevap verdi, tanımayı öğrendiğim o tembel gülümsemesiyle. "Hayatta kalan tek kişi benim Dedektif, neler olduğunu gerçekten bilen tek kişi."

"Kelli ve Kevin bilmiyor mu?"

"Nasıl yapabilirler ki? Benim küçük kız kardeşim ve erkek kardeşim de o gece öldü."

Bölüm

90

NÖROPSİKOLOG

EVELYN OWENS

Balboa Donanma Tıp Merkezi'nden bir doktor da telefon görüşmemiz sırasında bana hemen hemen aynı şeyi söylemişti. Owens, kapalı kafa yaralanmasının ardından ve Carney'nin çoklu kişilik bozukluğu gibi görünen birkaç kısa nöbet sergilemesinin ardından, yaralı gazinin geçmişini derinlemesine araştırdığını söyledi. Bulduğu şey rahatsız edicinin de ötesindeydi.

Florida Çocuk Esirgeme dosyalarına göre Carney'nin annesinin adı Kerry Ann Johns'du. On altıncı doğum gününde Kenneth'i doğurmuş. Yirminci yaş gününe iki ay kala, erkek arkadaşı ve Kenneth Junior'ın babası Kenneth Peters Senior ile kristal meth içmiş, Tampa General Hastanesi'nin acil servisine gitmiş ve kısa süre sonra ikizlerini doğurmuştur: Kelli ve Kevin. İkizler dokuz haftalık prematüreydi, uyuşturucuya alışmışlardı ve hızla yoksunluk sürecine girdiler. Koruyucu aileye verilmeden önce yoğun bakım ünitesinde yaklaşık bir ay geçirdiler.

Johns ve Peters rehabilitasyondan çıktıktan sonra Kenneth ve ikizlerin velayetini almak için dilekçe verdiler ve aldılar. Carney'nin biyolojik ebeveynleri bir yıl boyunca temiz kalmayı başardı. Ancak, ikisi tıbbi ve gelişimsel sorunlardan muzdarip üç çocuk bir yana, herhangi bir çocuğa bakmak bile zordur.

Stres bunalıcı bir hal alınca Johns ve Peters eski alışkanlıklarına geri döndüler. Tekrar meth içmeye başladılar. Alışkanlıklarını desteklemek için,

Carney'nin babası hırsızlığa, annesi ise fuhuşa yönelmiş. "Bir masaj salonunda mı çalışıyordu?" Kenny-Two'ya sordum.

"Babam bu yüzden ondan nefret ederdi," diye acı acı cevap verdi. "Peki ya sen?"

"Kaltak pek de yılın annesi , değil mi?"

"Kevin bu yüzden mi Superior Spa gibi yerleri vurmayı seviyor?"

Sesi Kevin kişiliğinin yüksek aralığına dönüşmeden önce Carney'nin gözleri zar zor dalgalandı. "Lanet olası A," dedi. "Pis fahişeleri ve müşterilerini yalvarırken ve ölürken görmek insana iyi geliyor."

"Yani kurbanlarında anneni mi görüyorsun?" diye sordum. "Öyle değil mi?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

"Neden fahişelerden birini yanına aldın?"

Kıkırdadı. "Kenny-Two, tören başlamadan önce bir anneyi çocuklarla birlikte eve götürmemiz gerektiğini söylüyor."

Bunu ve kök mahzeninde duyduklarımı düşündüm ve "Bana törenin ilk kez yapıldığı o geceyi anlat" dedim.

Carney, gözleri tembelleşmeden ve başı sallanmadan önce birkaç saniye boyunca ifadesiz bir şekilde bana baktı. Çenesini kaldırdığında tavırları yeniden kadınsı bir hal almıştı.

"Annem bizden bıktığını söyledi," dedi yine Kelli gibi konuşarak. "Hepimize öksürük ilacı verdi ve banyo söyledi. Kevin ve ben her iyi bebeğin yapacağı gibi öksürük ilacını aldık. Kenny-Two tükürdü."

"Yani ne hatırlamıyor musun?"

Carney'nin yüzü perişan görünüyordu. "Onu cam bir pipodan sigara içerken gördüğümü ve Kevin'i kucağına alıp ona banyo yaptıracağını söylediğinde ağladığını hatırlıyorum. Benim için geldiğinde ikiz kardeşimin nerede olduğunu aradığımı hatırlıyorum ve annem endişelenmememi, bezinin değiştirildiğini ve yattığını söyledi. Annem banyo zamanımın geldiğini söyledi."

"Peki sonra ne oldu?"

Carney'nin gözleri titrerken iki vuruştan fazla geçmeden Kenny-Two olarak bir kez daha ortaya çıktı.

"Ben ona bağırıp bunu yapmaması için yalvarırken Kelli'yi suyun altına itti," dedi. "Kevin'i beşiğine geri koyduğunu gördüm, çırılçıplak, ıslak ve mosmordu. Üzerine temizlik sıvısını döktüğünü gördüm. Neler olduğunu biliyordum."

"Öksürük şurubunu almadığın için mi?"

"Aykırı olmak sizi hayatta tutar, bunu hiç fark ettiniz mi?"

"Ya da seni öldürür," diye cevap verdim ve kalemimi not defterime vurdum. "Bütün bunlar olurken baban neredeydi?"

Kenny-Two tiksintiyle, "Eve dönerken bir yerde cam içiyormuş," diye cevap verdi. "Mahkemeye, eve geldiğinde Kevin'beşiğinde yattığını ve annemin masaj salonundan getirdiği narenciye temizleyicisine bulandığını gördüğünü söyledi.

"Sonra babam banyoda çıplık attığımı duydu, kapıyı itip açtı ve Kelli'ne yaptığını ve bana ne yapmaya çalıştığını gördü. Annem ağlamaya başladı ve ona bu şekilde her şeyin daha temiz olduğunu söyledi."

"Baban patladı."

Başını salladı. "Ben izlerken annemi bornozunun ipiyle boğarak öldürdü."

Uzun bir süre orada oturdum, her şeyi özümsemeye çalıştım, uyuşturucunun, iğrenç bir gecenin ve travmatik bir beyin hasarının nelere yol açtığını düşündüm. Albuquerque, Tampa ve Washington'da on altı ölü erkek, kadın ve çocuk. Her biri geride Carney'ninki kadar sert bir şekilde parçalanmış hayatlar bırakmıştı.

Anlamsız cinayetler bir yana, tüm bunların en kötü yanı, birkaç dakika sonra Kenny-Two'nun kaybolması ve ülkesi için savaşıyor ve cinayet masası dedektifi olmayı hayal eden hevesli genç adamın yeniden ortaya çıkmasıydı.

Ona diğer kişiliklerinin bana anlattıklarının bir özetini verdim ve bunun onu perişanlığa ve umutsuzluğa sürüklemesini izlemek zorunda kaldım. Carney başını eğdi ve haksız yere suçlanmış ve buna mahkum edilmiş masum bir adam gibi hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Ayağa kalktım, elimi omzuna koydum ve "Sanırım biraz ara vermemizin zamanı geldi Kenny. Pazartesi günü seni görmeye geleceğim."

Genç memur beni tanımadı, sadece derinlerden, çok derinlerden ağlamaya devam etti. İçimi çektim ve kapıya doğru ilerledim.

"Dedektif Cross?" diye titreyen bir sesle arkamdan seslendi.

Kapıda durakladım ve arkama baktım. "Evet?"

"Benim gibi birine idam cezası verebilirler mi?" diye sordu.

Yirmi yılı aşkın süredir polislik yaptığım için, deli ya da başka türlü katillerle uğraşma konusunda nasırlaştığımı sanıyordum. Ama o an beni yıktı çünkü Carney'nin sesi çaresiz ve arzulu.

Zavallı piç kurusu bana hızlı bir son için umut olup olmadığını soruyordu.

onun acısına. Oradan ayrılırken başımı sallamak ve onun iniltilerini dinlemek zorunda kaldım.

Bölüm

91

Acadia'nın bir önceki ziyaretinde olduğundan daha boş görünen Kraft School kampüsünde **hava sisliydi**. Birçok öğrencinin Paskalya tatili haftası için çoktan ayrıldığına şüphe yoktu. Günün üçüncü duble espressosunu yudumlarken ve en yakındaki binanın mimarisine hayranmış gibi davranırken, *çok daha iyi*, diye düşündü. Daha kolay olurdu-

Damon Cross yatakhanesinin uzak kapısından çıktı ve elinde bir Puma spor çantası ve turuncu bir sırt çantasıyla avludaki asfalt yolda ilerlemeye başladı. Acadia çaprazlamasına gence doğru ilerledi ve asfalt yolların kesiştiği noktada tam önüne geçti. Hiç onun tarafına bakmadı.

Damon arkasından, "Merhaba Bayan Mepps," dedi.

Acadia kendi kendine gülümsedi, sonra daha sorgulayıcı bir ifadeyle döndü, onu gördü ve şaşırmış gibi davrandı. "Şimdi şuna bakın. Sizi tekrar görmeyi hiç beklemiyordum Bay Damon Cross."

Genç çocuk bu ifadeyi biraz garip karşıladı.

"Şey," dedi Acadia. "Yeğenimin okul harcı için depozito yatırdım."

"O kadar hızlı mı girdi?"

"Akıllı çocuk, harika notlar, şekerim," diye cevap verdi. "Sen nasılsın?"

"Güzel," dedi biraz da utangaç bir ifadeyle. "Uçağı yakalamaya gidiyorum.

Albany'ye giden jitney ve dokuz günlük uyku için eve dönen tren!"

Acadia gülümseyerek, "Jitney ve tren ne kadar tutuyor?" diye sordu. "Yani birlikte mi?" diye sordu saatini kontrol ederek.

"Evet."

"Bilmiyorum, tren için altmış sekiz, taksi için de yirmi kadar. Bak, seni görmek güzeldi ve yeğenin kabul edilmesine sevindim ama gitmem gerek."

"Belki sana yetmiş dolar kazandırabilirim," dedi Acadia.

Damon dönüyordu. Şimdi durdu ve arkasına baktı. "Affedersiniz?" "Bir iş için Virginia'ya gidiyorum ve buradan geçmem gerekiyor. Washington," dedi. "Bana benzin için yirmi dolar ver ve aradaki farkı cebine at."

Biri kız biri erkek iki öğrenci daha çantalarını taşıyarak yanlarından geçti. Kız Acadia'ya baktı ve "Acele etmeliyiz Damon," dedi.

"Tamam Silvia," dedi utanmış görünerek. "Hemen geliyorum." Onlar gittikten sonra Acadia'ya baktı ve "Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum."

Omuz silkti. "Sen bilirsin. Arkadaşlık ve sürüş yardımı işime yarayabilirdi. Sol gözüm beni rahatsız ediyor ve yolumuz da uzun. Güle güle, Damon Cross. Keşke yeğenim de seninle tanışsaydı."

Acadia, erkeklerin de tıpkı oğlan çocukları gibi her zaman kendilerinden esirgenen şeyi istediklerini düşünerek kabul ofisine doğru geri dönmeye başladı.

"Tamam," diye seslendi Damon, o daha yirmi metre gitmeden. "Gözün yüzünden araba sürmene ve benzin almana yardım edebilirsem, sanırım olmaz."

Sırıtarak döndü. "Bunun ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin."

"Oraya koşup jitney şoförüne söylemeliyim," dedi.

"Bunu yap, ben de gelip seni alayım," dedi.

On dakika sonra jitney hareket etti. Acadia Damon'ın önüne yanaştı ve "Bin" dedi.

"Benim sürmemi ister misiniz Bayan Mepps?" diye sordu, sırt çantasını ve çantasını arka koltuğa koyarken.

"Gözümün içinde en az bir saat var," dedi adam arabaya binip kemerini bağlarken. "Ve bana Karla de."

Arabayı , "Yolu biliyor musun?" diye sordu.

"Buraya geldim, değil mi?"

"Doğru," dedi beceriksizce.

"Latte?" diye sordu, kampüsün karşısındaki kafeden aldığı orta konsol ve iki fincanı işaret ederek. "Onları içmeyi düşündüm"

ama daha sonra durabiliriz."

"Oh," dedi Damon ve bardağı aldı. "Teşekkürler."

"Lafi bile olmaz," dedi Damon bir yudum alırken.

"Sormamın sakıncası yoksa, gözünüzün nesi var?"

"Doktor gergin olduğunu söyledi," diye cevap verdi. "Ama ailemde glokom geçmişi var, o yüzden emin değilim."

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu ve kahveyi daha uzun bir süre çekti.

"Ben gezgin bir pazarlamacıyım," diye yanıtladı Acadia, Sunday'in onu sahte kimliğini derinlemesine açıklamaya ikna etmesine minnettar olmuştu.

"Doğu Yakası'nda birkaç moda üreticisini temsil ediyorum."

"Bu harika," dedi Damon.

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor," dedi ve odağı kendisinden uzaklaştırıp, New York Eyalet Otoyolu'na doğru batıya dönerlerken ısınan ve tüm sorularını hevesle yanıtlayan Damon'a çevirdi.

Yolculuğun otuzuncu dakikasında ve kahvesini bitirdikten kısa bir süre sonra Damon'ın enerjisi azalmaya başladı. Esnedi. Bir dur işaretinde, sanki bir konuda kafası karışmış gibi birkaç kez göz kırptığını fark etti.

Glenmont'a on mil kala, "Babamı arayıp eve erken geleceğimi söylesem iyi olacak" dediğinde dilindeki ilk kalınlığı duydu.

"Cep telefonu hizmeti burada berbat," dedi. "Ben olsam I-87'ye varana kadar beklerdim. Orada iyi çekiyor."

Güneye doğru giden otoyolun çıkış rampasına girdiğinde Damon'ın kelimeleri bulanıklaşmıştı. "Dedin ki, ben... eyaletler arası yolu kullanıyorum."

"Üzgünüm şekerim," dedi. "Bir arabanın direksiyonuna yaklaşamayacak kadar çok Rohypnol içmişsin."

Acadia başını çevirdiğinde onu odaklanmamış gözlerle bakarken buldu. "Roofie mi?" dedi sersemce. "Bu... bir tecavüz ilacı."

"Evet, öyle," dedi Acadia, adam bayılmaya başlarken bacağını okşayarak. "Ama o küçük bakire kalbini bunun için üzme. Sen ve ben seksten çok daha garip bir yolculuğa çıkıyoruz."

Bölüm

92

Cross'un evinden **köşeyi dönünce** Sunday, üzerinde SILVER SPRING ELECTRICAL CONTRACTORS AND REPAIR (GÜMÜŞ BAHAR ELEKTRİK MÜTEAHHİTLERİ VE ONARIM) yazılı manyetik bir tabela bulunan minibüste sabırla bekledi. Bu bir

öğlene çeyrek kala. Dear Old House'daki çocuklar hafta sonu tatili için ayrılıyorlardı.

Her şey yerli yerine oturuyordu, diye düşündü ve görüş alanından çıkar çıkmaz minibüsü vitesine taktı. Acadia ona bir arkadaşını aldığını ve George Washington Köprüsü'nden geçerek yola çıktığını bildiren bir mesaj atmıştı.

Şimdi biraz eğlenme sırası Pazar gününe gelmişti.

Yazar, müteahhitlerin bıraktığı park yerine girdi ve indi. Üzerinde Silver Spring Elektrik'ten Phil Nichols olduğunu gösteren bir rozet bulunan yeşil işçi kıyafetleri giymiş ve metal bir pano taşıyordu. Sunday merdivenleri hızla çıktı ve kapıya sert bir vuruş yaptıktan sonra zili çaldı. Birkaç dakika sonra kilise kıyafetleriyle kapıya gelen Nana Mama, emniyet zinciriyle kapıyı açtı ve şüpheyle, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi," dedi saygıyla. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bayan Cross, ama ben ek binanızın elektrik tesisatını yapıyorum. Sevgili Eski Ev'dekileri kaçırdım mı?"

"Az önce gittiler," dedi.

"Lanet ," dedi. "Muhtemelen kendim de bakabilirim. Gidebilir miyim

Arkada mı? Fazla kalmayacağım. Sadece St. Anthony's'e gitmeden önce nerede olduğumuz hakkında genel bir fikir edinmeye çalışıyorum."

Cross'un büyükannesi yumuşadı. "Haç İstasyonları için mi?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi," dedi. "Söz veriyorum uzun sürmeyecek." "St. Anthony's'e mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Düzenli olarak mı? Hayır," dedi. "Fairfax'teki St. Tim's. Ama St. Anthony's benim gidebileceğim bir zamanda istasyonları yapan tek kilise."

Başını salladı. "Orada görüşürüz o zaman."

"Bu çok hoş," dedi gülümseyerek. "Eklentiği hızlıca kontrol edebilir miyim o zaman?"

Başını salladı. "Buraya gel. Sana beş dakika veriyorum. Birazdan kilisede olmam gerekiyor."

"Sorun değil hanımefendi," dedi, döndü ve verandadan çıkıp evin yan tarafına doğru yürüdü, Ali Cross'un onu fark ettiği gece aynı yoldan nasıl koştuğunu hatırladı. Ama yan tarafa geçtiğinde plastik örtü gitmişti. Ek duvarlar tamamen yükselmiş, pencereler içeri girmiş ve çelik bir kapı girişi engellemişti.

Anahtarın sürgüde olduğunu duydu ve mutlu yüz ifadesini takındı. Nana Mama kapıyı açtı ve ona el sallayarak, "Çok kötü değil. Sadece süpürmüşler."

"Bu hiç zaman almayacak," dedi ve içeri girdi.

Sunday yaklaşık on dakika boyunca ek binayı inceledi, büyük odanın ve yeni mutfakın ne kadar güzel olacağını haykırırken notlar aldı. Nana Mama'ya gülümseyerek, "Birisini prizlerin, anahtarların ve diğer şeylerin nerede olmasını istediğinizi işaretleyene kadar bu iş görür," dediğinde yağmur çatıya vurmaya başlamıştı.

"Torunum yarın bütün bunları yapmayı planlıyor," dedi yaşlı kadın.

"Mükemmel," diye yanıtladı Sunday, gidecekmiş gibi yaptı ve sonra durdu. "Sizi bırakabilir miyim Bayan Cross? Efendimize zor zamanında yardım eden iyi Samaritan'ın onuruna bugünlük iyiliğimi yapayım mı?"

Nana Mama çatıya baktı, yağmuru dinledi ve sonra başını salladı. "Teklif etmeniz çok hoş. Ben de Regina Hope. Cross benim kızlık soyadımdı."

Elini uzattı ve "Sizinle tanışmak harika hanımefendi" diyerek elini sıktı. Neredeyse "Ben Thierry Mulch" diye ekleyecekti. Ama kendini tuttu, rozetine baktı ve "Phil Nichols" dedi.

"Şemsiyemi getireyim, Bay Nichols," dedi.

"Etrafta dolaşmamı ister misiniz?" Sunday sordu.

"Hayır, hayır, benimle gelin," dedi. "Ön tarafa mı park ettiniz?"

"Evet, Bayan Hope," diye yanıtladı. "Teşekkür ."

Bu saygılı tavrını sürdürdü, Nana Mama'nın şemsiyesini tuttu ve yürüyüş yolunda ilerlerken ve minibüse tırmanırken dirseğini destekledi. Anneanne etrafına bakındı, minibüsün pırıl pırıl olduğunu gördü ve başını salladı. "Bunun için minnettarım Bay Nichols."

"Bayan Hope," dedi ve kapıyı kapattı.

Sunday etrafta dolaştı, içeri girdi. Sağ pantolonunun cebini karıştırdı, kalemi buldu ve avuçladı. Sonra sol cebini karıştırdı ve anahtarları buldu. Minibüsü çalıştırdı ve durduğu yerden çıktı.

Cross'un büyükannesi, "Bloğun etrafından dolaşmanız gerekecek," dedi.

"St.

Anthony'ninki diğer ."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi, flaşörü yaktı ve onun başını çevirip yağmurdan ıslanmış yolcu tarafındaki camdan dışarı baktığını gördü.

Sunday kalemin düğmesine bastı, küçük hipodermik iğnenin bir anlığına damladığını gördü, ardından iğneyi kalçasına sapladı ve küçük bir doz Rohypnol verdi. Nana Mama çığlık attı ve şırıngaya uzanmaya çalıştı.

Ancak Sunday onu bıraktı ve ön kolunu kullanarak yaşlı kadını bilincini kaybedene kadar koltuğa sıkıştırdı.

Bölüm

93

ÜÇ SAAT SONRA ALI Cross, Sojourner Truth Okulu'nun oyun alanından sekerek geçti. Tam dokuz gün tatil! Florida'ya falan gitmiyorlardı. Ama Damon eve dönüyordu ve birlikte takılıp basketbol oynayacağı bir ağabeyi olacaktı-

Babasının ona verdiği küçük cep telefonu çaldı. Durdu ve cevap verdi.

"Baba?"

"Nasıl tahmin ettin?"

"Bu telefonu bir tek sen arıyorsun," dedi Ali.

"Doğru ya," diye yanıtladı babası. "St. Anthony's'e mi gidiyorsun?"

"Evet," dedi Ali sabırsızlıkla. "Neredesin?"

"Jannie'nin koşu yarışına gidiyorum."

Ali, "Kiliseye gitmektense bunu yapmayı tercih ederim," dedi.

"Bu sabah dinlemiyordun. Haç duruşları çoktan bitti. Nana Mama *ile atletizm* yarışına geliyorsun."

"Ah," dedi Ali, babasının kahvaltıda bu konuda bir şeyler söylediğini hatırlar gibi oldu. "Tamam. Nana orada olacak mı?"

"Muhtemelen içeride."

"Damon eve ne zaman geliyor?"

"Akşam yemeği için zamanında."

Gitmem lazım." "Gitmeliyim!"

O ve babası telefonu kapatırken gülüyorlardı.

Çocukların çoğu oyun alanını çoktan terk etmişti. Çitteki kapıdan Franklin Caddesi'ne çıkan Ali, evden uzaklaştı ve kısa süre sonra kavşağı geçerek On İkinci Cadde'nin doğu tarafından kuzeye, yaklaşık sekiz blok ötedeki Aziz Anthony'ye doğru yöneldi.

Hamlin Caddesi'ni geçmiş ve bir cenaze evinin önünden geçiyordu ki, bir panelvan kükreyerek yanına yaklaştı. "Hey, evlat! Ali Cross sen misin?"

Ali durdu, baktı, minibüsün açık camından büyük büyükannesinin ön koltukta yığılmış, baygın olduğunu gördü. Arabayı süren güneş gözlüklü adam endişeli görünüyordu.

"Seni bulmak için onu kiliseden getiriyordum ve bayıldı," diye bağırdı. "Atla, onu hastaneye götürmeliyiz!"

Ali düşünmedi. Minibüse doğru hızla ilerledi, yan kapıyı açtı ve raflara cıvatalanmış bilgisayarları ve elektrikli aletleri görerek içeri atladı. Kapıyı kapatır kapatmaz minibüs hareket etti.

"Ona ne oldu?" Ali korkuyla konuştu. Şimdi ön koltukların arasında ve arkasında dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Kalp," dedi şoför. "Bilmiyorum."

"Nana!" dedi Ali, büyük büyükannesinin omzunu sallayarak. "Nana, uyan."

Ama kadın hareket etmedi. "Oh, hayır," diye inledi. "Öldü mü?" "Hayır," dedi şoför. "Nefes alıyor. Sanırım. Kontrol et."

Ali ayakta durmaya, koltuğun üzerinden eğilip bunun doğru olup olmadığını görmeye çabaladı. İşte o zaman çocuk direksiyondaki zombinin kokusunu aldı. Ali'nin yüzündeki şok ifadesi o kadar derindi ki Sunday bunu fark etti. Cross'un küçük oğlu kendini geriye doğru itmeye çalıştı ve çılgılık atmak için ağzını açtı. Sunday hazırды.

Bir kırbaç kadar hızlıydı, bir aerosol kutusunu kaldırdı ve çocuğun yüzüne buharlaşmış kloroform püskürttü. Çocuk geriye doğru sendeledi, raflardan birine çarptı ve minibüsün zeminine yığıldı.

Sunday bir pencere açtı ve Aziz Anthony Kilisesi'ne doğru giderken dikiz aynasından Ali'ye baktı. Kloroform uzun sürmeyecekti.

Arabayı kilisenin arkasındaki küçük otoparka çekti ve park etti. Üç dakika içinde Ali'ye, büyük büyükannesine verdiği kadar Rohypnol enjekte etmişti, ikisini de on iki saat baygın tutmaya yetecek kadar.

Yola çıkmadan önce Acadia'ya mesaj attı: İki tane var. Senin oyunun.

Bölüm

94

JANNIE ISINMIŞTI, eşofmanlarını çıkarmıştı ve kaslarını çalıştırmak için küçük deparlar atıyordu. Kızım çeyrek mil için ısınan diğer kızlar kadar ya da onlardan daha uzundu. Ama oradaki en ince kızdı ve Benjamin Banneker Lisesi'nin kendi pistinde düzenlenen prestijli bir davet olan yılın ilk yarışındaki en genç atletti.

Tribünde otururken saatime baktım ve "Ali ve Nana yakında gelmezlerse bunu kaçıracaklar" dedim.

Bree gözlerini öğleden sonra güneşinden koruyarak, "Muhtemelen trafiğe takılmışlardır," dedi. "Ara onları."

Telefonuma uzanırken marş motorunun sesini duydum: "İşaretinizi alın."

"Çok geç, işte ," dedi Bree yarıştaki yedi kız hareket ederken başlangıç çizgisine doğru. Jannie ikinci kulvarda, en arkada yer alıyordu.

"Kahvaltıda bana hiçbir beklentisi olmadığını söyledi," dedim, Çocuklarımdan birinin yarışmak üzere olduğunu gördüğümde her zaman olduğu gibi midemin taklalar atmasına rağmen. "Koçu bunun sadece deneyim için olduğunu söyledi."

"Bu yüzden mi bale pozu çalışıyorsun?" diye sordu karım.

"Sadece biraz daha iyi görmeye çalışıyorum," diye cevap verdim.

"Alex, altı üç yaşındasın, *her zaman* biraz daha iyi görebilirsin."

"Hazır," dedi marş motoru, silahını kaldırarak.

Silah patladı ve onlar kollarını ve bacaklarını

ilk viraja doğru düzlükte bacaklar. Pistte gidebildiğiniz kadar hızlı döndüğünüzde, çeyrek mil hız, güç ve cesaret gerektirir.

Kızım başlangıç çizgisine son derece rahat bir şekilde gitmişti, ancak tabanca ateşlendiği anda, yoğunluğu öyle bir güçle patladı ki beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Hızı da öyleydi, ki bu da sendelemeyi telafi etmeye ve virajı almaya başladığında hemen belli oluyordu. Arka çizgiye girdiklerinde Jannie ancak üçüncü sıradaydı ve ikinci ve dördüncü sıradaki koşucular tarafından sıkıştırılmıştı. Strateji düşünmüyordum, sadece ilk yüz on metrede rüzgârını kaybetmemesi için dua ediyordum.

Ama yine beni şaşırtacak şekilde, Jannie arka kulvarda büyük kızlarla adım adım koştu ve hiç zorlanıyor gibi görünmüyordu. Sonra uzak dönemece girdiler, Jannie'nin üçüncü sırada yer aldığı o dar grupta ikinci ve dördüncü sıradaki koşucuların dirsekleriyle itişip kakışıyorlardı. Virajdan çıkıp eve doğru yöneldiklerinde Jannie'nin kapalı kalacağından emindim.

Ardından College Park'tan bir son sınıf öğrencisi olan ikinci sıradaki kız, Eastern High'dan bir son sınıf öğrencisi olan liderin önüne geçmeye çalışarak hamlesini yaptı. Öndeki kız hızlandı ve hiç geri adım atmadı, ancak ver-kaç ikinci ve dördüncü sıradaki kızlar arasında bir fark .

Jannie bu fırsatı cagy bir veteran gibi değerlendirdi. Açıklıktan çaprazlamasına atladı. Sahip olduğunu hiç bilmediğim bir güç ve cesaret gösteren kızım dişlerini sıktı, derinlere daldı ve sanki peşinde elinde kaynak makinesi olan bir deli varmış gibi koşmaya başladı.

Altmış metre kala College Park'tan gelen kızını yakalayıp geçti ve kendisi gibi savaşçı olan Doğu'dan gelen son sınıf öğrencisiyle başa baş koştu. Otuz yard çizgisine kadar Jannie'yi oyaladı ve küçük kızım art yakıcıları çalıştırarak iki boy önde bandı geçti.

Bölüm

95

BREE VE BEN çılgına döndük, ya da en azından iki yaralı insanın yapabileceği kadar çılgına **döndük**, Jannie'nin metal tribünlere basarak ve çılgınca alkışlayarak onaylayan yüzlerce okul arkadaşıyla birlikte tezahürat yaptık ve coştuk.

Pistte koç Jannie'yi kucaklıyordu. Yarıştaki diğer yarışmacılar şaşkınlık ve korku içinde ona bakıyorlardı. Kızım onlardan en az üç yaş küçüktü, kadınlara karşı bir kızdı ve onların kapılarını uçurmuştu. Bree ve ben piste doğru ilerlerken hala inanamıyordum.

Jannie yanında arabasıyla bana doğru geldi. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Gördün mü?" diye sordu. "Her inanılmaz saniyesini."

"Elli dört dokuz," dedi koç, otuzlu yaşlarının sonunda, şok olmuş gibi görünen ciddi bir adam. "Paul Anderson. Sizinle tanışmak bir onur efendim, hanımefendi. İkinizi de geçen gece haberlerde gördüm."

Bree yüzündeki bandajlara dokundu ve gülümsedi. "Elli dört dokuz kaç?"

"Neden, onun zamanı," dedi Anderson gülümseyerek. "Bu iyi mi?" diye sordum.

"Bay Cross, bu 1979 yılında kırılan elli üç altmış beş saniyelik ulusal lise rekorunun bir puan yirmi beş saniye gerisinde!" Anderson söyledi.

"Bu aynı zamanda okul rekoru!"

"Bu çok iyi," dedi Bree.

"On beş yaşında mı? İlk yarışında mı?" Koç Anderson bağırdı. "Bu çok saçma! Ve size söylüyorum, bu Jannie'nin koştuğunu gördüğüm en güçlü koşu değildi. Hem de hiç."

Bu şaşırtıcı bir haberdi, kafamı toparlamak zordu. Banneker atletizm takımına girmesinin büyük bir olay olduğunu biliyordum ama bu?

"Peki tam olarak ne diyorsun?"

Çitin üzerinden eğildi ve şöyle cevap verdi: "Tüm NCAA Birinci Lig atletizm koçlarının onu koşarken izlemeye gelmesine ve burs parası için kapınızı çalmasına hazır olun. Önümüzdeki yıllarda rekorları kırmalarını izlemeye hazır olun. Kızınız Dedektif, bir koşu harikası."

Gözleri parlayarak sırttan Jannie'ye bakarak, "Bunun seni etkilemesine izin verme," dedim.

"Söz veriyorum," dedi ve güldü.

Koç Anderson, "Hepimiz daha sonra konuşacağız," dedi. "Son birkaç etkinlikte hala sporcularım var."

"Kesinlikle," dedim ve sonra şaşkınlıkla kızıma baktım. "Bu da nereden çıktı?"

Omuz silkti. "Kesinlikle hiçbir fikrim yok. Her zaman hızlıydım ama bilmiyorum, geçen yıl bir şeyler tıkladı ve koşmak farklı hissettirdi."

Bree, "Tanrı size olağanüstü bir armağan vermiş," dedi. "Bu armağanı olabildiğince büyötmek için çok çalışmakla yükümlüsün. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Jannie başını salladı ve bana baktı.

"Haklı," dedim ve eğilip Jannie'yi öpmeye çalıştım.

Ama utanmış gibi davranarak geri çekildi ve fısıldadı, "Baba. Hadi."

"Özür dilerim," dedim. "O anın etkisinde kaldım."

"Eve bırakmamı ister misin?" Bree garipliği yatıştırmaya çalışarak sordu.

Rahatsız görünen Jannie, "Karşılaşmayı izlemeyi bitirmeliyim. Takımın bir parçası ol."

"Yapmalısın," dedim ve saatimi kontrol ettim. Saat dördü on geçiyordu.

"Damon'ı almak için Union İstasyonu'na gidiyorum."

"Ben yemek almaya gidiyorum," dedi karım. "Bir saat sonra görüşür müyüz?" "Bir, bir buçuk saat sonra," dedim.

Çıkışa doğru yöneldik. Neredeyse çıkmak üzereydik ki, "Bekle, Jannie'ye Anneanne ve Ali gelirse eve taksiyle dönmeleri gerektiğini söylemeliyim" dedim.

Ama döndüğümde hiç beklemediğim bir şey gördüm. Benim küçük kızım, benim pist dahim, çok uzun boylu, çok kaslı, çok yakışıklı bir çocukla konuşuyordu ve yarışı kazandığından daha geniş bir şekilde gülümsüyordu.

"Orada bir şeyler dönüyor olabileceğini düşündüm," dedi Bree. "Adı Will Crawford. Takımın kaptanı."

Tüm bu genç kız olayı benim için yeniydi. Hayatında erkeklerin olması fikri de öyle. Dürüst olmak gerekirse, Jannie ile sürekli keşfedilmemiş bir arazideymişim gibi hissediyordum. "Peki ne yapmalıyım?"

"Benim tavsiyem mi?" Bree söyledi. "Onu biraz rahat bırak. Ona bir mesaj gönderin ve uzaklaşın."

Bölüm

96

DAMON'ın saat dört kırk beşte Union İstasyonu'na varması
gerekiyordu.

Dört dakika kala istasyona vardım ve Hala al-Dossari adlı bir teröristin burayı bombalamaya çalıştığı Noel Günü'nde tren garına en son ne zaman geldiğimi hatırlayarak büyük ana salonda koşmaya başladım.

Al-Dossari şu anda Kansas'ta federal bir süper-maksimum tesiste parmaklıklar ardında ama Union Station'a her zaman uğrayacak, en azından benim zihnimde.

Amtrak bilet gişesine yaklaşırken gelenler ve gidenler tablosuna baktım ve Damon'ın treninin tam zamanında geldiğini ve yolcuların G kapısından geleceğini gördüm.

Hey dostum, ona mesaj attım. Merdivenlerin başında olacağım.

Hızlı bir yanıt bekliyordum. Ne de olsa Jannie, Ali ve Nana Mama hakkındaki mesajıma otuz saniye içinde cevap vererek bana bunu yapmıştı. Ama Damon'dan hiçbir cevap alamadım. Yine de telefonuna nadiren cevap verirdi. Neden ayda elli dolar ödüyordum ki, o lanet şeyi alabilsin diye-

Trenin gelişi anons edildi ve yolcular hızla G kapısından merdivenlere akın etmeye başladı. Ancak on dakika içinde hepsi gitmişti. Merdivenlerden aşağıya doğru yürüdüm ve kapıcıyı buldum; tren boyunca yürüdüğünü ve Amtrak personeli dışında trenin boş olduğunu söyledi.

Damon kaçırmış ? Aramaz mıydı? Ya da mesaj atmaz mıydı?

Cep telefonunu aradım ve hemen sesli mesaja yönlendirildim, bu da ya telefonun kapalı ya da şarjının bitmiş olduğu anlamına geliyordu. Ama başka birinin telefonunu ödünç almış olamaz mı? Bekleyeceğimi biliyordu. Geçen gece ona söylemiştim.

Belki de kaçırmıştı ve bir sonraki ekspres trene ya da yerel bir trene biniyordu. Ana salona, bilet gişesine geri döndüm ve gişe memuruna Damon'ın Albany'de trene binip binmediğini kontrol edip edemeyeceğini sordum.

"Bunu yapamayız," dedi veznedar ters bir şekilde. "Gizlilik hakkı yasaları."

Ona rozetimi gösterdim ve burnunu çekti. "Bu federal bir yasa, Dedektif."

"Bana bir iyilik yapar mısınız?" diye sordum.

"Eğer ," dedi, yapmayacağını belli eder bir şekilde.

"Benim için Amtrak Polis Yüzbaşısı Seymour Johnson'ı arar mısınız?" Veznedar sertleşti. "Onun kim olduğunu biliyorum."

"Eminim öyledir."

Yüzbaşı Johnson, El Dossari'nin bombalı komplosunun çözülmesine ve engellenmesine yardım ettiğim için bana çok şey borçluydu ve on dakika sonra bilgisayarından başını kaldırıp başını salladı. "Sistemde kayıtlı değil, Alex."

Tamam, diye düşündüm, sakın kalmaya çalışarak. Nerede o? Nerede olabilir?

Ondan haber alıp almadıklarını öğrenmek için Bree ve Jannie'yi aramayı düşündüm ama bu pek olası görünmüyordu. Eğer biri varsa, benimle iletişime geçmeye çalışmış olmalıydı. Rehberimde gezindim ve Kraft Okulu'nun numarasını buldum. Okulun Paskalya tatili için ara verdiğini söyleyen ve acil bir durumda sifıra basmamı söyleyen bir kayıt aldım.

Whitfield adında bir güvenlik görevlisi sıkılmış bir ses tonuyla cevap verdi. Kendimi Damon Cross'un babası olarak tanıttım ve durumu açıkladım.

Whitfield, "Çocukları bilirsiniz," diye cevap verdi.

"Muhtemelen-" "Odasını kontrol edebilir misiniz lütfen?"

Gardiyan tereddüt etti. "Yapabilir miyim bilmiyorum-"

"Bay Whitfield," dedim, son derece sinirlenmiş bir halde. "Muhafız arkadaşlarınızdan birinin geçen hafta öldürüldüğü doğru değil mi?"

Bu onu etkiledi. "Evet. Ama bunun hiçbir anlamı yok-"

"Bay Whitfield, ben bir cinayet masası dedektifiyim, bu yüzden burada içgüdülerime göre hareket edeceğiz. Gidip oğlumun odasını kontrol etmeni ve sonra bana geri dönmeni istiyorum. Ve oğlumun çalıştığı taksi servisinin adını istiyorum."

Albany'ye gitmek için kullanmış olması gerekiyordu. Ya da müdürü bulup ne yapabileceğine bakacağım."

Whitfield, "Sizi on dakika sonra tekrar arayacağım," dedi ve telefonu kapattı.

Bree'yi aradım ve açtığında rahatladım. "Neredesin?" "Maine Avenue Balık Pazarı'ndan yengeç ve bir kavanoz balıkla eve dönmek üzereyim. Blue Crab Bay haşlama baharatları. Damon'ın favorisi."

Ona Damon'ın o sabah Albany'den trene binmediğini söyledim.

"Ama nereye gidebilir ki?"

"Bunu anlamaya çalışıyorum," dedim.

"Beni haberdar edin," dedi. "Ama Alex, Damon kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyük bir çocuk. Henüz paniğe kapılmayalım. Muhtemelen arabaya binmiş ve sana söylemeyi unutmuştur."

Ama telefonu kapattığımda, oğlumun hayatında bir şeylerin çok yanlış gidiyor olabileceğine dair artan, baskıcı bir his vardı içimde. Rahmetli annesi gözümün önüne geldi, onu bebekken kucağına aldığını gördüm. Bu sadece korkularımı körükledi.

*Neredesin Damon? Neredesin oğlum? Lütfen,
Tanrım, oğlumu iyi et.*

Bölüm

97

JANNIE CROSS daha önce **hiç** böyle hissetmemişti. Sanki bir günde, bir öğleden sonra, 54.9 saniyede kelebeğe dönüşen bir tırtıl gibi farklı bir yaratığa dönüşmüştü. Bu sabah okula Jannie Cross olarak gelmişti, okulun tek birinci sınıf koşucusu olarak ve az önce ayrılmıştı, Howard Üniversitesi Metro istasyonuna doğru giderken insanlar fenomen diyordu ve Will Crawford mezuniyet balosuna gitmek isteyip istemediğini soruyordu.

Mezuniyet balosu! Will Crawford ile!

Hayatının en güzel günüydü; heyecan verici, korkutucu, eğlenceli ve sayılamayacak kadar çok duygu. *Bundan daha iyisi olabilir miydi? Koç Anderson'ın söyledikleri doğru muydu? Daha fazla rekor kırabilir miydim? Üniversitede koşabilir miydim? Hatta Olimpiyatlara gidebilir miydim?*

Son soru tüylerini diken diken etti. *Bunu yapabilir miydim? O seviyede koşabilir miyim? Dünyadaki herkesten daha hızlı?*

Jannie bu fikir karşısında kendini tarif edilemez derecede sıcak ve tamamlanmış hissetti. Sanki hayattaki amacını ve kimliğini bulmuş, sevdiği, onu çok ama çok mutlu eden bir şey yapıyordu. Babasının bunu görmek için orada olması çok iyiydi. Ve Bree de. Her şey iyiydi, her şey

-

"Jannie Cross?" diye sordu bir kadın yumuşak güneyli bir ses tonuyla.

Jannie irkildi ve başını kaldırıp baktı. Metro istasyonundan hâlâ iki blok uzaktaydı. Kıvrırcık sarı saçlı, kot pantolonlu, çok güzel bir kadın vardı.

ve deri ceketli, kaldırımında önünde bir arabanın kapısını açık tutuyordu.

"Evet?" Jannie durumdan emin olamadığını söyledi.

"Benim adım Dee-Dee," dedi. "Kardeşin Damon'ın bir arkadaşıyım. Ve eve döndüğünde görmek istediği ilk kişi sizdiniz."

Jannie kafasını eğdi, kafası karışmıştı. "O mi? Damon mı?"

"Kadın o kadar alçak sesle konuştu ki Jannie duymak için yaklaşmak zorunda kaldı. "Sanırım arkadaşlarıyla uzun bir gece geçirdi."

Jannie arabaya doğru birkaç adım atarak, "Babamın onu tren istasyonundan alacağını sanıyordum," dedi. Arka koltuğa baktı ve Damon'ın sağ arka cama yaslanmış bir yastığın üzerinde uyuduğunu gördü.

Dee-Dee, "DC'ye doğru geliyordum," dedi. "Benzin ve araba konusunda yardımcı oldu ama uyumadan önce bana adresini vermeyi unuttu."

"Bu çok kolay," dedi Jannie. "Sana göstereceğim."

Memnun olan kadın arka kapıyı kapattı ve ön yolcu kapısını açtı. "Çok teşekkür ederim. Erteleme düğmesine basmadan önce eve geleceği için aslında çok heyecanlıydı."

Jannie'nin kafası düşünceler ve hayallerle o kadar doluydu ki kadını zar zor duydu. Ağabeyinin arabada olması yeterliydi ve onu uyandırıp o gün olan her şeyi anlatabilirdi.

Ön koltuğa tırmandı ve emniyet kemerini takıyordu ki sonunda bu durumda bir terslik olduğunu fark etti. "Nerede olduğumu nasıl bil-?"

İğne boynunun yan tarafına batırıldığında, Jannie patisine basılmış bir köpek yavrusu gibi bir ses çıkardı ve hemen ardından önce noktalar sonra da siyahlık gördü.

Bölüm

98

AYNI ANDA, Marcus Sunday yeni ek binanın eski evle birleştiği yerde, gölgeler arasında bekliyordu. Nana Mama'nın anahtarı sayesinde, Bree Stone eve dönmeden yarım saat önce arka tarafa gizlice girebilmişti. Yukarı çıkıp birkaç şeyin çıktısını almış, sonra da beklemek için buraya dönmüştü.

İnşaat alanını kapatan plastik örtülerin arasından Cross'un karısının yemek alanına girişini izledi, yüzü sargılı, sert adımlarla ilerliyordu. Özünde bir yeri incinmiş olmalı, diye düşündü. Bu iyi bir şeydi. Eğitimli bir polisi idare etmek zordur. Yaralı bir polisi idare etmekse o kadar değil.

Bree iki çuval mavi yengeci yemek masasının üzerine koydu ve ardından kullandıkları iki gözlü küçük ocağın üzerine koymak için büyük bir tencereye su doldurmaya koyuldu. Ceketini yavaşça çıkardı. Omuz kılıfını takıyordu, sol tarafı, yaralı tarafı, bu yüzden silahını çekmek için vücudunun diğer tarafına uzanması gerekecekti.

Pazar günü, günün en büyük ikinci ödülüne o kadar yakındı ki, hiperventilasyon geçirmemek için mücadele etmesi gerekti. Yazar bu tür anlar için yaşıyordu; özgür olduğu, herhangi bir geleneğe bağlı olmadığı, birçok yönden kendisine bile yabancı olduğu anlar için.

Sınırlar mı? Sınırlar mı? Endişelendiği kadarıyla artık hiçbiri yoktu. *Burada kurnaz olmaya gerek yok*, diye düşündü. *Fırsatını bulduğunda, onu alacaksın.*

Ama Sunday züccaciye dükkânındaki bir boğa gibi davranamayacağını anlayacak kadar kurnazdı. Bunu temiz bir şekilde, Bree'yi çok geç olmadan uyarabilecek hiçbir ses çıkarmadan yapmalıydı.

Ocakları yaktı, tencerenin üzerine bir kapak koydu ve üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Sol tarafını derinden destekliyordu. İyi. Her şey yolunda.

Sunday, Visqueen çarşafı kapatan uzun cırt cırtlı şeritlerin üst kattan duyulacak kadar yüksek ses çıkarabileceğini deneyimlerinden biliyordu.

Bunu göze almak yerine, yeni bir bıçağı ve 9 mm'lik bir Beretta'yı çıkardı ve bekledi. Rohypnol içeren hipodermik iğne gömleğinin cebindeydi ve kullanıma hazırды.

Şimdi tek ihtiyacı olan Bree'nin tencerenin kaynayıp kaynamadığını görmek için geri dönmesiydi. Beş dakika sonra merdivenin gıcirtısını ve ayak seslerini duydu. Cross'un karısı yemek odasına, tencerenin yanına doğru yürüdü. Sırtını ona dönmüştü, sandalet, yoga pantolonu ve bol bir bluz giymişti. Kılıf yoktu. Silahı yoktu.

Sunday, aşağı doğru iki sessiz çapraz kesikle, örtünün büyük bir üçgenini açtı. Öne doğru kanat çırparak yazara nişan alabileceği bir delik bıraktı. "Sen tencerelere bak, asla kaynamazlar," diye hırladı ona.

Bree sıçradı ve tencereye vurdu. Tencere düştü. Isınan su yengeç torbalarının etrafına döküldü. Arkasını dönmeye çalıştı ama Sunday çoktan örtüyü aşmış ve tam arkasındaydı, Beretta'nın namlusu ensesine dayanmıştı. "Yapma bunu," dedi Sunday. "Yoksa seni öldürmek zorunda kalırım."

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Yakında öğrenirsin," diye cevap verdi, ayaklarını iki yana açıp bileğinde ikinci bir silah aradı. Ama kadın yukarıda iki kılıfı da çıkarmıştı.

"Ne istiyorsun?" dedi. "Kim olduğumu biliyor musun? Burada kim yaşıyor?"

"Burada kimin yaşadığını çok iyi biliyorum," diye yanıtladı Sunday. "O yüzden dinle. Ek binadan çıkacağız ve kapıdan sokağa gireceğiz. Eğer ailene değer veriyorsan, dediklerimi harfiyen yapacaksın. Şimdi, plastikteki şu delikten geri dön."

Bree tereddüt edince adam onu kaburgalarından kabaca iterek denge noktalarının nerede olduğunu ve yaralarının nerede olduğunu anladığını gösterdi. Bu noktadan sonra Cross'un karısı onun dediğini yaptı ve ek binadan çelik kapıya doğru ilerleyerek dışarı çıktı.

Arka bahçe.

Hava kararmadan hemen önceydi ve mahalle köpek havlamaları, çocuklarını yemeğe çağıran anneler, deri eldivenlere çarpan beyzbol toplarıyla canlıydı. Ama arka kapıya doğru ilerlerken Sunday'in odaklandığı tek şey Bree Stone'un kokusuydu. Şiddet tehdidi kadar bu da onu tahrik ediyordu. Acadia'yla nihayet yalnız kaldıklarında birbirlerini paralayacaklardı.

Kapıya vardıklarında, "Aın şunu" dedi.

Bree tereddüt etti, "Ben polisim. Polislere bulaşanlara ne yaptıklarını biliyor musun?"

"Bana bulaşırsan ne yapacağımı biliyorum," dedi Sunday. Cross'un karısı mandalı fırlattı ve kapıyı açtı.

"Yavaş sola," dedi. "Minibüsün arkasına git ve kapıyı aç." Sokak sessiz, karanlık ve boştu. Aracı on metre .

Sunday, Bree bir karşı önlem almaya kalkarsa, bunu fırsattan çok panikle minibüse tırmanarak yapacağını biliyordu.

Tırmanırken bir an için benden daha yüksekte olacak diye düşündü.

Üvey oğlunu ve Cross'un büyükannesini de görecek.

Bree kapıyı açıp içeri girmeye başladığında, Ali ve Mama Nine'nin ağızları, el ve ayak bilekleri koli bandıyla sarılmış, baygın halde olduğunu gördü. Sunday'e katır tekmesi atmaya çalıştı ama adam bu hareketi çoktan tahmin etmişti ve yana doğru gevşedi. Bacağı tamamen açılmış haldeyken, adam iğneyi yoga pantolonunun esnek kumaşından geçirdi ve iğneyle birlikte ilacı sağ kalçasına gömdü. Bree bir tür yarı çığlık attı ve kırık kaburgalarının üzerine düşerek bayıldı.

Sunday bacaklarını içeri itti, arka kapıyı sakince kapattı, sürücü koltuğuna oturdu ve gitti. Cross'ların evinden iyice uzaklaştığında telefonunu kontrol etti ve Acadia'dan yeni bir mesaj aldığını gördü: Bitti. Gidiyoruz.

Tam arkanda, diye cevap verdi.

Telefonunu tekrar göğüs cebine sokup minibüsü hareket ettirerek düşündü: *Bırakalım içinde bulunduğu durumun muazzamlığı Cross'un canlı hayal gücünde yer etsin, Thierry Mulch düğmeyi çevirip Dr. Alex'e yeni ve keskin gerçekliğini göstermeden önce bir süre içinde debelensin.*

Beşinci Bölüm

Zombi Yürüyüşleri

Bölüm

99

O akşam saat **yedi sularında** eve geldiğimde

Kapıyı açık, evin ön odalarını karanlık ve sessiz buldum. Ön salona adım attım ve "Evde kimse var mı?" diye seslendim.

O zaman onları duydum, birçok ölü telefon hattının tıklaması ya da birbiri ardına çakılan çakmaklar gibi sesler çıkarıyorlardı. Salonun ışığını yaktığımda, altı ya da yedi mavi yengeç, pençelerini kaldırmış, giderken çıtlatarak döşeme tahtaları boyunca uzaklaştı. Televizyon odasında daha fazla yengeç vardı ve yemek odasında daha fazlası, bazıları iki gözlü sobanın hala yandığı masadan düşmüş, halının üzerinde sırt üstü yatıyordu. Yengeç tenceremiz yerde yatıyordu, etrafına su dökülmüştü.

Zihnim ağır çekime girmiş gibiydi, yeni eklentiye eski evden ayıran dilimlenmiş plastik kaplamayı görüyordum, sudaki talaşı fark ediyordum, bir film izler gibi sahneyi kavrayana kadar yapbozun parçalarını bir araya getiriyordum. Ama gerçek değildi. Hem de hiç gerçek değildi.

Sahneyi okurken çok uzaklardan gelen sesim kafamın içinde yankılandı: Bree yengeçleri masaya koymuş ve suyu ısıtıyordu, birazdan hepimizi akşam yemeğine bekliyordu. Ama biri karımın arkasından, eklentinin gelmişti ve bir boğuşma olmuştu. Tencere devrilmiş, sıcak su dökülmüş ve yengeçler bir şekilde kurtulmuştu.

Evimin başka hangi sırları saklıyor olabileceğinden korktum.

döndüm ve yengeçlerin arasından geçip merdivenlerden yukarı koştum. Eşimin beylik silahı ve yedek tabancası, rozetiyle birlikte onları sakladığı rafta duruyordu.

Bree'yi kim yakaladıysa onun rutinini biliyordu diye düşündüm. Hamlesini yapmadan önce silahlarını saklamasını bekledi. Bree yalnız mıydı? Yoksa olay olduğunda herkes burada mıydı?

Yalnız olduğuna karar verdim. Ali burada olsaydı, televizyon açık olurdu. Jannie burada olsaydı, dizüstü bilgisayarını yakınlarda bir yerde görürdüm. Büyükanнем burada olsaydı, ona dair bir kanıt, örgü çantası gibi bir şey görürdüm.

Sakin kalmaya çalıştım ama mutlu yıllar geçirdiğim evde aniden korkunç bir ağırlık hissetmeye başladım. Yatak odamdaki hava basınçlı gibiydi, sanki deniz suyuydu ve ben yüz metre aşağıdaydım, her nefes için savaşıyordum.

Ne haltlar dönüyordu? Damon neredeydi? Karım neredeydi? Jannie? Ali? Nana?

Zihnim düşüncelerime hakim olan tek soruyu yanıtlamaya çalışırken boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu hissediyordum: *Aileme ne oldu ve neden?*

Sampson, diye düşündüm. Akli başında biri. O bana yardım edebilir

-

Cep telefonum çaldı ve bir mesaj geldiğini haber verdi. Elime aldım. Cebimde, gönderene baktım ve bir sevinç dalgası hissettim. Jannie bana bir-

İki fotoğraf geldi. Onları açtım ve ilkinde Bree, Ali ve Nana Mama'yı, ikincisinde Damon ve Jannie'yi gördüm. Hepsi bilinçsiz görünüyordu, el ve ayak bileklerine koli bandı sarılmış ve ağızlarına bant şeritleri gerilmişti.

Damon ve Jannie'nin olduğu ikinci resme bir mesaj eşlik ediyordu: Sampson'ı ya da Metro ve FBI'daki diğer arkadaşlarını aramayı aklından bile geçirme. Etrafına bak. Artık yalnızsın Cross. Ve seni izliyorum. Eğer davana destek getirmeye çalışırsan, ailen ölür, bu kadar basit. Evinden ayrılma. Gelecek talimatları bekle. T.M.

"T.M.," dedim, içimin yandığını hissederek. "Thierry Mulch."

Bölüm

100

MULCH, YÜZSÜZ

Son iki haftadır hayatımın periferisinde gizlenen -kaba mektuplar göndermek, oğlumun okulunda konuşmak, Tanrı aşkına- şimdi çocuklarım, eşim ve büyükannem vardı. Bu gerçeklik kafamın içinde vahşi atlar gibi dolaşıyordu. Sersemledim ve midem bulandı. Yatağımın kenarına oturdum ve avuç içlerimin topuklarıyla şakaklarıma masaj yaparak düşündüm: *Kim bu Mulch?* Ali'nin okuluna giden Güney Kaliforniyalı internet girişimcisi mi? Yoksa internette bulduğum diğer Thierry Mulch'lardan biri mi?

Peki sebebi neydi? Bunu bana neden yapıyordu? Ne tür bir koz arıyordu? Bunu kendisi için mi, yoksa üçüncü bir taraf adına mı yapıyordu?

Ama sonunda beni yol kenarına yerleştirilmiş bir bombanın şok dalgası gibi vuran şey ailemin karşı karşıya olduğu tehlikeydi. Hayalimde karım, çocuklarım ve büyükannem için on ya da daha fazla korkunç son canlandı. Her birbiri ardına gelen sarsıntılar gibiydi, o kadar kötüydüler ki Carney gibi çatlamaktan, birkaç kişiye bölünmekten, her birinin yabancı olmasından korktum.

Sonra mantıklı tarafım öne çıktı ve onlara neler olabileceğinden uzaklaşmamı, kanıtları ve gerçekleri ele almamı talep etti. Beni Mulch'a ve aileme götürebilecek tek yol bunlardı.

Sampson'ı ara. Quintus'u ara. Mahoney'i ara. Onları da dahil edin. İnsan gücüne ihtiyacın var, hem de hemen.

Ama Mulch bu hareketi yaparsam ailemi öldüreceğini söylemişti. Ve beni izleyeceğini, bileceğini söylemişti. Övünüyor muydu? Blöf mü yapıyordu?

Hayır, tüm ailemi bir öğleden sonra kaçırarak kadar zeki olduğuna karar verdim. Planlı olduğunu gösteriyordu. Çok fazla planlama. Yani izleyeceğini söylediyse, izliyordur.

Ama dışarıdan yardım istediğimi nereden bilecekti?

Sonra ayağa kalktım, yatak odasının ışığını kapattım, pencereye gittim, perdeleri araladım ve Beşinci Cadde'ye baktım. Saat neredeyse dokuz olmuştu ve kaldırımlar sessizdi. Arabalar caddenin her iki tarafını da tıkamıştı. Meşe yaprakları dökülmüş olsa da, doğuyu ve batıyı uzun bir yol boyunca görebiliyordum.

Bree'yle silahlarımızı sakladığımız dolaptan bir dürbün alarak sırayla her aracı incelemeye başladım, içinde birini ya da sıra dışı bir şey var mı diye baktım. Ama evimizin iki yanındaki yarım blokta arabalarının yanında ya da içinde kimseyi göremedim.

Mulch benim manzaramı gören bir ev ya da daire mi kiralamıştı? Dürbünü kullanarak her evden dışarı baktım ve bana bakan birilerini aradım. Aynı şeyi Jannie'nin yan bahçeye bakan odasından ve Nana Mama'nın arka tarafa ve sokağa bakan odasından da yaptım. Her pencereden dışarı baktım ve yıllardır tanıdığım komşular hakkında şüphelerim vardı.

Hiçbir şey. Hiç kimse.

Son zamanlarda mahallede garip bir şey görmüş müydüm? Sanırım en büyük değişiklik bizim inşaat projemizdi. Ama sonra etrafta gördüğüm süpürge tamir minibüsünü düşündüm. Ve şu renkli camlı mavi Tahoe. Onların sahibi kimdi?

Aşağıya indim, yengeçleri daha fazla ürküttüm, televizyon odasına gittim ve sokağı alçak açıyla gören ön pencerelerden dışarı baktım. Görebildiğim kadarıyla ne Tahoe ne de minibüs oradaydı.

Tamam, o zaman Mulch Metro ya da FBI ile temasa geçip geçmediğimi başka nasıl bilebilir? Sonra aklıma geldi. Ali, Mulch'un kokusunu aldığını söylemişti. Mulch neden böyle bir riski göze alıp, içeride iki silahlı polis memuru varken evime girsin ki?

Mekânı dinlemek için, diye düşündüm. Böylece ailemi aldıktan sonra, onların elinde olduğunu söyledikten sonra beni izleyebilecekti.

Yavaşça etrafıma bakmaya başladım, sanki duvarların gözleri ve kulakları varmış gibi.

Bölüm

101

ANİDEN EVİMİ BÖCEKLERİ BULMAK VE-

Durun!

Etrafa bakmayı kes! Kendime sessizce bağırdım. Mulch'un burada böcekleri varsa, seni izliyor ya da duyuyordur. Açıkça aramaya başlarsan, kim bilir ne yapar?

Ailen ölür, bu kadar basit.

Uzun süre televizyon odasında öylece durdum ve kanepemizin arkasındaki karanlığa doğru süzülen mavi yengeçlerden birine baktım. Tüm bu durum birdenbire şeytani bir öngörü ile tasarlanmış gibi göründü.

Mulch bana bir mektupla kendini gösteriyor, benimle alay ediyor ve beni bir karikatürde kuşların üzerine tünediği kocaman bir penisle tasvir ediyor. Sonra da oğlumun okulunda motivasyon konuşması yapmaya gidiyor. Bu nasıl oldu? Kim ayarladı bunu? Sonra tüm ailemi kaçırıyor ve onları kurtarmak için harekete geçersen ya da yardım getirirsem öldürmekle tehdit ediyor. Daha da acımasız, Mulch ben şeytanlarımla boğuşurken beni izliyor ya da dinliyor. Bir seviyede sadizm kokuyordu. Zihinsel işkence, kesinlikle.

O noktada evim aşırı derecede klostrofobik bir hal aldı ve bir çöl göçebesinin suyu aradığı gibi temiz havaya hasret kaldım. Ama bir ceket alıp gecenin karanlığında dışarı çıkmayı reddettim. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı evden kaçmak teslim olmak gibi geliyordu ve ben buna teslim olmuyordum

Her kim olursa olsun, nihai amacı ne olursa olsun.

Ailem için savaşıacaktım ama bunu savaşıyormuş gibi görünmeyecek bir şekilde yapmam gerekiyordu. Ben de her normal insanın yapacağını yaptım: Evin alt katını ele geçiren yengeçleri avlamaya çıktım, koridordakileri yakalayıp kahverengi bir kağıt torbaya attım ve sonra kaçanların geri kalanını için mobilyaları hareket ettirdim.

Tüm bu süre boyunca elektronik vericilerin izlerini aradım ama sinir bozucu bir şekilde hiçbirini bulamadım. Aklıma Mulch'un onları kolayca görülemeyecekleri ama odayı geniş açıyla görebilecekleri yüksek bir yere koymuş olabileceği geldi. Ama orada olduklarından ne kadar emin olsam da onları fark edemedim.

Canım bir şey yemek istemiyordu, bu yüzden yengeçleri buzdolabına koydum ve yemek masasına oturup Mulch'un Jannie'nin telefonuyla bana gönderdiği resimlere baktım. İlk başta her birine baktım ve bunun karımın, çocuklarımın, beni büyüten büyükannemin son görüntüsü olup olmayacağını acı acı düşündüm.

Sonra düşündüm: *Jannie'nin telefonu.*

Maksatlı davranmamaya çalışarak masadan kalktım ve ışığı kapattım. Evimdeki tüm ışıkları kapattım ve ayakkabılarımı çıkardım. Zifiri karanlıkta bir kedi gibi merdivenlerden ofisime çıktım.

Ama Mulch burada değil miydi? Kapı aralığında durmuş, Damon'ın Noel kalemlığının yerini nasıl değiştirdiğini düşünüyor, Mulch'un onu yerinden oynattığından, yani masamın arkasında olduğundan, hatta muhtemelen bilgisayarla oynadığından emin oluyordum. Şansımı denemeli miydim?

PhoneSniffer.com adlı bir web sitesine giriş yapmak istedim. İki yıl önce Jannie ve Ali'nin cep telefonlarına bu şirketin bir uygulamasını yüklemiştim. Her iki telefonda da GPS çipleri vardı ve bu çipler uygulama aracılığıyla PhoneSniffer sitesiyle iletişim kuruyordu. Son yirmi dört saatlik hareketlilik her an görülebiliyordu ve arşiv geçmişi talep üzerine sunuluyordu.

Ama buradaki web sitesini aramaya cesaret edebildim mi?

Hayır, sonunda karar verdim. Emin olmam gerekiyordu. Mulch tarafından fark edilmeden evimden çıkmalı ve temiz olduğunu bildiğim bir bilgisayara gitmeliydim.

İsteksizce döndüm ve ofisimden çıktım. Koyu renk kıyafetlerimi giydim ve kendimi yatağıma uzanmaya, rehine ailemi düşünmekten kaçınmaya ve şafaktan önceki en karanlık saatlere kadar uyumaya zorladım.

Sabahın üçünde harekete geçtim ve Ali'nin penceresinden, dolabında rulo halinde tuttuğumuz çubuklu ve zincirli yangın merdiveniyle evden çıktım. Evimiz ile Henderson'ların yan evi arasındaki yürüme yolunda indim. Sokağa ya da ara sokağa açılan kapıya yönelmek yerine çitin üzerinden Henderson'ların bahçesine doğru ilerledim, en büyük oğulları Pete'in Rottweiler cinsi köpeği Knot Head'i üniversiteye götürmüş olmasına şükrettim.

Çiti tırmanıp Olson'ların bahçesine ve bir başkasını da Lakes'in bahçesine tırmandım, yönümü bulmak için çevresel görüşümü kullandım, Maglite'ımı yakmaya cesaret edemedim. Kapı mekanizmasına bir kilit asılmıştı ama çengel kapanmamıştı. Kilidi kaldırdım ve ara sokağa girdim, uzun bir süre her yere baktıktan sonra gölgeleri takip ederek hızla kuzeye doğru ilerledim. Bir taksi çağırmaya cesaret edemedim on blok yürüdüm.

Metro merkezinin arka girişinde görevli polis Terry Simmons, saat kırk üçte gelip rozetimi gösterdiğimde şaşırды.

"Biraz erken, Dedektif," dedi ve beni içeri almak için bir düğmeye bastı.

"Uyuyamadım," dedim. "Görevin ne kadar sürecek?"

"Sabah yedi," dedi Simmons. "Benim için hafta bitti."

"Ve benimki daha yeni başlıyor gibi geliyor," dedim asansöre doğru ilerlerken.

On dakika sonra bir otomattan kahve içiyor, çocuklarımla faaliyetlerinin kaydının yüklenmesini beklerken John Sampson'ı aramaya cesaret edip edemeyeceğimi düşünüyordum. Mulch'un Sampson'ın evini de dinlemiş olması mümkün müydü? Mulch özellikle ortağımla irtibata geçmemem gerektiğini söylemişti. Bu bir blöf müydü? Ya da bilebileceği bir şey miydi?

Bu konuda kafam karıştığından PhoneSniffer sitesine odaklandım; bu sitede Jannie'nin konumu Kutsal Cuma günü sabah dörtten beri her on beş dakikada bir gösteriliyordu. Ali'nin yaptıkları da oradaydı.

Kızımın hareketleri tamamen tahmin edilebilirdi, zaten bildiklerime dayanıyordu. Yedi kırkta evden çıkıyor, okula gidiyor ve öğleden sonra erken saatlerde piste gidiyordu. Öğleden sonra geç saatlere kadar işler rahatsız edici bir hal almamıştı.

PhoneSniffer Jannie'nin Banneker Lisesi'nden ayrıldığını ve Howard Üniversitesi Metro istasyonuna doğru gittiğini tespit etti, ben Damon'ı Union İstasyonu'ndan almak için onu bıraktıktan yaklaşık kırk dakika sonra. Metro durağından iki blok ötede kızım bir araca bindi. O sırada telefonu ona

On Dördüncü Cadde Köprüsü'nden geçip Virginia'ya doğru ilerliyordu.

Mulch ailemin fotoğraflarını gönderene kadar neredeyse iki saat boyunca son sinyal buydu. PhoneSniffer telefonun konumunu Baron Cameron Caddesi üzerinde, Reston, Virginia'ya doğru giderken tespit etti. O zamandan beri başka sinyal gelmedi.

Ali'nin bilinen son konumu okuldan iki blok ötedeydi ve okul dağıldıktan kısa bir süre sonra kiliseye doğru gidiyordu. Sonra da takip sisteminden kayboldu. Mulch telefonlarını almış ve devre dışı bırakmış olmalıydı. Bu bir çıkmaz sokaktı.

Verizon'da beni bir polis irtibat görevlisiyle görüştürecektir bir numarayı aramak üzereydim, böylece Bree, Damon ve Nana Mama hakkında son bilgileri alabilecektim ki, birden karımın bir yıl önce kalp rahatsızlığı geçiren büyükannemin telefonuna PhoneSniffer uygulamasını indirdiğinden bahsettiğini hatırladım.

Hesap sayfasına gittim ve Nana Mama'nın telefonunda bir takip uygulaması olduğunu gördüm. Sayfayı açtığımda hala açık olduğunu ve tüm gün ve gece boyunca konumunu gönderdiğini görünce şaşırdım ve mutlu oldum. Son mesaj sadece üç dakika önce gönderilmişti. Konumun üzerine tıkladım ve ekranda büyütülmüş olarak gördüm. Google Maps, ve onun için dehşete düştüm.

Bölüm

102

Arlington Ulusal Mezarlığı'ndaki bir patika boyunca koşarken, **zeminin sisi** ve şafağın ilk ışıkları altında, on binlerce sade beyaz mezar taşı sıra sıra dizilmiş kırık dişler gibi görünüyordu.

Sabah 5:30'da kapıya yanaştığımda, ABD Ordusu'nun Eski Muhafız Birliği'nin silahlı bir üyesi bir kulübeden başını sallayarak çıktı ve "Sekize kadar açmıyoruz efendim" dedi.

Ona rozetimi ve kimliğimi gösterdim ve büyükannemi aradığımı söyledim. Ancak doksan küsur yaşında olduğunu ve demans hastası olduğunu açıklayana kadar içeri girmemi reddetti.

Gerçeği biraz esnetmek çoğu zaman harikalar yaratır.

Nöbetçi, "Büyükbabam da aynı durumdan muzdarip, Dedektif ve o sadece yetmiş sekiz yaşında," dedi. "Arabayla girmene izin veremem ama yaya olarak arayabilirsin."

Askere cep telefonumun ekranından Nana Mama'nın konumunu gösterdim. PhoneSniffer'a göre bir önceki akşam altı buçuktan beri oradaydı. Nöbetçi konumu inceledi ve bana Arlington'da bugünlerde ne yazık ki popüler bir yer olan 60. bölümde olduğunu söyledi. Bölüm 60, teröre karşı küresel savaşta ölen askerlerin, havacıların, denizcilerin ve deniz piyadelerinin gömüldüğü yerd. Nöbetçi, bir gün önce orada on kişinin toprağa verildiğini söyledi.

Bu düşünce, haritayı rehber alarak 60. bölümdeki mezar taşları arasında ilerlemeye başladığımda endişemi daha da artırdı. Nana Mama'nın telefonundan önceki on bir saat içinde gelen tüm sinyallerin bulunduğu yere geldiğimde üç yeni mezar buldum.

Büyükannemin ölmüş ve oraya gömülmüş olabileceği fikri birkaç dakika boyunca aklımı kurcaladı. Ama sonra Arlington'daki cenaze törenlerinin, genellikle ölüyü yirmi bir pare top atışıyla selamlayan Eski Muhafız Birliği üyelerinin katıldığı, son derece düzenli törenler olduğunu hatırladım. Nana Mama'nın burada olmasına imkan yoktu.

Ancak cep telefonu olmalıydı. Mezar taşları dikilmemişti ama her üç mezar yeri de sahte çimlerle, çiçek anıtlarıyla ve mezar başlarındaki gevşek toprağa dikilmiş küçük Amerikan bayraklarıyla kaplıydı.

Kendimi bir hortlak gibi hissederek ve ölen askerlerin ruhlarından af dileyerek lateks eldivenlerimi giydim ve çiçeklerin arasında dikkatlice aramaya başladım. Telefonu yirmi dakika sonra buldum ama buketlerin ya da vazoların içinde değildi.

Ortadaki mezarın dibindeki sahte otları kaldırdığımda, telefon sandviç büyüklüğünde bir Ziploc poşetinin içinde öylece duruyordu. Çömeli kameralı telefonumla bir fotoğraf çektim ve sonra poşeti kaldırıp karanlık olan telefonu inceledim. Poşeti ters çevirdim. İçinde küçük bir zarf da vardı. "Dr. Alex "e gönderilmişti.

Kızgın hissediyordum. Hasta bir ucube benimle oynuyordu ve bundan nefret ediyordum.

Ama bu hisleri bir kenara bıraktım ve zarfı çıkardım. Zarfın ağzı kapatılmamıştı ve içinde köşelerinde küçük balon demetleri olan bir çocuğun doğum günü partisi davetiyesi vardı. Noktalı yerlere tarih, saat ya da yer yazılmamıştı, sadece garip bir yazıyla karalanmış şu sözcükler vardı: "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Cross. Sana evde kalmanı ve yeni talimatları beklemeni söylemişim ama burada seni aileni ararken buluyorum. Evine git ya da sonuçlarına katlan. Telefondaki resme bak ve evine git."

Dişlerimi gıcırdatarak, fotoğrafa bakmak istemeyerek, yine de ekranı etkinleştiren düğmeye bastım.

Nana Mama bir sandalyeye bağlanmıştı. Başı göğsünün üzerinde öne doğru eğilmişti. Başı ve vücudu fotoğrafın dışında kalan bir kişi yanında durmuş, elinde bolt-action bir av tüfeği tutuyor ve namluyu boynunun yan tarafına bastırıyordu.

Bölüm

103

Adamın dediğini **yaptım**. Eve gittim ve günün çoğunu orada geçirdim, ancak bir şansımı deneyip DC'nin Güneybatı'daki E Caddesi'nde bulunan son teknoloji ürünü kriminal laboratuvarında kısa bir mola vermeden önce değil.

MPD, laboratuvarı yeminli memurların yönetmesinden, ülkenin başkentinde adli tıp soruşturmalarını giderek daha fazla üstlenen yetenekli ve diplomalı sivillerin istihdam edilmesine geçme sürecindeydi. Ama yine de laboratuvarında tanıdıklarım vardı ve nöbetçi müdürü sorduğumda şansım yaver gitti.

Beş dakika sonra kapalı kapılar ardında, bana bir ya da üç iyilik borcu olan eski bir dost ve meslektaş olan Teğmen Komutan Alison Whitehead'in yepyeni ofisindeydim. Tam olarak ne olduğunu açıklamadan, Whitehead'e durumuma yardımcı olabileceğine inandığım birkaç ekipmana erişimimi sağlayan bir talep belgesi imzalattım. Tüm ziyaret on beş dakikadan az sürdü.

Böylece Arlington Ulusal Mezarlığı ile evim arasında yapacağım yolculuk için gereken süreyi doldurmuştum. Yolculuk sırasında John Sampson iki kez aradı, iki kez de duymazdan geldim. Plakasız arabayı evin önüne park ettim ve verandadan çalan telefonu duyarak inşaat çöplüğünün yanından geçip içeri girdim.

İçeri girdiğimde ortağım ve en iyi arkadaşım yarınki Paskalya yemeği hakkında bir mesaj bırakıyordu. Bree ve Nana Mama'nın onları davet ettiğini unutmuştum. Billie ne getireceğini bilmek istiyordu.

Sampson, "Beni ara da onu başımdan savayım," dedi ve telefonu kapattı.

O sırada havada hafif bir koku hissettim. Önce oğlum Ali'nin aklına geldim ve Mulch'un evde olabileceğini düşündüm ama sonra yengeçlerden birinin bir şeyin arkasına takılıp ölmüş olabileceğini fark ettim.

Bu benim lehime oldu. Ölü yengeç hakkında homurdanmak bana mobilyaları taşımak ve radyo dalgalarını ve elektriksel aktiviteyi ölçen küçük bir el cihazı taşıyarak evin etrafında tırmanmak için bir kılıf sağladı.

İlk böceği sabah 10 civarında buldum. Kanepe minderlerinden birinin arkasındaki döşemeye tutturulmuş küçük bir ses ünitesiydi. Göz ucuyla bile bakmadan, hiçbir şey görmemiş gibi yastığı yerine koydum.

Bu iyi bir şeydi, çünkü kısa bir süre sonra şöminede ateş yaktığımızda kırk yılda bir kullandığımız küçük süpürge'nin kıllarında bir tür kamera olduğunu fark ettim.

Anneannemin örümcek bitkilerinden birindeki optik böceğin yerini otuz dakika sonra, yemek masasının üzerindeki tavan lambasından hareketlilik algılamaya başladıktan kısa bir süre sonra tespit ettim. Neyse ki ölü yengeç, büyükannemin ev bitkileri için kullandığı bir sehpanın altında, kameradan bir adım bile uzakta değildi.

Bir gösteri yaparak yengeci pençesinden tuttum ve sanki bir kokarcaymış gibi kendimden uzak tuttum. Yengeci plastik bir torbaya koyup çöp kutusuna atmak için dışarı çıktıktan sonra yukarı çıkıp yatak odama girdim ve orada hiç böcek bulamadığım için minnettar oldum.

Çatı katındaki ofisim farklı bir hikâyeydi. Büyük bir telaşa kapılmış gibi bir ileri bir geri volta atarak, düğün fotoğrafıma iliştirilmiş bir dinleme cihazı ve boğulmuş kitaplıklarımın en üst rafındaki iki eski cinayet ders kitabının arasına yerleştirilmiş bir fiber optik kamera bulabildim.

O sırada öğlen olmuştu, otuz saattir ayaktaydım ve tamamen bitkin düşmüştüm. Ama sanki biraz ilerleme kaydettiğimi hissediyordum. Mulch'un beni nerede görüp duyabileceğini biliyordum. Nerede göremeyeceğini de biliyordum.

Şu andan itibaren, evimdeki ölü bölgelerin yarattığı olmaya karar verdim; yemek odasına, televizyon odasına ve ofisime sadece ara sıra gidecektim.

Ofisimdeki kameraya doğru esnedim ve sonra aşağıya, yatak odama indim. Uzandığımda yastıklar hala Bree kokuyordu ve cep telefonuma ve büyükannemin telefonunun bulunduğu Ziploc poşete baktım.

Teorik olarak telefonum temizdi. Bildiğim kadarıyla, Mulch bir tür Houdini değilse, kurcalanmamıştı, bu da muhtemelen kısa mesajlar gönderebileceğim, hatta düşün son ses açık olduğu banyomdan arayabileceğim anlamına geliyordu. Ama ya Mulch sofistike biriyse ve evimin içinden gelen mesajları izlemek için dinleme teknolojisini kullanıyorsa?

Mulch'un misillemesini tetiklemeden John Sampson ve Ned Mahoney ile iletişim kurmamın bir yolu olmalıydı. Eğer bir adam ailenizi öldüreceğini söylüyorsa, yapmak isteyeceğiniz son şey yanlış bir hamleyi göze almaktır.

Kararsızlığım uyuşukluğa dönüştü ve Banneker Lisesi'nin pistinde koşan ailemin peşinden koşmaya çalışırken alev kırmızısı saçları olan meçhul bir adamın benimle alay ettiği sıkıntılı bir uykuya daldım. Ama ne kadar çabalasam da, büyükanneme bile yaklaşamadım.

İşte o zaman Mulch'un kollarıma, bacaklarıma ve başıma ipler bağladığını fark ettim. Koşmaya devam ederken omzumun üzerinden yukarı baktım ve iplerin gökyüzüne doğru uzandığını, beyaz eldivenli ellerin tuttuğu bir çapraz çubukla buluştuğunu gördüm.

Kızıl saçları ve puantiyeli papyonu dışında kuklacıya dair tek görebildiğim, Arlington Ulusal Mezarlığı'nın mezar taşlarıyla dolu bir ağızdı.

Kilise çanları uzaklarda çalıyordu.

Ziller alt katta çalan kapı zilime dönüştü ve saatlerdir uyuduğumu fark ederek halsizce uyandım. Saat neredeyse akşamın yedisiydi.

Biri kapıyı çalmaya başladı ve sonra John Sampson'ın açık yatak odası penceresinden seslendiğini duydum, "Alex? Bree? Evde kimse var mı?"

"Ya Mulch bunu duyduysa?" diye düşünerek uyandım. Ya ortağımı aradığımı düşünürse?

Bölüm

104

BİR AN DONUP KALMIŞTIM, telefonuma ve Nana Mama'nın Ziploc poşetinin içine bakıyordum. Plan bir anda aklıma geldi ve onu sorgulamak, değerlendirmek yerine onunla koştum.

"Hemen geliyorum," diye pencereye doğru bağırdım.

Ziploc poşetini aldım ve avuçladım. Sonra derin bir nefes aldım ve optik böceklerin yerini hatırlayarak aşağı indim. Eğer haklıysam Mulch ön koridoru göremiyordu ama muhtemelen ön kapıdaki konuşmaları duyabilirdi.

Küçük bir dezenformasyon zamanı diye düşündüm, kolu çevirdim ve kapıyı açarak perdenin arkasından bakmaya başladım.

"Merhaba John," dedim bilerek zayıf bir sesle.

Sampson ekrandan beni inceleyerek, "Telefonuna cevap vermiyorsun ve karım Paskalya yemeğine ne götüreceğimiz konusunda telaş içinde," dedi. "Mesajlarını dinlemiyor musun?"

"İçini kusan dört kişi varken olmaz," dedim. "Damon okuldan eve kötü bir mide mikrobi getirmiş. Norovirüs ya da öyle bir şey. Kaburgaları çatlayan Bree'yi öldürüyor."

Sampson yüzünde kötü bir ifadeyle bir adım geri çekildi. "Anladın mı?"

"Henüz değil," diye cevap verdim. "Ama diğer herkesle birlikte bütün gece ayaktaydım."

Sampson bir adım daha geri çekildi, ben de bunu bir işaret olarak algılayıp kapıyı açtım ve verandaya çıkıp, "Paskalya yemeği hazır."

ve şimdilik git, John. Yine de şu on sekiz saatlik virüslerden biri olabilir."

"O şeylerden nefret ediyorum," dedi ortağım. "Geçen yıl Cancún'da beni dümdüz eden bir tane vardı ve o sahneyi yakın zamanda tekrarlamak istemiyorum."

"Seni suçlamıyorum," dedim yüksek sesle ve ona doğru birkaç adım attım, Ziploc poşeti ve içindeki telefonu görebilmesi için elimi uzattım. Şöyle bir baktı, hiçbir tepki göstermedi, sadece elime uzandı.

Kolumu ona dolayarak bir erkek gibi sarıldım ve fısıldadım: "Thierry Mulch, bana masaj salonu cinayetleriyle ilgili o tuhaf mektubu gönderen adam, ailemi rehin aldı. Telefondaki resme bak. Hepsi böyle. Evim dinleniyor. Cep telefonumdan emin değilim. Mulch, polise ya da FBI'a haber verirsem onları öldüreceğini söylüyor. Şimdilik geride dur. Ve dua et."

"Elbette Alex," dedi Sampson normal bir sesle, sanki her gün bu tür vahim mesajlar duyuyormuş gibi rahat bir tavırla geri çekilerek. "Billie'nin hâlâ hepinizin sevdiği yeşil fasulye ve pastırma yemeğini yapmak istediğini biliyorum."

"Pastırma mideleri için zor olabilir," dedim ve içeri döndüm. "Sana haber veririm."

"Pekâlâ," dedi Sampson. "İyi akşamlar dilerim."

"Kovaları taşımadığım sürece bana bir şey olmaz," dedim ve kapıyı kapattım. Orada durup Sampson'ın ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledim ve merdivenlere ve yatak odasına doğru ilerledim.

Ama sonra telefonum titredi. Bree'den bir mesaj: Sana polisle irtibata geçmemen söylenmişti. Sana cezası söylendi.

Hemen mesaj attım. O benim ortağım, Mulch. Paskalya yemeğini sormaya geldi. Onu aramadım. Tekrar ediyorum: Onu aramadım.

Birkaç acı dolu dakika boyunca hiçbir cevap alamadım, sonra telefonum Bree'den gelen ikinci bir mesajla çaldı: Sonuçlarına katlan, Cross.

Bir şey yapamadan telefonum tekrar çaldı; birkaç dakika önce çekilmiş, zaman damgalı bir fotoğraf.

Nana Mama beton zeminde yan yatmış bir şekilde yatıyordu. Gevşemiş, sıçramış yüzünün altında bir kan gölü ve başının sol tarafında, kulağının hemen üzerinde açık bir yara vardı.

Bölüm

105

SANKİ BİRİ karnıma baltayla vurmuş gibiydi.

İki büklüm olmuş bir halde, çocuk sesiyle, "Hayır. Lütfen, Tanrım, hayır" diye inledim.

Sendeleyerek ilerledim, merdivenlere oturmaya çalıştım, ancak inançsızlık ve keder çok ağır bastı ve tırabzana çarptım. Koridorun zeminine düştüm, içim parçalanmıştı ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Otuz yılı aşkın bir süre boyunca Nana Mama, eşlerimden ya da sevgililerimden çok daha fazla benim dayanağım, dayanağım olmuştu. Beni yetimhaneden kurtarmıştı. Beni okul boyunca zorladı ve kandırdı ve psikoloji doktoramı aldığımı gördü.

Büyükannem ilk eşim Maria ile evlendiğimde yanımdaydı ve Damon ile Jannie bebekken onları saatlerce salladı. Maria'nın cenazesinde elimi tuttu ve Ali'nin annesi beni terk ettikten sonra zor zamanlarımda bana yardım etti. Bree ile evlendiğim gün çok sevinmişti. Anneannemin tüm hayatı boyunca herkese, ailesine, arkadaşlarına ve özellikle de bana karşı açık, nazik ve sertti.

Onu hep bir şekilde ölümsüz olarak düşünmüştüm.

Ve şimdi, Regina Cross Hope bir kan gölü içinde, kim bilir hangi bodrum katında ya da boş binada, Mulch adında hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir psikopat tarafından kafasına sıkılan bir kurşunla soğuk bir beton zeminde yatıyordu.

Ama Mulch'tan anında nefret ettim. Geçmişte karşılaştığım kana susamış delilerin hiçbirinden gerçekten nefret etmemiştim, onlara yakalamakla gevlendirildiğim rahatsız yaratıklar olarak bakmayı tercih etmiştim. Ama Mulch, Gary Soneji'nin ötesindeydi. Michael "Kasap" Sullivan'ın da ötesinde hissediyordu.

Bykannemi ldren Mulch şahdamarıma saldırmıştı ve ben de karşılık vermek, onu ellerimle boğmak istedim. Beni dinlediğini bildiğimden, neredeyse ondan ne kadar nefret ettiğimi, onu ne kadar öldürmek istediğimi haykıracaktım ama içimde bir şey dilimi ısırma neden oldu, hala bir şekilde elektronik böcekleri ona karşı kullanabileceğimi umuyordum.

Mide bulantısı içimde kabardı. Sürünerek alt kattaki banyoya gittim ve mide bulantısından daha kötü bir şeyden kurtulmaya çalışarak tekrar tekrar kustum. Nefes nefese, ter içinde kalarak tuvaletin yanında sırtımı duvara dayadım ve Mulch'un beni duyabileceği bir yerde Sampson'ı arayıp doksan bir yaşındaki bir kadını soğukkanlılıkla infaz eden bu korkağa açıkça savaş ilan etsem mi diye düşündüm.

Ama neredeyse bir saat boyunca düşüncelerim ve eylemlerim birbirini takip etmedi. zaman bir plan oluşturmaya çalışsam, beynim soyuluyor ve cafcaflı bir ışıkta Nana Mama'nın kurşun yarasından ölmüş görüntüsünü buluyordu. Bu beni fel etti.

İkinci fotoğraf bir saat sonra geldi. Bu kez kurşunu Bree yemişti, Nana Mama gibi kendi kanıyla dolu bir havuzda yan yatıyordu, kurşun yarası sol kulağının arkasında görünüyordu.

Acımı hiçbir şekilde, hiçbir biçimde kontrol edemiyordum. Beni yiyip bitirdi ve ruhumun derinliklerinden l karım için çığlık atmaya başladım.

"Kesin şunu!" İlk şok geçtikten sonra bağırdım. "Yapma bunu, Mulch! Yeter artık!"

Tepeden tırnağa titreyerek ve tekrar kusma isteğimle savaşarak gözyaşlarımı kolumla sildim ve Bree'nin telefonundan ona mesaj attım. Lütfen Mulch. Ne dersen yapacağım. Sadece onları öldürmeyi bırak.

İimin kavrulduğunu hissederek telefonuma baktım ve Mulch'un beni görebileceği yemek odasına gittim. Örümcek bitkisinin yanına geçtim ve doğrudan kamera lensine baktım. Çocuklarımı büyükannemin ve karımın kaderinden kurtarması için Mulch'a haykırdım. Sesim kısılana kadar ona yalvardım ve defalarca mesaj attım: Onlara merhamet et. Çocuklarıma merhamet edin.

Saat dokuzda Jannie'nin telefonundan bir fotoğraf geldi. Bu benim

Oğlu Damon da aynı şekilde infaz edilmiş, kendi kanının içinde yan yatıyordu. İnançsızlığım, sanki birisi aynı anda hem canlı canlı derimi yüzüyormuş hem de karnımı deşiyormuş gibi, çığ ve yırtıcı bir hisse dönüştü.

Damon. Benim ilk çocuğum. Benim oğlum. Benim-

Zihnim içe doğru çöktü, zamanı unuttum ve Damon'ın bebekliğini gördüm, Maria'nın ikinci el bir dükkanda bulduğu salıncakta uyuyordu ve ben de onun yanında oturmuş, hiç bu kadar güzel bir şey görmediğimi düşünüyordum. Sonra bir Küçükler Ligi oyuncusuydu, tümseğin üzerinde kendinden emin, tribünde destek için bana bakıyordu. Ve Damonı en son Kraft School kampüsünde, bir basketbol maçını son saniyelerde mükemmel bir üç sayılık atışla kazandıktan sonra gördüğüm haliyle.

GİTTİ.

GİTTİ.

Kelime kafamın içinde kocaman bir çan sesi gibi çalmaya başladı ve her çan sesiyle birlikte -GİTTİ- zayıfladım, zayıfladım, eridim, ilkelleştim, ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim Thierry Mulch'un hepsini öldürmeye kararlı olduğunu bildiğim için tek bir kasımı bile kıpırdatmadım ve kıpırdatmak istemedim.

Yemek odasından çıktım ve üst kata çıktım. Yatağıma uzandım, tavana , sanki biri beynimden parçalar koparıyormuş gibi hissediyordum, odamdaki her şeyi sanki geçen her dakika kapanan uzun, karanlık bir tüneldeymiş gibi görüyordum.

O Cumartesi gecesi saat onda Jannie'nin fotoğrafı geldi. Aynı pozisyonda. Kafasına aynı kurşun. Saatler önce hayatının olağanüstü olabileceği, yeteneğinin neredeyse sınırsız olduğu söylenen kız gitmişti.

GİTTİ.

GİTTİ.

Tek düşüncem buydu. GİTTİ.

GİTTİ.

Ali, zaman damgasına göre on bire bir kala ölmüştü. Küçük oğlumun gözleri açık ve boştu, yıllardır çok sayıda cesette gördüğüm bir ifadeydi bu.

GİTTİ.

Tüm ailem yok olmuştu. Uzun bir süre yatakta cenin pozisyonunda kıvrılmış bir şekilde yattım. Sonra, gece yarısına doğru, hala düşünemiyor olmama rağmen, bacaklarım sanki kendiliğinden yataktan kalktı. Ayağa kalktım.

etrafımdaki her şeyi sanki çizik ve bulanık bir mercekten görüyordum.

O noktada bilinçli bir düşünce yoktu ama beynim ölmemişti. Ezici kayıp virüsünün tamamen bulaştığı zihnim sürüngenleşti ve sürüngen bana yürümemi emretti.

Bölüm

106

Telefonu bırakarak evimin ön kapısından çıktım ve kapıyı yaklaşan fırtınanın rüzgârına açık bıraktım. Washington sokaklarında tam bir şok halinde yürüdüm, dönüşümlü olarak katatonik oldum ve sonra kederle boğuldum, kalbimi hıçkırarak ağladım. Kaldırımlarda yanımdan geçen insanlar başka bir yaşamdan gelmiş yaratıklar gibiydi. Kahkahaları bir daha asla anlayamayacağım yabancı bir dil gibiydi.

Paskalya sabahı saat ikide sokaklar terk edilmişti. Saat üçe doğru sokaklar boş ve karanlıktı ve gök gürültülü fırtınalar şehri vuruyordu.

O zamana kadar saatlerdir bu şekilde yürüyordum ama ne açlık, ne susuzluk, ne de yorgunluk hissediyordum. Şimşekler gökyüzünü yırttığında ve gök gürültüsü tam başımın üzerinde patladığında, neredeyse hiç irkilmedim. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur bile beni yavaşlatamıyor ya da vücudumun her santimini yakan acıyı dindiremiyordu.

Küçük oğlumun bana bir zombiyi öldürmenin tek yolunun beynini yok etmek olduğunu söyleyen sesini duydum.

Thierry Mulch'un istediği bu muydu?

Mulch sevdiğim, inandığım her şeyi yok etmişti. Beni sonsuz, anlamsız hareketlere mahkum ölü, ruhsuz bir adam olarak bırakmıştı. Onun ya da kimliği belirsiz bir sokak yırtıcısının en sonunda yoluma çıkacağını ve kafamı bir tüfekte uçuracağını ya da bir baltayla ezeceğini ummaya başladım.

Bu tür bir yırtıcıyı aramak için DC'nin en kötü mahallelerine girdim, acıma bir son vermek için çaresizce. Ama sokaklar bomboştu. Herkes içeri girmişti.

İçimdeki bir rehberlik sistemi beni daha sonra evimden yaklaşık yirmi blok ötedeki bilinen bir uyuşturucu ve metamfetamin evine getirdi. Oradaki yaşayan ölülerin arasında yürüdüm, derilerindeki açık yaraları, çökmüş göz çukurlarını ve çürümüş dişlerini gördüm, bazılarının uyuşturucunun etkisiyle sürüklenmesini ve diğerlerinin gerçekliği hiç fark etmeyecek kadar kendinden geçmesini kışkandım.

Büyükannemden daha yaşlı görünen ama muhtemelen Bree'den birkaç yaş daha genç olan pis bir kadın, önünde durduğumda cam piposundan başını kaldırıp baktı. Burnundan su fışkırıyordu. Dudakları yarılmış ve kanıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ölmek istiyorum," dedim.

"Kulübe katıl tatlım," diye cevap verdi, kıkırdadı ve cam piposunu içmeye geri döndü.

"Param var," dedim ona ve etrafta çeşitli sersemlikleriyle yatan dört beş kişiye. "Ölmek istiyorum."

Cebimden bir tomar banknot çıkarıp havaya kaldırdım ve "Kim zombiyi öldürecek kadar cesur?" diye sordum.

Bir şiltenin üzerinde yatan birkaç kişi kıpırdandı ve uyandı. Eski püskü tişörtlü ve kirli saçlı bir adam paraya aç gözlerle baktı. "Ne kadar?"

"Hepsi," dedim donuk bir sesle.

Arkamdan gelen tok bir sesin "Anlaşmayı kabul ediyorum." dediğini duydum.

Sonra hafif bir ıslık duydum, bir şey havada şiddetle savrulduktan sonra Carney'nin bana vurduğu yerden çok uzak olmayan bir yerde kafatasımın arkasına çarptı. Her şey patladı ve şimdiye kadar bildiğim en derin karanlığa düştüm.

Bölüm

107

Orada, o karanlıkta **KALMAK**, hiçliğe teslim olmak **İSTEDİM**.

Bu yüzden başımda yakıcı bir ağrıya kendime geldiğimde ve hala hayatta olduğumu dehşetle fark ettiğimde hiç sevinmedim. Esrar evinin pisliğinde yatarken, birkaç gün içinde başıma aldığım ikinci darbenin acısını çekerken, Tanrı'ya acıyı dindirmesi, beni rahatlatan o karanlığa geri götürmesi için yalvarırken odanın girdaba kapılmış bir gemi gibi döndüğünü hissettim.

Gözlerimi açtığımda, birkaç uzun dakika boyunca odaklanmakta güçlük çektim. Her şey ilkokulda izlediğimiz film şeridi gibi yanımdan geçip gidiyordu. Sonunda odanın dönmesini durdurabildiğimde, yüz yaşında görünen o kadın dışında odanın boş olduğunu düşündüm. Benden birkaç metre ötede sızmış, seğiriyor, ağzından salyalar akıyor ama hâlâ piposunu ve bütan çakmağını tutuyordu.

Başımın arkasına uzandığımda pıhtılaşan kanı ve darbe aldığım yerde kötü bir düğüm hissettim. Para gitmişti. Ayakkabılarım da öyle. Ama cüzdanım ve rozetim düzgünce yanıma yerleştirilmişti.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde başımın döndüğünü, midemin bulandığını ve odanın fırtınadaki bir uçurtma gibi sallandığını hissettim. Kusma dürtüsüyle savaşıyor yan yattım.

"Neden ölmek istiyorsun Alex?" diye sordu bir ses.

Bu sesi tanıyordum ama olduğunu çıkaramıyordum. Başımı odanın karanlık bir köşesine doğru çevirdiğimde başım on kat daha büyüktü ve çarpıyordu,

saçları kırpılmış, koyu renk makyajlı ve burnunda birkaç piercing olan zayıf bir genç kadın, dudaklarından sarkan yanan bir sigarayla bana bakıyordu.

Birkaç şaşkın saniye boyunca onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra sigarasından nefes verirken başını bana doğru çevirdi ve onu tanıdım.

"Ava?" .

"Bana öyle deme," diye tersledi. "Ben artık Bee'yim, böcek gibi."

"Bee," dedim başımı eğip gözlerimi kapatarak.

"bir yerde olmamalısın," dedi Ava.

Gözlerimi açtığımda ondan iki tane gördüm. "Ve yapmalısın?"

"Daha iyi bir şeyim yok çünkü daha iyisini hak etmiyorum," dedi Ava kelimeleri tükürerek. "Ama sen her şeye sahipsin Alex, o yüzden rozetini ve cüzdanını al ve başına gerçekten kötü bir şey gelmeden buradan git."

Başımı salladığımda kafatasımın içinde boya kutuları bir o yana bir bu yana sallanıyormuş gibi hissettim. "Artık hiçbir şeyim yok."

"Hadi," dedi bir çekerek. "Bree, Nana Mama ve -"

İçimde bir öfke birikti. "Hayır," dedim. "Hepsi öldü, Ava."

Ses tonumdan bunun doğru olduğunu anlayabilirdi. Yüzünün rengi soldu ve gözlerinde kıvrılan dumanın arasından uzun bir süre donuk bir şekilde bana baktı. Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Sonra öfkeyle izmariti çıkardı ve gidecekmiş gibi ayağa kalktı.

"Eve gitmeme yardım et," dedim.

"Bunu yapamam. Yakında gün doğacak ve güvende olmalıyım."

Gözlerimi kırıştırdım, "Önce beni güvene alın. Lütfen. Sanırım... Beyin sarsıntısı geçirdiğimi biliyorum. Ve kanamam var."

Mücadele ettiği belliydi, gitmek istiyordu, istiyordu-

"Sadece beni eve götür," dedim. "Ve sana Bree'ye ne olduğunu anlatacağım."

Ve sonra Washington'un şafak öncesi sokaklarında yürüyen iki kazazedeydik. Ne kadar küçük olursa olsun, Ava evime doğru yürürken beni dik tutmayı başardı. Kaldırım, sert denizlerdeki bir geminin yuvarlanan güvertesi gibiydi.

Ama Ava'ya her şeyi anlattım: Mulch denen o deli adamın evimi nasıl dinlediğini, ailemin tüm üyelerini nasıl kaçırdığını ve sonra John Sampson kapıma geldiği için onları nasıl infaz ettiğini. Cep telefonuma fotoğraflarını bile göndermişti. Anlatım sırasında iki kez o kadar kötü bir şekilde yıkıldım ki yıkılmamak için bir sokak tabelasına tutunmak zorunda kaldım.

Tüm bu süre boyunca Ava hiçbir şey söylemedi, sanki bu tür bir trajedi sessizlikle karşılanmalı ve bir daha asla konuşulmamalıymış gibi. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama beni eve götürdü. Fırtına dinmiş ve şafağın ilk ışıkları gökyüzünde belirmeye başlamıştı. Ön kapı hâlâ açıktı. Bahar yeşili meşe yaprakları koridordaki bir su birikintisinde yüzüyordu.

Ava, "Seni nereye götürmemi istersin Alex?" diyene kadar orada öylece durup aptal aptal uçuşan yapraklara baktım.

"Üst katta," dedim.

"Doktor istemediğine emin misin?"

Evim hareket etmeye başladığında "Hayır," dedim. "Sadece uzanmam gerekiyor."

Sonra bir şekilde ön kapıyı arkamızdan kapattı ve beni merdivenden çıkarıp sırt üstü yatağıma yatırdı. Oda bir atlıkarınca gibi yavaşça dönüyordu.

"Ava?" Dönmeyi tamamen durdurmak için ona odaklanmaya çalışarak sordum.

Bana kızgın olduğunu görebiliyordum. "Bee?" Dedim.

"Öyle mi?"

"O kızı sen mi öldürdün ve cesedini fabrikada yaktın?" "Ne?" dedi kız öfkeyle. "Hayır! Elise, o benim arkadaşımdı."

"Olay yerinde kanıtlarımız var, kimliğiniz ve Nana Mama'nın size verdiği kazak."

"Birisi onu oraya yerleştirmiş olmalı."

"Bir görgü tanığımız var," dedim. "Everett Prough adında evsiz bir adam."

Ava şimdi iğrenmiş ve öfkeli görünüyordu. "Tabii ki Everett benim söyledi. Tabii ki eşyalarımı oraya o koydu ve sana bunu söyledi."

"Ne? Neden?" diye sordum, yine kafam karışmıştı.

"Bu evsiz kıyafeti Prough'un kılık değiştirmiş hali, Alex," dedi. "O bir pezevenk ve buz satıcısı, ama bir serseri gibi giyindiğinde kimse ona iki kez bakmıyor. Elise'in ona borcu vardı, ama benim ona olan borcumun yarısı kadar. Prough Elise'i öldürdü ve beni uyarmak için cesedini ateşe verdi."

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. "Buna ben sebep oldum."

Bulanık görüşüm ve morarmış beynimle bile doğruyu söylediğini görebiliyordum. Ona Elise'in ölümüne kendisinin sebep olmadığını ve arkadaşının intikamını almak için ortaya çıkıp Prough'a karşı tanıklık etmesini söylemek istedim. Ona korunacağını ve artık kaçmak zorunda kalmayacağını söylemek istedim.

Ama bu doğru muydu? Kendi ailem.

Bayıldım, beyin sarsıntılarıyla ilgili bir şeyler hatırladım. "Uyumama izin verme, Bee." demek . Ama tek söyleyebildiğim "Gitmeme izin verme..." oldu. Hatırladığım son şey Ava'nın kapıda durup bana baktığı, kapüşonunu çıkardığı, başparmağını çiğnediği ve sanki koşmaya hazırlanıyor.

Bölüm

108

Saatler sonra gelen **kâbusta** Mulch olarak tanıdığım bulanık bir figür kafamı ezip paramı çaldıktan sonra uyuşturucu evine doğru koştu. Bir çizgi film karakteri gibi, darbeyi aldım ve yine de ayağa kalkıp onu dışarıda kovalayabildim, ancak artık DC'de değil, Carney'nin Cam Nguyen ve bebekleri götürdüğü terk edilmiş çiftlikteydik.

Mulch çiftlik evine girdi, kızıl saçlarını bir an için görebildim ve onu bodruma, gizli geçide takip ettim. Tünelden çıkıp kök mahzenine girdiğimde Mulch gitmişti.

Ama Carney'nin kök mahzeninin içine inşa ettiği oda rüyamda hâlâ oradaydı ve içeride ışık parlıyordu. Işığa doğru adım attım, odaya baktım ve ailemin küvetin yanında yerde yan yana yattığını gördüm, hepsi resimlerde gördüğüm pozisyondaydı, yan yatmışlardı, yüzleri sola dönüktü, ölü, kanlı ve kafalarından vurulmuşlardı.

Süt rengi gözlerinin hepsi açıktı ve boş bakışları evrensel bir suçlamaydı: Onları korumakta başarısız olmuştum. Bunun olmasına izin vermiştim. En sert ifade Nana Mama'nınkiydi, sanki benden utanmıştı, sanki beni yetiştirmesinin ve korumasının, çok ihtiyacı olduğu bir anda hiç önemi yokmuş gibi.

Bu beni yıktı. Dizlerimin üzerine çöktüm, kollarımı açtım, ağladım ve onun, Bree'nin, Damon'ın ve Jannie'nin affedilmesi için yalvardım,

ve Ali'nin. Ama onlar sadece süt gibi gözleriyle bana baktılar, yüz ifadeleri hiç değişmedi ve ben acı ve kayıpla sarsılmaya başladım, hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve bu acımasız duygunun hiç ama hiç bitmeyeceğini düşündüm.

Sonra bir su sıçraması duydum ve gözyaşlarımın arasından Mulch'un elinde bir av tüfeğiyle sudan çıktığı küvete baktım. Yüzü, puantiyeli papyonunun ve kızıl saçlarının üzerinde parlak bir alüminyum ışığıydı ve sesi bana kısa dalga radyo yayını gibi geliyordu.

Mulch, "Onları bu şekilde vurmak zorundaydım, biliyorsunuz," dedi. "Eğer onları kafalarından vurursanız, asla zombi olamazlar."

Hiçbir şey söylemedim, sadece yüzünün kör edici ışığına baktım.

Birkaç saniye sonra Mulch, "Bana teşekkür edeceğini Cross," dedi.

"Neden?" Fısıldadım.

"Onları yürüyen ölülerin kıyametinden kurtardığın için."

"Hayır, bunu *bana* neden yapıyorsun?"

Mulch sesindeki ironiyle güldü ve "Bunu herkesin bir şey yapmasının tek nedeni için yapıyorum. Çünkü yapabiliyorum." Tekrar gülmeye başladı, alaycı bir şekilde.

"Kimsin sen?" Ben talep ettim.

Mulch bunu düşünüyor gibiydi. "Kim olduğuma inanıyorsanız oyum."

"Neden beni öldürmüyorsun?"

"Bir kedi neden bir fareyle oynar?" Mulch cevap verdi.

"Yani beni öldürecek misin?"

"Elbette." "Ne

zaman?" "Ne

zaman?" dedim.

"Sanırım şimdi tam zamanı," dedi Mulch kesin bir ifadeyle. "Şuraya, karının ve büyükannenin yanına uzan, yan yat, sağ yanağın o mükemmel kan birikintisinin içinde, sola, unutulmaya bak."

Tereddüt etmeden yere çöktüm, aileme son bir kez yürek parçalayıcı bir şekilde baktım, her birine sırayla, başımı onlardan yana çevirmeden önce, gözlerimi tamamen açtım ve tüfeğin namlusunun yüzümün yanından geçtiğinin farkındaydım.

"Düzgün ateş et," diye boğuldum.

Mulch, "Ben her zaman yaparım," dedi ve tetiği çekti.

Bölüm

109

Kafamın içinde top mermisi patlamış gibi bir **ses** ve sanki Mulch beni .30-06 ile değil de bir yıldırımla vurmuş gibi, her yöne parmaklarla yayılan dayanılmaz enerjinin farklı kollarına bölünen kötü bir elektrik ağrısı vardı.

Şimşek, kafamın sol tarafında beklediğim kurşun deliğinden değil, kafamın arkasından ve aşağıdan, tam da birinin beni tımarhanede vurduğu yerden geldi.

Sonra amonyak kokusu aldım ve şaşkın bir şekilde kendime geldim.
"Alex?"

Başımın arkasında zonklayan ağrıya irkilerek gözlerimin bulanık bir şekilde açıldığını hissettim ve kısa süre sonra Ava, John Sampson ve Ned Mahoney'e dönüşen üç figür gördüm. Hepimiz yatak odamdaydık. Kapı kapalıydı.

"Ne...?" Söylemeye başladım. "Nasıl...?"

Sampson elindeki kokulu tuz kapsülünü fırlattı ve başparmağını Ava'ya doğru uzatarak alçak sesle, "Çok akıllı bir kız Alex. Daha yarısını bile bilmiyorsun ama sonunda gelip bizi buldu."

Gözlerimi kıptım, gözlerimde ateş hissettim. "Sonunda mı? Saat kaç? Hangi gün?"

"Paskalya Pazarı," dedi Mahoney. "Akşam altı. Yaklaşık on üç saattir dışarıdasın."

Anneannemin ölümünün üzerinden neredeyse bir gün geçti, diye düşündüm.

Her geçen saatin birbiri ardına trajik hatırlatmalar getireceğini fark ederek tekrar ağıladı.

"Hepsini Mulch öldürdü," dedim Sampson ve Mahoney'e. "Onları soğukkanlılıkla bir av tüfeğıyle infaz etti."

"Belki," dedi Ava. "Belki de değıl."

Birdenbire ve mantıksız bir şekilde sinirlenerek, genç doğru çarpan başımı çevirdim ve "Bu da ne demek oluyor?" diye ıkıştım.

Ava büzüldü, kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Onu dinle Alex," dedi Mahoney. "Bizi ikna etti." "Neye ikna etti?" Ben talep ettim. "Mulch'un bir ortağı olduğuna. infazları gerçekleştirdi mi?"

"Hayır, Alex," dedi Sampson. "Ava bizi ailenin hâlâ hayatta olduğuna ikna etti."

Bölüm

110

Buna **İNANMAYI REDDETTİM.** Hepsinin bir şekilde kafalarına sıkılan kurşunlardan kurtulmuş oldukları fikri, kalbimde kalandan daha fazla umut gerektiriyordu, belki de evrende kalandan daha fazla umut.

Ama sonra Ava beni yatakta baygın halde bıraktığını, yola çıkıp 911'i aramak niyetinde olduğunu açıkladı. Ancak televizyon odasına açılan kapıdan geçerken halının üzerinde duran telefonumu görmüş.

Kulağa ne kadar karanlık gelse de Ava tarif ettiğim resimleri görmek istedi ve telefonu eline aldı. Mulch'un şömüne süpürgesinin kılları arasından kendisine doğrulttuğu kameraya aldırmadan merdivenlerin yarısına kadar çıkmış ve resimlere bakmaya başlamıştı.

"Bunu neden yaptın?" Yine sinirlenerek sordum.

"Bilmiyorum," dedi Ava omuz silkerek.

"İlgileniyor musun?"

Mahoney, "Her neyse, yaptığı çok iyi bir şey Alex," dedi. Sampson başıyla onayladı. "Yine de eninde sonunda anlayacaktık." "Neyi çözecektik?" "Neyi?" diye sordum.

FBI ajanı bir iPad çıkardı ve Mulch'un bana gönderdiği tüm resimleri çağırdı, böylece hepsi yan yana görülebiliyordu. Ekranı bana doğru uzattı. "Hepsine birden baktığında tuhaf bir şey fark ettin mi?" diyene kadar bakmaya dayanamadım.

Kafatasımdaki acıyı görmezden gelerek bakışlarımı Nana Mama'nın cesedine, ardından Bree'nin, Damon'ın, Jannie'nin ve Ali'nin cesetlerine diktim.

Hepsi hemen hemen aynı pozisyondaydı.

"Mulch onları ritüelistik bir şekilde öldürdü," dedim. "Ölümlerini fetişleştirerek."

"Bunu ben de düşündüm," dedi Ava.

Ona tekrar baktım, bu sefer şaşkınlıkla. "Öyle mi?"

"Bree'yle işleriniz hakkında konuşmanızı dinlerdim," dedi savunmacı bir tavırla. "Ve, bilmiyorum, resimler *çok* ritüelistik görünüyordu."

Ben cevap veremedim Sampson parmağını döndürdü ve "İşe koyul Ava," dedi.

Ava başını salladı ve yatağın yanına geldi. Mahoney'den iPad'i aldı, ekrana dokundu ve sonra cihazı yatay olarak görebileceğim şekilde çevirdi. Bree ve Jannie'nin resimleri bölünmüş ekranda üst üste gösteriliyordu. Ava kurşun yaralarını işaret ederek, "Aynılar," dedi.

"Tabii ki birbirlerine benziyorlar," dedim. "Onları aynı yerden vurmuş."

", " diye ısrar etti ve sonra kan birikintisini işaret etti yüzlerinin etrafında. "Burası da hemen hemen aynı, aynı miktarda kan ve şekli gibi. Peki şu sıçramaları fark ettiniz mi?"

İlk başta göremedim ama sonra kâbusumu ve Mulch'un bana *o mükemmel kan birikintisinde* aynı pozisyonu almamı söylediğini hatırladım. Bilinçaltım Ava'nın gördüğünü görmüştü. Bana da aynı şeyi söylemeye çalışıyordu.

Şok içinde başımı salladım. "Neredeyse aynılar."

Sampson, "Ava onu fark etti, gizlice dışarı çıktı ve telefonunu benim evime getirdi. Dün akşam Nana Mama'nın telefonunu bana verdiğinden beri Ned ile işteydim. Billie, Ava'yı bize şehir merkezine getirdi ve resimleri bilgisayar ekranında büyüttükten sonra bizi hemen ikna etti."

Mahoney başını salladı. "Quanticoda görevli iskelet ekibine bizim görüşümüzü doğrulamak için hızlı bir analiz yaptırdım. O fotoğrafların her birinin Photoshop'lu olduğuna hiç şüphe yok. Çok iyi bir iş ama Photoshopped."

Göğsümde bir iyimserlik parıltısı belirmeye başladı. Bu mümkün müydü? Yaşıyorlar mıydı? Yaşıyor olabilirler mi?

Bölüm

111

Sonra içimdeki şüpheci beni ele geçirdi ve "Mulch bunu neden yapsın ki?" dedi.

Mahoney, "Seni kırmaya çalıştığından şüpheleniyorum," dedi. "Ama neden?" Israr ettim.

"Onu bulduğumuzda sorabileceksiniz," dedi Sampson. "Bu arada, adının Thierry Mulch olmadığına inanıyoruz. Adı Preston Elliot; Georgetown'da bilgisayar bilimleri alanında yüksek lisans öğrencisi."

Başım yine ağrıyordu. "Bekle, ne?"

Mahoney, "Nana Mama'nın telefonunu ona verdikten hemen sonra John beni aradı. O zamandan beri Mulch'un peşindeyiz, bu arada senin de."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Nasıl yani?"

FBI ajanı, "Ne sandınız, evinizi izlemeye almayacağımızı mı?" diye cevap verdi. "Dün geceki uzun yürüyüşünüzde sizi takip eden iki ekibimiz vardı. Açıkçası neyin peşinde olduğunuza dair hiçbir fikrimiz yoktu ve telefonunuza da cevap vermiyordunuz, bu yüzden Mulch'un sizinle iletişime geçtiğini ve onunla buluşmaya gittiğinizi düşündük."

Bunu anlamam birkaç dakika sürdü ama sonra "Ama Mulch'un gerçek adının Preston Elliot olduğunu nereden biliyorsun?" dedim.

Sampson kaşlarını çatarak, "DNA, şans, Alexandria'dan gelen bir cinsel suç raporu ve Georgetown ile Bethesda'daki şikâyetler," diye cevap verdi. "Ama bu sırayla değil."

Mahoney ile birlikte yaptıkları ilk işlerden birinin Thierry Mulch hakkında suç veri tabanı araştırması yapmak olduğunu açıkladı.

Sampson sözlerine şöyle devam etti: "Geçen hafta İskenderiye'de bir tecavüz vakasıyla ilgili ilk ipucumuzu elde ettik. Yirmi sekiz yaşında mali müşavir olan Claudia Dickerson adlı bir kadın, kendisini sürekli Bay Mulch olarak tanıtan bir adamın kendisine ve erkek arkadaşı Richard Nelson'a ön kapıda saldırdığını bildirdi. Mulch onları zorla dairesine sokmuş, Nelson'ı bayıltmış ve ardından Bayan Dickerson'a arkadan tecavüz etmiştir. Kadın adamın yüzünü hiç görmemiş ama adam DNA bırakmış."

"Henüz analiz edilmedi mi?" Ben sordum.

Mahoney bir elini kaldırarak, "Tam olarak değil," dedi. "Ama bildiklerimizi size anlatmamız için bize bir dakika kadar zaman verin."

Sampson, "Mulch'un ismine veri tabanlarında iki kez daha rastladık. Yaklaşık iki hafta önce Georgetown'daki Four Seasons'ta bir olay çıkarmış. Ali'nin tarif ettiği aynı adam: uzun boylu, kızıl saçlı, papyonlu. Ayrıca Bethesda'daki EuroMotorcars'tan test sürüşü için bir Bentley almış, sekiz saatlik bir test sürüşü. Ve Ali'nin okulunun müdürüyle temasa geçtik. Müdür, Ali'nin kendisine e-posta yoluyla ulaştığını ve onu sosyal medya şirketi ve çocuklar için yeni uygulaması hakkında bir web sitesine yönlendirdiğini söyledi. Çocuklara ilham vermek ve beyinlerini almak istediğini söyledi, bu yüzden konuşmasına izin vermeyi kabul etti. Ayrıca Mulch'un Kaliforniya ehliyetinin bir kopyasını da bize gönderdi. Sahte bu arada. Kayıtlarda böyle bir Mulch yok."

Mahoney iPad'i tekrar çevirdi ve Thierry Mulch ile ilk kez yüz yüze geldim. Horoz kırmızısı saçlar. Gür kırmızı kaşlar. Abe Lincoln sakalı. Tembel bir ifade.

"Preston Elliot'ın bir resmi var mı?"

FBI ajanı başını salladı, iPad'e tekrar yazdı, bilgisayar bilimcisinin Georgetown kimliğini buldu, "Ehliyet fotoğrafında kılık değiştirdiğini düşünüyoruz, ancak aşağı yukarı aynı boy ve kilodalar ve diğer yüz özelliklerine bakın" dedi.

Yaptım ve elmacık kemiklerinde ve çene çizgisi boyunca çarpıcı benzerlikler gördüm. Gözlerine baktım ve aynı kişi olduklarını anladım. "Ve tecavüzü doğrudan Preston Elliot'a bağlayan DNA kanıtınız var mı?"

Sampson, "ve nasıl olduğuna inanamayacaksınız" dedi.

Masamda laboratuvardan gelen bir rapor bulunduğunu, Mandy Bell Lee'nin avukatının ölüm mahallinde bulunan meni ve vajinal izlerin analizini yaptığını açıkladı.

"Tim Jackson'ı Mulch'un mu öldürdüğünü söylüyorsun?"

Mahoney, "Tim Jackson'ı Preston Elliot'ın öldürdüğünü söylüyoruz," diye cevap verdi. "Avukatın otel odasından alınan meni ile FBI ajanlarının geçen hafta kayıp olduğu bildirilen Elliot'ın saç fırçasından aldıkları DNA örnekleri arasında tam bir eşleşme var. Jackson'ın pantolonundaki vajinal salgılar da tecavüz kurbanı Claudia Dickerson'dan alınan DNA örnekleriyle eşleşti. Bu arada, tecavüz ve Jackson'ın öldürülmesi birbirlerinden birkaç saat sonra gerçekleşti."

Birkaç dakika cevap vermedim ve sonra "Elliot neden Jackson'ı bir tecavüz kanıtıyla lekelesin ki?" dedim.

Sampson, "Elliot'ın pantolonunda olabilir ve onu zehirlerken Jackson'a sürtünmüş olabilir," dedi.

Başım bu olasılık hakkında eleştirel düşünemeyecek kadar ağrıyordu. "Ailem hayatta." dedim.

Hepsi başını salladı. "Bildiğimiz kadarıyla," dedi

Mahoney. "Peki ne yapacağız?"

FBI ajanı, "Sanki öldürülmüşler gibi bir soruşturma başlatın. Hayatta olduklarını bildiğimizi belli etmeyin ve sizi burada, Elliot/Mulch'un sizi izleyebileceği evde yas tutuyormuş gibi davranmaya bırakın."

Sampson, "Senin acı çekmeni izlemek istediğini düşünüyoruz,

Alex" dedi. "Ama neden?" Tekrar sordum. "Bu Elliot denen adamı tanımıyorum."

Mahoney, "John'un dediği gibi, onu yakaladığımızda nedenlerini soracaksınız," diye cevap verdi.

"Bu arada ben de hayatıma devam mı edeyim?"

Ava, "Hayır, sen her şeyini kaybetmiş bir adamın hayatına devam ediyorsun. Bir kurban olarak devam ediyorsun, Alex."

Sampson, Ava'ya yumuşak bir gülümsemeyle, "Bunu ben bile daha iyi söyleyemezdim," dedi.

Mahoney sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu arada, cinayet ve Mulch meselesi üzerinde çalışıyor ve Elliot'ın bir hamle yapmasını, su yüzüne çıkmasını, hatta belki de başka bir isimle sizinle temasa geçmesini bekliyoruz."

Nana Mama, Bree, Damon, Jannie ve Ali'yi gösterdim ve "Ya benim ailem?" dedim.

Sampson, "Onları bulmak ve eve sağ salım getirmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," dedi. "Ve dua ediyoruz."

Bölüm

112

BU GÖREV BANA YENİDEN GÜÇ VERDİ ve başımdaki ağrıyı hafifletti. Dedim ki, "Tamam, şimdilik senin yönteminle yapacağız. Bekle, ikiniz de buraya nasıl girdiniz? Mulch ya da Elliot sizi kamerada görmüş olamaz mı?"

"Hayır, bunu ben düşünmüştüm," dedi Ava. "Benim çıktığım yoldan geldiler: senin ek binanın çatısından."

"Dediğim gibi, akıllı kız," diye ekledi Sampson. "Aynı şekilde mi ayrılmayı planlıyorsun?"

"Aslına bakarsan," dedi Mahoney ve bana tek kullanımlık bir cep telefonu fırlattı. "Konuşman gerektiğinde bunu kullan ve Tanrı aşkına, yanından ayırma."

Telefonu yakaladım ve bacaklarımı yataktan aşağı salladım, başımın arkasında bir acı hissettim. "Muhtemelen dikiş atılması gerekecek."

"Biz gittikten sonra Ava seni acile götürecektir," dedi Sampson.

Ona baktım. "Kalıyor musun?"

"Seni kötü bir beyin sarsıntısıyla yalnız bırakamam, değil mi?" Ava söyledi.

Gülümsedim ve "Sanırım hayır." dedim. Sonra en iyi arkadaşıma baktım ve dedim ki, "Fırsatını bulduğunda, Yüzbaşı Quintus'a söyle, Everett Prough için bir tutuklama emri çıkarsın, yanmış Jane Doe'yu bulduğumuz terk edilmiş fabrikanın etrafında takılan evsiz bir adam, pezevenk ve buz satıcısı, artık bir adı var: Elise..."

Ava'ya baktım, o da "Littlefield" dedi.

"Elise Littlefield," dedi Sampson ve yazdı. "Tamam."

El sıkıştık ve sonra Ava ve ben birkaç dakika Mahoney ve Sampson'ın ek binanın çatısından inip arka kapıdan çıkmalarını bekledik.

Ava'ya sarıldım ve "Teşekkür ." dedim.

Ava önce sertleşti ama sonra yumuşadı, "Hayır, teşekkür ederim Alex. Sana ve Bree'ye daha önce gelmeliydim. Ama benim için yaptığın onca şeyden sonra geldiğim halden utanıyordum."

"Köprünün altından çok sular aktı," dedim ve gitmesine izin verdim. "Şu anda düşünmemiz gereken başka şeyler var."

Ava merdivenlerden inmeme yardım etme şovu yaptı, ben de paramparça olmuş, yaralanmış ve morali bozulmuş bir kurban rolüne büründüm ve ceketimi aramak için yemek ve televizyon odasında bir tur attık.

İçimden bir ses kameralardan birini kapıp objektife bakmak ve Preston Elliot'a onun için geldiğimi söylemek istiyordu. Ama sakinliğimi korudum ve Ava'yla birlikte ön verandaya çıktım.

Önceki geceki gök gürültülü fırtınadan sonra hava temizdi ve mahallenin bir yerinde pişen Paskalya jambonlarının kokusu hâlâ burnuma geliyordu. Bu bayramın etrafımda sevdiğilerimle birlikte nasıl kutlanması gerektiğini düşündüm. Bu beni öfkeyle doldurdu.

Gece gökyüzüne ve parıldayan yıldızlara bakarak Anneanneme, Bree'ye, Damon'a, Jannie'ye ve Ali'ye hepsini bulup eve getirene kadar rahat etmeyeceğime dair söz verdim.

Sonra haç çıkardım ve Ava'yı kaldırıma kadar takip ettim.

Yazarın Notu

Cross My Heart'ın başında bir üniversite konferansı yer alır. Konu mükemmel suçun doğasıdır ve bu tür şeylerle yakından ilgilendiğini bildiğimiz bir adam tarafından verilir. Profesör Marcus Sunday, bir suçlu olarak mükemmelliğe ulaşmak için kişinin "hayatın anlamsız, saçma, mutlak değerden yoksun" olduğuna inanması gerektiğini iddia eder.

Çoğumuz hayatımızda en azından biraz trajedi yaşamışsızdır. Kaybedilen sevdiklerimiz, kariyerimizdeki hayal kırıklıkları, yıkılan hayaller. Ve bu tür koşulların bizi nasıl karanlık bir yere sokabileceğini biliriz. Bunu ilk elden, hatta okumayı seçtiğimiz bir romanda ikinci elden deneyimlemek rahatsız edicidir.

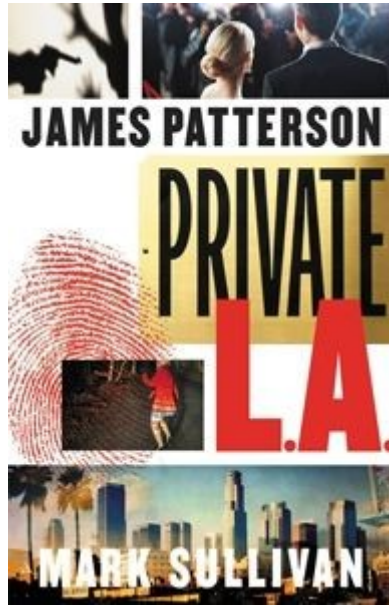
Sonunu bu şekilde yazdığımı anlamanızı rica ediyorum çünkü Alex'e, size ve kendime karşı dürüst olmaya çalışıyorum.

Hayata -ve sanata- sadık kalmak için trajediyi hayatın bir parçası olarak kabul etmek ve buradan hareketle insan ruhunun -Alex'in, benim, sizin- bizi çekip çevirmesine izin vermek gerektiğine inanıyorum.

Demek istediğim, bundan sonra başka bir Alex Cross romanı daha olacak. Okuduğunuz için teşekkürler ve Alex'ten -ya da ailesinden- henüz vazgeçmeyin. İşler çok ilginç bir hal almak üzere.

Saygılarımla,
James
Patterson

Özel L.A.'in en büyük davası.
Hollywood'un en ünlü çifti kaçırıldı mı?
Yoksa öldürüldüler mi?

Bir alıntı için lütfen sayfayı çevirin.

Ekim ayının sonlarında Malibu'da karanlık bir sahil şeridinde **gece yarısına yaklaşıyordu**. Beş adam, ömür boyu sörfçüler, kayıp ruhlar, kumun içine yerleştirilmiş portatif bir çelik çukurda yanan ateşin etrafında oturuyorlardı.

Kırılğan kayalıkların üzerindeki milyonlarca dolarlık evlerde güvenlik ampulleri dışında ışık yoktu. Dalgalar ateş ışığının ötesindeki karanlığa çarpıyordu. Rüzgâr artıyor, sıcaklık düşüyordu. Açıklarda bir fırtına oluşmuştu.

Dördü de sırtlarını kuma saplanmış tahtalarına dayamış, ateşin karşısında duran adamlar Corona'larını yudumladılar, paslaştılar ve Humboldt County'nin en iyi içkisinden bir nefes çektiler.

"Bombacı otu, N.P.," diye boğuldu Wilson, Irak'ta iki tur atmış ve yirmi altı yaşında eve döndüğünde sevgi ve sorumluluk duygusundan yoksun, sadece kafayı bulmak, büyük dalgalara binmek ve derin düşüncelere dalmak için iyiydi. "Bu vuruşla kesinlikle zihin açıklığına ulaştım. Her şeyi görebiliyorum, dostum. Tüm kozmik şeyi."

Ateşin karşısındaki kumda Wilson'la birlikte oturan ve ellerini kırmızı LA Lakers kapüşonunun cebine sokan N.P. saatin geç olmasına rağmen reflektörlü güneş gözlükleri takıyordu. Gözlüklerinin ve kirli sakalının arkasından Wilson'a gülümsedi, burun delikleri açıldı, uzun, saman sarısı saçları rüzgârda dalgalandı.

N.P., "Bu duyguyu destekliyorum Wilson," dedi ve şapkasının alt tarafına hafifçe vurarak şangırdayan bir ses çıkardı. Sesi boğuktu ve güneyle aksanını andırıyordu.

Sandy esrarı uzatırken hülyalı bir sesle, "Keşke çöküşten önceki o hareketli günlerde bu kadar iyi ot bulabilseydim," dedi. "Her şeyi görür, piyasaları katleder, şarap, kadınlar, şarkılar ve hayatımıza lütfedip getirdiğin o güzel otlarla dolu bir hayat yaşardım, N.P."

Sandy Büyük Durgunluk'ta her şeyini kaybetmişti, Brentwood'daki evini, ödüllü karısını, para getiren büyük işini. Bugünlerde Malibu Beach Inn'de barmenlik yapıyordu.

"O günler çoktan geride kaldı," dedi Grinder, fıçı göğüslü, koyu ten rengi, saçları dik. "Eski tarih gibi, kardeşim. Hiçbir işeme ve inleme

Benny Franklin yığınının ya da tahta dükkanını geri getirecek mi?"

Beşinci adam olan Hunter kirli sakallı ve esmerdi. Kaşlarını çattı, sigarasına vurdu ve şöyle dedi: "Her zamanki gibi kıçtan yanlışı, Öğütücü. Bir yığın Benjamin'i geri getirmek ister misin Sandy?"

Sandy gözlerini ateşe dikti. "Kimin yok ki?"

Hunter hamamböceğini uzatmadan önce N.P.'ye başıyla işaret etti. "Wilson'ın da dediği gibi, N.P., bu ot mükemmel bir görüş sağlıyor."

N.P. tekrar gülümsedi, hamam böceğini aldı ve yedi, "Ne görüyorsun?" dedi.

Hunter şöyle dedi "Tamam, o zaman biz de kalkıp Kongre'yi basalım, hepsini rehin alalım ve Meclis salonunda saklanalım. Bunu Ulusa Sesleniş konuşmasının yapılacağı gece yaparız, böylece hepsi başlangıçta orada olur, başkan, generaller, lanet olası Yüksek Mahkeme de. Sonra bu zavallıların hepsine bu otu yeterince sert ve uzun süre içiriyoruz ki birbirleriyle konuşmaya başlasınlar. İşleri halletmeye. Kimin ne için daha çok para harcadığı konusunda sızlanmak, ağlamak ve suçlamak yerine işlerine bakıyorlar."

"Meclis Başkanı mı vuruyor?" Wilson güldü.

Öğütücü kıkırdadı, "Evet, her zaman ahlakını kışına sokmaya çalışan o huysuz senatörle nargile içerken. O zaman o adam içindeki ucubeyle temas halinde olurdu."

"Fena fikir değil," dedi Sandy biraz neşelenerek. "Taşlanmış bir Kongre ülkeyi yeniden harekete geçirebilir."

Wilson, yüzünde şaşkın bir ifade belirmeden önce N.P.'yi göstererek, "Gördünüz mü, her şey çok net," dedi. "Hey, köpek, sen nereden geliyorsun?"

N.P. yaklaşık bir saat önce gelmişti, eğer eyaletteki en iyisinden içmek isterlerse bir ya da iki bira götürebileceğini söyledi.

N.P. şimdi gülümseyerek güneş gözlüklerini Wilson'a çevirdi ve "Malibu Shores Ayık Yaşam Tesisinden buraya yürüyerek geldim" dedi.

Hepsi uzun bir süre ona baktı ve sonra öyle bir gülmeye başladılar ki ağladılar. "Lanet olası ayık yaşam!" Wilson kıkırdadı. "Oh, köpek, önceliklerini doğru belirlemişsin."

Onların kahkahalarına katılan N.P. ateşin ötesine ve arkasına baktı, sahilin ıssız kaldığını ve yukarıdaki evlerde hâlâ ışık olmadığını gördü. Şansını denedi.

Ayağa kalktı. Yeni arkadaşları hâlâ uluyordu.

İyi adamlar. Zararsızlar aslında.
Ama N.P. onlara zerre kadar acımadı.

"N.P.?" SANDY gözlerini **silerek söyledi.** "Neyin kısaltması bu? N.P.?"

N.P. ellerini tekrar kapüşonunun cebine sokarak "Tutsak Yok" dedi.

"Mahkûm Yok mu?" Öğütücü homurdandı. "Bu bir tür M.C. rap yıldızı Künye? O gözlüklerin arkasında ünlü falan mısın?"

N.P. tekrar gülümsedi. "Bu benim savaş ismim. Üzgünüm, köpekler ve kardeşler, ama insanların bizi dinlemeye başlaması için birkaç kişinin bunu zor yoldan öğrenmesi gerekiyor."

Kapüşonunun cebinden iki adet bastırılmış Glock 9mm çıkardı. Onları ilk Wilson gördü. Asker içgüdüğü devreye girdi. Irak gazisi yuvarlandı, Dodge'dan kaçmaya çalıştı.

N.P. Wilson'ın o kişi olacağını düşünmüştü. Bu yüzden önce onu on metreden vurdu, kafasının omurgayla birleştiği yere iki el ateş etti. Veteriner kuma yığıldı, kendi kanı içinde titredi.

"*Bu da ne...?*" Sandy bir sonraki onu boğazından yakalayıp dümdüz etmeden önce çığlık attı.

N.P. silahları ona doğrulttuğunda Grinder "Lanet olsun, kardeşim," diye inledi. Sörfçünün elleri duaya döndü. "Beni yakma kardeşim."

Katil her iki silahın da tetiğini bir kez çekip Grinder'ın göğsünde delikler açarken ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Seni ana kuzusu...!"

Hunter onu yakalamak için hamle yaptı. N.P. saldırı hattının dışına çıktı ve beş santimden daha az bir mesafeden sol şakağından vurdu. Hunter ateşin içine düştü ve yanmaya başladı.

Katil en yakındaki evlere baktı. Hâlâ karanlıktı. Silahları cebine koydu. Rüzgâr kuzeybatıdan, Pasifik'ten sert esiyor, sahildeki kumları savuruyor, diğer üç cesedi ateşe sürükleyip yüzüstü atarken yanaklarını yakıyordu. Koku saç yakmak gibiydi ama çok çok daha kötüydü. Ama bu işe yarayacaktı, hoş bir dokunuş, paniği artıracaktı.

N.P. cebinden plastik bir sandviç poşeti çıkardı. Çömeldi, açtı ve içinden kartvizite benzeyen bir şey çıkardı. Yüzüstü kuma düştü. Sandy'nin bacağına altına tekme attı, altı boş 9 mm'lik aldı ve cebine koydu. Bira şişesini okyanusa götürdü, sildi

ve suya fırlattı.

Tatmin olmuş bir şekilde Lakers şapkasının alt kısmını çıkardı ve dizlerine kadar dalgaların içine daldı. Sahile paralel yürüdü, Pasifik Sahil Otoyolu'na doğru yöneldi, başını rüzgâra, tuz serpintisine ve toplanmakta olan fırtınaya doğru eğdi.

GECEYARISINDAN KISA BİR SÜRE SONRA,

dışarıda mevsimin ilk gerçek fırtınası şiddetlenirken, sevgili Guin Scott-Evans ve ben evimdeki kanepede oturmuş, birinci sınıf bir şişe Cabernet eşliğinde gaz ateşini izliyor ve gelmiş geçmiş en seksi film sahnesi adaylarımız üzerine iyi huylu bir şekilde şakalaşıyorduk.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, konuyu Guin açtı.

"*Postacı Daima İki Kere Çalar*" diye duyurdu. "Yeniden çevrim."

"Şimdiye kadar yapılmış tüm filmlerin mi?" diye sordum.

"Kesinlikle," dedi tüm ciddiyetiyle. "Kesinlikle."

"Adaylığınızı savunmak ister misiniz?"

Kollarını kavuşturdu, başını salladı ve gülümsedi. "Büyük bir memnuniyetle, Mr.

Morgan."

Guin'i severdim. Onu son gördüğümde, Ocak ayında, aktrisin başı dertteydi ve ben de Yardımcı Rolde En İyi Kadın Oyuncu ödülünü kazandığı gece Altın Küre'de ona eşlik etmiş ve korumalığını yapmıştım. İçinde bulunduğu tehlikeye rağmen ya da belki de bu yüzden hoş bir kimya oluşmuştu. Ancak o zamanlar ne onun hayatında ne de benim hayatımda ilişkiler net değildi ve karşılıklı hayranlığın ötesinde bir şey gelişmemişti.

Ancak akşam erken saatlerde, menajerinin doğum günü partisine katıldığı Walt Disney Konser Salonu kompleksi içindeki birinci sınıf bir restoran olan Patina'dan çıkarken ona rastladım. Barda bir kadeh şarap içtik ve sanki Altın Küre on ay önce değil de daha geçen haftaymış gibi güлüştük.

Ertesi gün Londra'ya gidecekti ve yapacak çok fazla işi vardı. Ama bir şekilde kendimizi benim evimde bulduk, yeni bir şişe şarap açmıştık ve gelmiş geçmiş en seksi film sahnesini tartışıyorduk.

"*Postacı Her Zaman İki Kere Çalar* mı?" Şüpheli bir şekilde söyledim.

"Ciddiyim, bu inanılmaz Jack," diye ısrar etti Guin. "Mutfakta yalnız oldukları sahne, Jessica Lange ve Jack Nicholson, yaşlı Yunan'ın genç karısı ve serseri. İlk başta Nicholson'ın kendisini ona zorladığını düşünürsünüz. Güreşirler. Onu un ve tüm pişirme kaplı kasap bloğunun üzerine fırlatır. Ve kadın, "Hayır! Hayır!" diyor.

"Ama sonra Nicholson'ın aklı başına gelir, onu yanlış anladığını fark eder ve geri çekilir. Ve Lange orada nefes nefese yatıyor, kızarmış yanaklarında un var. Durumu anladığının kesinleştiği bir an vardır.

"Sonra Lange, 'Bekle. Sadece bir saniye bekle,' diyor ve fırın malzemelerini kasap bloğundan iterek bastırılmış arzularına boyun eğmek için kendine yeterli alan açıyor."

"Tamam," diye kabul ettim, hatırlayarak. "Seksiydi, gerçekten seksiydi, ama tüm zamanların en iyisi olup olmadığını bilmiyorum."

"Oh, hayır mı?" Guin cevap verdi. "Defol git. Şimdi dürüst ol. Bana ruhuna açılan bir pencere aç Jack Morgan."

Sahte bir ürperti verdim. "Ne? Şimdiden beni ifşa etmeye mi çalışıyorsun?"

"Zamanı gelince," dedi, sırtıttı ve kendine bir bardak daha doldurdu. "Devam et. Dökül bakalım. O sahnenin adını söyle."

"Sadece birini seçebileceğimi sanmıyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "O zaman birkaç tane söyle."

"*Body Heat*'e ne dersin, filmin tamamına? Afganistan'da izlemiştim. Hatırladığım kadarıyla William Hurt ve Kathleen Turner kavurucuydu ama belki de bunun nedeni o ana kadar çölde çok uzun süre kalmış olmamdır."

Guin güldü, derin, utanmazca. "Haklısın. Kavurucu ve nemliydim. Tenlerinin her zaman nasıl nemli ve parlak olduğunu hatırlıyor musun?"

Başımı sallayarak şarabın geri kalanını kadehime doldurdum ve "*İngiliz Hasta* da orada olurdu. Ralph Fiennes ve Kristin Scott Thomas'ın o sıcakta, ışık çitalarının olduğu odada birlikte banyo yaptıkları sahne var ya?"

Kadehini kaldırdı. "Kesinlikle bir yarışmacı. *Shampoo*'ya ne dersin?"

Ona alaycı bir bakış attım ve "Warren Beatty'nin en iyi zamanları" dedim.

"Julie Christie de öyleydi."

Aramızda bir an geçti. Sonra cep telefonum çaldı. Guin başını salladı. Kimliğe baktım: Sherman Wilkerson.

"Lanet olsun," dedim. "Büyük müşteri. Büyük, büyük bir müşteri. Bunu almalıyım, Guin."

"Ama ben sadece *Gözleri Tamamen Kapalı* filmindeki maskeli baloyu aday gösterecektim" diye itiraz etti.

Atış Guin bir ifade . gerçek paylaşılan sempati ve pişmanlıkla CEVAP'a tıkladım, ona döndüm ve "Sherman. Nasılsın?"

Sen?"

"Pek de iyi değil Jack," diye karşılık verdi Wilkerson. "Evimin önündeki sahilde şerif yardımcıları geziniyor ve görebildiğim kadarıyla en az dört ceset var."

Guin'e baktım, olabilecekleri düşünüp hayıflandım ve "Hemen yola çıkıyorum Sherman. En fazla on dakika."

HIZLI KUZEY MALIBU İÇİN Pasifik

Sahil Otoyolu'nda, hava bozduğunda kullandığım VW Touareg'i sürerken, Guin'in kokusunu hâlâ alabiliyor, taksi onu götürmeden önce bana söylediği sözleri hâlâ duyabiliyordum: "Artık kostümlü prova yok, Jack."

Sherman Wilkerson'ın kapısına geldiğimde, Guin'i terk ettiğim için kendimi köyün aptalı gibi hissettim, arkamı dönüp Westwood'daki evine gitmek istedim.

Ancak Wilkerson, kısa bir süre önce dünya çapındaki Wilkerson Data Systems ofislerinde güvenliğin yeniden düzenlenmesine yardımcı olmak için benim firmam Özel Dedektiflik'i tutmuştu. Wilkerson'ın bir yıl önce karısı Elaine için satın aldığı rüya gibi evin duvarını kaplayan begonvil perdesinin önündeki boş bir yere park ettim. Trajik bir şekilde, taşındıktan bir ay sonra bir araba kazasında ölmüştü.

Başımı yağan yağmura eğerek kapıdaki zili çaldım, vızıltısını duydum ve dik, ıslak merdivenlerden inerek çalkantılı sahile bakan bir terasa çıktım. Dalgalar, spot ışıklarıyla aydınlatılmış bir suç mahalline yaklaşan çeşitli LA Şerif araçlarını savuran şiddetli rüzgara karşı gürlüyordu.

"Yangının içindeler, dört ölü adam, Jack," dedi Wilkerson, yağmurluğu kapüşonuyla sürgülü cam kapıdan çıkarken. "Brandalar yüzünden onları şimdi göremiyorsun ama oradalar. İlk polis el feneriyle geldiğinde onları dürbünümle gördüm."

"Seninle konuşmaya gelen var mı?"

Kapüşonunun altından gür gri kaşlarını görebileceğim kadar yaklaşarak, "Görecekler," dedi. "Suç mahalli benim mülkümün bitişiğinde."

"Ama bir şey yok, değil mi?" "Yani onları *ben* mi öldürdüm?"

"Suç mahalli mülkünüzün bitişiğinde."

Wilkerson, "Yönetim ekibimden birkaç kişiyle birlikte gece yarısına kadar işteydim, saat bir civarında buraya geldim, sahile baktım, feneri gördüm, dürbünü kullandım ve sizi aradım" dedi.

"Bir göz atacağım," dedim.

"Vahim bir durum yoksa, sabah bana her şeyi , değil mi? Ben

tükendi."

"Kesinlikle, Sherman," dedim ve elini sıktım. "Ve adamlarımdan biri arkamdan geliyor, eğer araba yolu alarmanız açıksa diye."

Başıyla onayladı. Sahile inen merdivenlere yöneldim, Wilkerson'ın evine girip bir ışık yakmasını izledim, her yere yığılmış taşıma kutularını gördüm.

Ya zavallı Sherman yakında gidiyordu ya da aslında hiç gelmemişti.

Yazar Hakkında

JAMES PATTERSON, bugün yazan diğer tüm yazarlardan daha kalıcı kurgusal karakterler yaratmıştır. *Kiss the Girls* ve *Along Came a Spider* gibi son yirmi beş yılın en popüler dedektiflik serisi olan Alex Cross romanlarının yazarıdır. Bay Patterson ayrıca San Francisco'da geçen ve çok satan Women's Murder Club romanlarını ve Dedektif Michael Bennett'in yer aldığı tüm zamanların en çok satan New York dedektiflik serisini yazmaktadır. *Guinness Dünya Rekorları*'na göre James Patterson, *New York Times*'in en çok satan yazarları arasında diğer tüm yazarlardan daha fazla yer almıştır. İlk romanının 1977 yılında Edgar Ödülü'nü kazanmasından bu yana James Patterson'ın kitapları 280 milyondan fazla satmıştır.

James Patterson ayrıca Maximum Ride, Witch & Wizard ve Middle School serileri de dahil olmak üzere genç okuyucular için çok sayıda 1 numaralı çok satan kitap yazmıştır. Bu kitaplar toplamda ulusal çok satanlar listelerinde 220 haftadan fazla yer almıştır. 2010 yılında James Patterson En İyi Yazar seçilmiştir.

Çocukların Seçimi Kitap Ödülleri'nde Yılın Ödülü.

Kitaplara ve okumaya karşı ömür boyu süren tutkusu James Patterson'ı ReadKiddoRead.com adlı yenilikçi web sitesini yaratmaya yöneltti ve yetişkinlere çocukların ömür boyu okumasını sağlayacak kitapları bulmaları için paha biçilmez bir araç sundu. Tam zamanlı olarak yazıyor ve ailesiyle birlikte Florida'da yaşıyor.

jamespatterson.com

James Patterson'ı [Facebook](#)'ta takip edin.

ÜCRETSİZ James Patterson uygulamasını indirin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.